

VITA ACADEMICA

2017 NR 2 (91)

KWIECIEŃ-CZERWIEC

Biuletyn informacyjny Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie

ISSN 1842-2244

W duchu promocji i rekrutacji

Zapraszamy do studiowania na UPJPII

zdj. Justyna Kastelik

Wszystkim życzymy wspaniałych wakacji!

W numerze

Z życia uczelni

Wydarzyło się	3
Kardynał Marian Jaworski odznaczony Orderem Orła Białego	6
Ksiądz prof. dr hab. Józef Marecki odznaczony Krzyżem Oficerskim Odrodzenia Polski	7
Dni Tischnerowskie	8
„Dialogi u św. Anny” o objawieniach maryjnych	11
Małopolski klub pracownika socjalnego	13
Poradnia Bioetyczna – w służbie drugiemu człowiekowi	13
Sakralne Dziedzictwo Małopolski dostępne w internecie	15
Umowa medialna pomiędzy UPJPII a Telewizją Polską Oddział w Krakowie podpisana!	21
Umowa między UPJPII a TBC Project Sp. z o.o.	22
25-lecie sakry biskupiej biskupa Tadeusza Pieronka	23
Srebrny jubileusz biskupa Wacława Świerżawskiego	30
Wspomnienie świątecznego spotkania	31

Konferencje

Spotkanie Master Class w Szczawnicy – „Leadership with the Pope”, 7–9 kwietnia 2017 roku	33
Międzynarodowa Konferencja Naukowa <i>Krajobraz i dziedzictwo kulturowe Europy – trwałość i przemijanie</i>	38
XV Ogólnopolska Konferencja Naukowa z serii <i>Duchowość Klasztorów Polskich: Przekaz i Komunikacja, Pomóc uchwycić sens życia: dziedzictwo ks. Waleriana Kalinki CR</i>	40
35 lat współpracy pomiędzy UPJPII w Krakowie a Wydziałem Teologii Katolickiej Uniwersytetu Ruhry w Bochum	41
Symposium charytatywne dla Krzysztofa Broszkiewicza w Bibliotece Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie	43
Projekt: Wpływ Jana Pawła II na życie w Chorwacji	47
<i>Kodeks wojskowy Piotra I z 1716 roku</i> – promocja publikacji w Archiwum Narodowym w Krakowie	47

Rekrutacja, promocja UPJPII

Fotorelacja z Festiwalu Nauki i Sztuki	49
I Ogólnopolski Konkurs Wiedzy o Świętej Siostrze Faustynie	52
Ten konkurs to Boże dzieło.....	52
Święta siostra Faustyna i święty Jan Paweł II pomogli mi zdobyć indeks UPJPII	53

Czułam obecność siostry Faustyny	55
Ruszyła Studencka Promocja Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie	56
Warsztaty Historyczne UPJPII 2015/2016	57
Dni otwarte IDiKS	58
Targi edukacyjne 2017	58
Dołącz do nas! Rekrutacja	61

Erasmus i Erasmus+

Rok z życia erasmusa – spotkania z kulturą na UPJPII	63
Wykłady na Uniwersytecie w Huelvie (ERASMUS)	64
Praktyki absolwenckie w Wielkiej Brytanii w roku akademickim 2016/2017	65

Studenci

Pierwszy krok do kariery	67
Wielkie nieba! Czyli studenci IDiKS na antenie TVP	68
<i>Trening public relations</i>	70
Konkursy, materiały i podróże, czyli rok akademicki 2016/2017 w Dziennikarskim Kole Naukowym	71
Szczęśliwa szóstka nagrody młodych dziennikarzy	73
Filozofia w Górach 3 – konferencja naukowa studentów Wydziału Filozoficznego UPJPII	75
PTTK zawitało również na naszej uczelni	76
Droga krzyżowa dla słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego Wieku	80

Sukcesy

Profesor dr hab. Andrzej Napiórkowski OSPPE laureatem Feniksa za książkę <i>Maryja jest piękna. Zarys mariologii i maryjności</i>	82
Ksiądz dr hab. Robert Nęcek laureatem nagrody Feniksa Specjalnego, dostrzeżony także na Targach w Turynie	84
Pracownicy IDiKS w Komisji Medioznawczej PAU	84
Pracownicy IDiKS w prezydiach Rad Programowych Radia i Telewizji	85
Klaudia Cymanow-Sosin zastępują dyrektora IDiKS UPJPII	85

Odeszli

Zmarł profesor Jerzy Vetulani	86
-------------------------------------	----

wydarzyło się

- **1 marca 2017** I rocznica powstania Poradni Bioetycznej

- **13 marca 2017** Instytut Filozofii UJ odczyt ks. prof. Władysława Zuziaka *Tożsamość i wolność osoby* podczas spotkania Polskiego Towarzystwa Filozoficznego
- **14 marca 2017** rozstrzygnięcie VI edycji konkursu im. Bartka Zdunka dla młodych dziennikarzy

- **16 marca 2017** dzień otwarty Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej
- **18 marca 2017** początek cyklu emisji programów „Wielkie Nieba” na antenie Telewizyjnej Jedyńki (TVP), zrealizowanych przez studentów Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej WNS UPJPII

- **21 marca 2017** spotkanie *Warto być Absolwentem pracy socjalnej UPJPII* zorganizowane w Instytucie Pracy Socjalnej przy okazji obchodów Światowego Dnia Pracy Socjalnej
- **22 marca 2017** konferencja naukowa *Przestrzenie obecności Biblii* zorganizowana przez Wydział Nauk Społecznych w ramach programu badawczego „Biblia w Kulturze Świata”
- **23 marca 2017** sesja naukowa poświęcona pamięci ks. prof. Jerzego Chmiela
- **30 marca 2017** sympozjum *Pogrzeb w prawie kanonicznym i prawie świeckim* zorganizowane przez Wydział Prawa Kanonicznego UPJPII
- **30 marca 2017** spotkanie poświęcone prof. Janinie Bieniarzównie w 20 rocznicę śmierci, zorganizowane przez Koło Naukowe Historyków, Studentów i Doktorantów UPJPII
- **31 marca 2017** sympozjum charytatywne dla Krzysztofa Broszkiewiczza, zorganizowane przez pracowników Biblioteki UPJPII

VITA ACADEMICA

Biuletyn Informacyjny
Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie

Redakcja
31-002 Kraków, ul. Kanonicza 25
tel. 12 421 68 48, wew. 626; faks 12 422 86 26
e-mail: rzecznik@upjp2.edu.pl

Redaktor naczelna
Marta Mastyło

Opracowanie graficzne
Jadwiga Malik

Zdjęcie na okładce
Maciej Gradowski

Redakcja nie zwraca materiałów niezamówionych
oraz zastrzega sobie prawo do skrótów
i redakcyjnego opracowania tekstów przyjętych do druku.

Numer zamknięto 30 czerwca 2017 roku.
Nakład 1500 egz., ISSN 1842-2244

Wydawca: Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie
Wydawnictwo Naukowe

wydarzyło się

- **3–8 kwietnia 2017** III Tydzień Pracy Socjalnej w Krakowie w ramach Ogólnopolskiego Tygodnia Pracy Socjalnej PSSP *W trosce o Człowieka*, m.in. debata oksfordzka

- **3–8 kwietnia 2017** X Krakowskie Dni Integracji
- **4 kwietnia 2017** dzień otwarty Instytutu Pracy Socjalnej i Instytutu Nauk o Rodzinie
- **4–5 kwietnia 2017** V Seminarium Sztuki i Kultury Duchowej Cystersów
- **6 kwietnia 2017** spotkanie z cyklu „Wszyscy jesteśmy filozofami” organizowanego przez Koło Naukowe Studentów Filozofii UPJPII. Temat: *Filozof na rynku pracy*, miejsce: Kawiarnia Literacka
- **7–9 kwietnia 2017** Master Class w Szczawnicy – konferencja ludzi biznesu, nauki i kultury.
- **8 kwietnia 2017** dzień otwarty Wydziału Filozoficznego
- **20–22 kwietnia 2017** 17. Dni Tischnerowskie

- **21–23 kwietnia 2017** trzecia studencko-doktorancka konferencja *Filozofia w górach* w Kościelisku połączona z wyjazdem integracyjnym

- **24 kwietnia 2017** dyskusja *Motywy wiary: racje serca czy racje rozumu?* w Kawiarni Literackiej w ramach cyklu spotkań „Filozofia – religia – literatura” organizowanych przez Wydział Filozoficzny UPJP2 oraz Polskie Towarzystwo Filozofii Religii

- **24–29 kwietnia 2017** objazd zabytkoznawczy po Frankonii i Górnym Palatynacie zorganizowany przez Wydział Historii i Dziedzictwa Kulturowego

- **26 kwietnia 2017** studenci z Hogeschool van Arnhem Nijmegen w Holandii z wizytą w Instytucie Pracy Socjalnej

- **27 kwietnia 2017** konferencja w Preszowie *Rok liturgiczny i kalendarze liturgiczne w tradycji wschodniej*, współorganizowana przez Instytut Liturgiczny Wydziału Teologicznego UPJPII

- **27 kwietnia 2017** spotkanie *Filozofować profesjonalnie* z cyklu „Wszyscy jesteśmy filozofami”, zorganizowane przez Koło Naukowe Studentów Filozofii UPJPII

- **10–11 maja 2017** Międzynarodowa Konferencja Naukowa *Krajobraz i dziedzictwo kulturowe Europy – trwałość i przemijanie*, współorganizowana przez Katedrę Archiwistyki i Nauk Pomocniczych Historii Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego UPJPII. Ks. prof. dr hab. Józef Marecki odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski

- **11 maja 2017** dzień otwarty Instytutu Sztuki i Kultury
- **11–12 maja 2017** XX Dni Duchowości Karmelitańskiej współorganizowane przez Katedrę Historii Duchowości UPJPII
- **13 maja 2017** sesja poświęcona o. Zbigniewowi Strzałkowskiemu i o. Michałowi Tomaszewskiemu, dotycząca problemów terroryzmu i prześladowań za wiarę, współorganizowana przez Instytut Historii Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego UPJPII

Master Class w Szczawnicy

- **13–14 maja 2017** Filozofikon 2. Konwent i konferencja naukowa zorganizowane przez Koło Naukowe Studentów Filozofii UPJPII
- **14–19 maja 2017** objazd zabytkoznawczy po Wiedniu i okolicach zorganizowany przez Wydział Historii i Dziedzictwa Kulturowego
- **16–18 maja 2017** prof. Bojan Žalec z University of Ljubljana gościem na UPJPII z wykładem w ramach programu Erasmus+
- **17 maja 2017** wybory przewodniczącego Samorządu Studenckiego
- **18 maja 2017** *Klauzula sumienia w praktyce medycznej* – wykład mecenasa Nikolasa Nikasa, amerykańskiego prawnika, zaproszonego przez Katedrę Bioetyki UPJPII
- **19 maja 2017** konferencja *Negacja* zorganizowana przez Katedrę Filozofii Logiki, Filozofii Matematyki i Retoryki Wydziału Filozoficznego UPJPII
- **19 maja 2017** konferencja *Trudne piękno. Życie i działalność Adama Chmielowskiego – św. Brata Alberta* zorganizowana przez Instytut Dialogu Międzykulturowego im. Jana Pawła II w Krakowie
- **24 maja 2017** warsztaty historyczne zorganizowane przez UPJPII i krakowski oddział IPN
- **24 maja 2017** wykłady otwarte prof. Tomasa Sodeiki, filozofa z Uniwersytetu Wileńskiego, zorganizowane przez Katedrę Filozofii Religii Wydziału Filozoficznego UPJPII
- **24 maja 2017** panel dyskusyjny *O relacjach filozofii i teologii w ujęciu Josepha Ratzingera* zorganizowany przez Wydział Filozoficzny UPJPII
- **1 czerwca 2017** III Ogólnopolska Studencko-Doktorancka Konferencja Naukowa „Newmanalia – odkrywając ortodoksję”, zorganizowana przez Koło Naukowe Teologów UPJPII
- **24–25 maja 2017** XI Konferencja Naukowa Etyki Mediów w Krakowie. *Zaufanie w mediach – zaufanie do mediów. Trust in the media*, zorganizowana przez Instytut Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej WNS UPJPII
- **25 maja 2017** „*Amoris laetitia*”: *przełom w katolickiej teologii małżeństwa?* – wykład ks. dr. hab. Janusza Bujaka z cyklu „Jan Paweł II. Posługa myślenia” współorganizowany przez Ośrodek Badań nad Myślą Jana Pawła II UPJPII
- **25–26 maja 2017** Konferencja „Kryzys człowieczeństwa?” *Transgresja i transcendencja – dwie nadzieje*, współorganizowana przez Katedrę Filozofii Boga i Katedrę Filozofii Religii Wydziału Filozoficznego UPJPII
- **25–27 maja 2017** Festiwal Nauki i Sztuki
- **28–30 maja 2017** Konferencja *Alexei Khomiakov: we are sobornost’. Integral life in slavophile thought as an answer to modern fragmentation. The church, empire and the modern state*, współorganizowana przez Katedrę Filozofii Religii Wydziału Filozoficznego UPJPII
- **31 maja 2017** Erasmus Market Day – dzień promocji programu Erasmus+

Kardynał Marian Jaworski odznaczony Orderem Orła Białego

Kardynał Marian Jaworski otrzymał Order Orła Białego „w uznaniu znamienitych zasług dla odbudowy życia religijnego na Kresach Wschodnich, pogłębiania dialogu ekumenicznego oraz za osiągnięcia naukowe w dziedzinie filozofii i teologii”

„To bardzo wzruszający moment dla mnie i ważny dla budowania pewnej opowieści o historii Rzeczypospolitej, o tym jak odzyskiwała siłę. Trudno wymienić tu wszystkie zasługi Jego Eminencji dla Rzeczypospolitej” – mówił prezydent Andrzej Duda, zwracając się do kard. Mariana Jaworskiego. Przypomniął drogę kardynała od czasu, gdy we Lwowie został klerikiem, by chwilę później musieć opuścić swoje rodzinne strony i wraz z abpem Eugeniuszem Baziakiem przenieść się do Kalwarii Zebrzydowskiej, do Krakowa. „Przez wiele lat Jego Eminencja pracował i sprawował posługę duchową, ale o swojej ojczystej ziemi, o Lwowie, o Kresach Wschodnich Rzeczypospolitej, o ludziach, którzy tam żyją nigdy Eminencja nie zapomniał... Bardzo znamienity w życiu Jego Eminencji jest rok 1991, gdy papież Jan Paweł II, przyjaciel księdza kardynała, powierzył mu misję udania się z powrotem do Lwowa. Misję wielką, misję trudną po latach komunistycznego spustoszenia, po latach wrywania religii i wiary z serc ludzi” – powiedział prezydent Andrzej Duda. Jak zaznaczył, 17 lat po

ślugi abpa Mariana Jaworskiego w archidiecezji lwowskiej to czas „spektakularnego sukcesu” i odradzania Kościoła, bo gdy duchowny zaczynał swoją misję, było tam kilka parafii i kilkunastu księży, a kiedy ją kończył, księży było 490, parafii 290, funkcjonowały 122 domy zakonne i działało siedem seminariów duchownych... „To wielkie dzieło, które Eminencja realizował dla Polaków i dla tych, którzy tam teraz żyją! To wielkie dzieło pojednania pomiędzy Polakami a Ukraińcami”.

To odznaczenie przyjmuję jako wyraz uznania dla Kościoła, któremu służyłem, mając świadomość, że Kościół, pełniąc swoją misję, służy narodowi. Człowiek bowiem, jak poucza nas św. Jan Paweł II, jest drogą Kościoła.

Prezydent przypomniał, że m.in. za to kardynał Jaworski został odznaczony przez dwóch kolejnych prezydentów Ukrainy Orderami Jarosława Mądrego.

Kard. Marian Jaworski podziękował słowami: „Pragnę wyrazić głęboką wdzięczność za tak zaszczytne słowa pana prezydenta. To odznaczenie przyjmuję jako wyraz uznania dla Kościoła, któremu służyłem, mając świadomość, że Kościół, pełniąc swoją misję, służy narodowi. Człowiek bowiem, jak poucza nas św. Jan Paweł II, jest drogą Kościoła. Kościół wzywa, by przez swoją prawą postawę wszyscy dbali

o dobro wspólne...”. Składane prezydentowi Andrzejowi Dudzie życzenia kardynał zakończył: „Opatrzność niech dalej prowadzi i niech jak najwięcej rodaków w kraju i rozproszonych po całym świecie słyszy wezwanie Piotra Skargi, by zabiegali o prawdziwe odrodzenie ojczyzny”.

Order Orła Białego jest najwyższym polskim odznaczeniem, liczącym 312 lat, ustanowionym przez króla Augusta II Mocnego, nazywanym orderem wolności. Nadawany jest „za znamienite zasługi zarówno cywilne, jak i wojskowe, położone w czasie pokoju lub wojny, dla chwały i pożytku Rzeczypospolitej Polskiej”.

Arcybiskup metropolita senior archidiecezji lwowskiej obrządku łacińskiego kard. Marian Jaworski ma 90 lat. Po ustąpieniu z urzędu we Lwowie wrócił do Polski i obecnie mieszka w Krakowie, z którym był związany przez większą część swojego życia.

Gdy mowa o posłudze księdza kardynała Kościołowi i ludziom, o pracy na rzecz odrodzenia duchowości, nie sposób nie przypomnieć, że był dziekanem Papieskiego Wydziału Teologicznego w Krakowie, współtwórcą i pierwszym rektorem (1982–88) Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie. ■

Ksiądz prof. dr hab. Józef Marecki odznaczony Krzyżem Oficerskim Odrodzenia Polski

Odznaczenie wręczył wiceprezes Rady Ministrów, minister nauki i szkolnictwa wyższego dr Jarosław Gowin podczas Międzynarodowej Konferencji Naukowej *Krajobraz i dziedzictwo kulturowe Europy – trwałość i przemijanie*.

„Jego dorobek oraz wkład w rozwój polskiej nauki w obszarze nauk humanistycznych jest nie do przecenienia, co skłoniło mnie z jednej strony do powołania księdza profesora w skład bardzo ważnego gremium, jakim jest Rada Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki” – mówił minister Jarosław Gowin.

Teraz, postanowieniem prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ks. prof. Józef Marecki został odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, za zasługi w upo-

wszechnianiu wiedzy o najnowszej historii Polski oraz za osiągnięcia w pracy naukowo-dydaktycznej.

Ks. prof. Józef Marecki jest kierownikiem Katedry Archiwistyki i Nauk Pomocniczych Historii, zarazem jednym z pierwszych wychowanków Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego UPJPII. Zajmuje się problematyką szeroko pojmowanego dziedzictwa kulturowego Europy, jak również historią najnowszą. Szczególnie bliskie są mu: heraldyka, numizmatyka oraz weksylologia, falerystyka i symbolika chrześcijańska. Jest niezrównanym specjalistą w dziedzinie historii zakonów. Należy do wielu towarzystw i rad naukowych różnych instytucji w Polsce i za granicą. ►

Jest autorem lub współautorem blisko 60 książek i monografii oraz wielu artykułów. Wygłosił ponad 150 wykładów popularyzujących wiedzę historyczną podczas ważnych konferencji. Jest też świetnym felietonistą, co podkreślał w laudacji prof. zw. dr hab. Ludwik Frey.

Ks. prof. Józef Marecki został ostatnio odznaczony brązowym medalem Jana Pawła II za zasługi dla archidiecezji

krakowskiej. Jest członkiem Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Wręczeniu państwowego odznaczenia towarzyszyły również gratulacje i podziękowania z okazji 60 urodzin i 30-lecia pracy naukowej księdza profesora. ■

Dni Tischnerowskie

tekst: Marta Mastyló

zdjęcia: Agnieszka Wrześniak, Adam Walanus

17. Dni Tischnerowskie odbyły się w dniach 20–22 kwietnia 2017 roku. Ich głównym organizatorem była Państwowa Wyższa Szkoła Teatralna im. Ludwika Solskiego (we współpracy z Fundacją Sceny im. St. Wyspiańskiego), zaś współorganizatorami byli: Uniwersytet Jagielloński, Uniwersytet Papieski Jana Pawła II, Społeczny Instytut Wydawniczy ZNAK oraz Instytut Myśli Józefa Tischnera.

Podczas tegorocznych Dni Tischnerowskich refleksja skierowana została ku pojęciom: „inny”, „obcy”, „bliźni”. Człowiek był zawsze w centrum zainteresowań ks. prof. Józefa Tischnera. Jako duszpasterz czy filozof nigdy nie tracił z oczu człowieka. Pod koniec życia raz jeszcze powrócił do tematu spotkania. W jego komputerze zachowały się trzy eseje, którym nadał roboczy tytuł *Inny*. W filozoficznych tekstach zadaje pytanie: jak to możliwe, że dochodzi lub nie dochodzi do spotkań? Co dzieje się, gdy przecinają się drogi

dwoch osób? Wojciech Bonowicz w tekście wprowadzającym do 17. Dni Tischnerowskich napisał: „W jaki sposób inny staje się bliskim (czy bliźnim)? Co powoduje, że ludzie bliscy (bliźni) nagle stają się obcy? Zdaniem Tischnera to, co najważniejsze, dzieje się w mowie. To w mowie «objawia się» nam drugi i my «objawiamy się» drugiemu. Słowo ma moc «wskrzeszania do życia», ale może też «zabić». Otwiera się przed nami przestrzeń wolności, która jest zarazem przestrzenią wielorakich zobowiązań. Pytania i opisy Tischnera trafiają w sam środek naszego świata. [...] Tischner nie zajmuje się konkretnymi problemami, nie podpowiada, jak postąpić w tej czy innej sytuacji. Jedyne, co robi, to uświadamia nam, co właściwie się dzieje, kiedy stajemy jedno naprzeciw drugiego”.

Józef Tischner pozostawił nam kontynuację swojej refleksji o spotkaniu, a eseje, które być może miały złożyć

się na kolejną jego książkę, zostały wydane w zbiorze *Inny*, właśnie z myślą o tegorocznych Dniach, które krążąc wokół tego tematu, przebiegały pod hasłem „Inny/Obcy Bliźni”.

Gościem jednego ze stałych wydarzeń Dni Tischnerowskich, jakim są Colloquia Tischneriana, był w tym roku prof. Hans Joas – socjolog oraz teoretyk myśli społecznej, profesor socjologii religii Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Humboldtów w Berlinie. Wziął również udział w debacie w ramach Jaskini Filozofów, podczas której poruszano kwestie zawarte w hasle tegorocznych Dni: kiedy inny staje się obcym, a kiedy bliźnim i odwrotnie – dlaczego ktoś kulturowo nam bliski nagle staje się obcym, a niekiedy nawet wrogiem. Dlaczego wewnątrz jednej i tej samej wspólnoty tworzą się podziały na „swoich” i wykluczonych? Dlaczego w obecnym świecie tak trudno znaleźć nam wspólny język? Lwią część debaty poświęcono problemowi uchodźców i imigrantów. Socjolog Piotr Sztompka mówił o ogromnym dylemacie, jaki obecnie towarzyszy wszystkim w kwestii uchodźców, gdy odczucia oscylują wokół współczucia, a zarazem obaw. Obawy wytwarza świadomość, że ci, którzy pukają do naszych drzwi, pochodzą z kręgu islamu, są nam zatem obcy kulturowo, tradycyjnie, religijnie. Nie wierzymy w pełną asymilację potencjalnych przybyszów, gdyż różnimy się w sprawach fundamentalnych, dotyczących rodziny i religii. Tłumaczył, że drzwi winny zostać uchylone, ale selektywnie, gdyż nie widzi możliwości tolerancji dla wrogów tolerancji. Hans Joas mówił, iż o ile wrogo odnosi się do polityki Angeli Merkel i do zaproponowanego przez nią otwarcia granic, nie zgadza się ze stwierdzeniem o niemożliwości integracji, dając

na nią wiele przykładów, jak tradycje z tureckimi migrantami. Mówił: „Mamy w naszym kraju źle zintegrowanych niemuzułmanów i dobrze zintegrowanych muzułmanów. Czasami drugie czy trzecie pokolenie może być gorzej zintegrowane niż pierwsze. To wszystko jest naprawdę bardzo poważnym problemem. Jedno jest pewne – państwo demokratyczne nie może przyjmować wrogów demokracji”. Tadeusz Gadacz nadmieniał o funkcji, jaką „obcy” odgrywają w kulturze. „Gdyby nie było «obcych», trzeba byłoby ich wymyślić, bo bez nich nie możemy się odróżnić”. Piotr Sztompka podkreślał, że to bardzo ważna sfera integracji: „obcy może być dla nas umocnieniem naszej własnej tożsamości poprzez kontrast, obcość może być też fascynująca, wiele możemy czerpać z własnych kultur, jak choćby «smakowitości» z tradycji kulinarnych. Mowa jednak jedynie o takich obcych, którzy nie są źle nastawieni, czyli nie mają roszczeń religijnych, kulturalnych w stosunku do środowisk, w których się umieszczają”. Podawano przykłady migracji ludzi na przestrzeni wieków. Hans Joas przyznał też, że jest poruszony sytuacją w Polsce, abstrahując od problemu uchodźców. Zauważył, że politycy nie zwykli wysłuchiwać drugiej strony, nie są zainteresowani zrozumieniem uzasadnień przeciwnika politycznego. Trudno na siłę z czymś się zgadzać, ale szacunek dla drugiej strony jest nieodzowny, w Polsce jednak tego brakuje, jak zauważył. Anna Dymna, by odnieść się do tej sytuacji, przywołała postać ks. Tischnera i teorię krzywych zwierciadeł, poprzez którą tłumaczył jej kiedyś zawilosci braku porozumienia. A wystarczy jedynie pozbyć się krzywych zwierciadeł pokładanych między ludźmi. ▶

Jednym z punktów programu 17. Dni Tischnerowskich był też spektakl dyplomowy studentów Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej *Do dna!* Tematy wydobyte „z dna istnienia”: narodzin, śmierci, zaślubin i rozstań, lęku przed wojną i zagładą, utratą najbliższych złożono z tekstów pieśni zebranych przez Oskara Kolberga, spisanych przez ks. Władysława Skierkowskiego i wielu innych. Stworzono przepiękny, wzruszający spektakl, który został okrzyknięty najlepszą realizacją teatralną ubiegłego roku i zdobył nagrodę Ludwika. Młodzi adepci sztuki aktorskiej, mistrzowsko poprowadzeni przez reżyser Ewę Kaim, zasłużyli na najwyższe laury. Włodzimierz Szturc napisał: „Myślę, że gdyby Tischner zobaczył *Do dna!* – poczekałby, aż wrzawa po przedstawieniu ucichnie, emocje wrócą do jakiej takiej równowagi, wykonawcy powrócą z orbit, na które wyniosły ich tonacje oraz skale dźwięków i – może też niespiesznie – podszedłby do Agnieszki, Dominiki, Janka,

Weroniki, Łukasza, Ewy i Dawida i powiedział: Norwid się ucieszył, że go wreszcie zrozumieli. Potem spojrzalby im w oczy, jakby badając rezonans wypowiedzianego zdania, i poczekał, aż przyjdzie «Cisza, w której Ty i Ja odbijają się wzajemnie jak lustra stojące po przeciwnych stronach rzeki»”.

Zostały także wręczone Nagrody Znak i Hestii im. ks. Józefa Tischnera. W skład Kapituły Nagrody wchodzi: ks. Adam Boniecki (przewodniczący), bp Grzegorz Rys, Władysław Stróżewski, Piotr M. Śliwicki, Łukasz Tischner (sekretarz), Karolina Wigura i Henryk Woźniakowski. W tym roku nagrodzeni zostali:

Ireneusz Ziemiński – w kategorii pisarstwa religijnego lub filozoficznego, stanowiącego kontynuację „myślenia według wartości”. Wyróżniony za studium *Eschatologia filozoficzna. Wokół książki „Życie wieczne”*, w którym powraca do pytań podstawowych: o sens śmierci i nadzieję życia wiecz-

nego. Jego myślenie nie daje łatwego pocieszenia, lecz uczy pokory i męstwa, by ani własnej wiary, ani własnej niewiary nie budować na krzepiących iluzjach.

Ewa Siedlecka – w kategorii publicystyki lub eseistyki na tematy społeczne, która uczy Polaków przyjmować „nieszczęsny dar wolności”. Wyróżniona za wnikliwe artykuły na temat sporu o Trybunał Konstytucyjny, w których ujawniała i komentowała przypadki naruszenia praworządności. Z jej analiz, niewygodnych dla wszystkich stron po-

litycznego konfliktu, przebija obywatelska troska o jakość prawnych standardów w Polsce.

ks. Mirosław Tosza – w kategorii inicjatyw duszpasterskich i społecznych współtworzących „polski kształt dialogu Kościoła i świata” za działalność na rzecz ubogich i odrzuconych. Wspólnota „Betlejem”, którą współtworzy, nie tylko daje bezdomnym schronienie, ale pracuje nad ich nadzieją, pomaga odzyskać cel życia. Ksiądz Mirosław Tosza pokazuje piękno Kościoła, do którego zaprasza papież Franciszek. ■

„Dialogi u św. Anny” o objawieniach maryjnych

tekst: Andrzej Stawiarski
zdjęcie: Adam Bujak

Od początku swojej posługi w Krakowie abp Marek Jędraszewski spotyka się z wiernymi, by omawiać istotne kwestie danego czasu. Spotkania odbywają się pod hasłem „Dialogi u św. Anny”, a biorą w nich udział także studenci UPJPII. Spotkanie majowe było poświęcone 100-leciu objawień Matki Bożej w Fatimie.

W katechezie otwierającej spotkanie metropolita krakowski wskazał na wielowymiarowość objawień fatimskich, które odnosiły się do wydarzeń, które niebawem nastąpiły – II wojna światowa, ekspansja komunizmu na świecie – ale także do problemów nam współczesnych. Rozważanie tajemnic objawień Matki Bożej „odczytujemy w świetle współczesnych nam wyzwania” – podkreślił abp Marek Jędraszewski.

„To wszystko, co się wydarzyło i dzieje, także dzisiaj, jest skutkiem tego, że objawienia fatimskie nie znalazły pożądanego przez Matkę Najświętszą echa. Mówiąc o napięciu

między zapowiedziami fatimskimi a Rosją, trzeba mieć na uwadze i II wojnę światową i rozlanie się komunizmu nie tylko w znaczącej części Europy po 1945 roku, ale także na cały świat” – mówił metropolita krakowski. Jako przykład próby wymazania Fatimy ze świadomości społecznej przytoczył działania cenzury, która w czasach Polski Ludowej, w latach siedemdziesiątych wydała zapis zabraniający umieszczania na obrazkach prymicyjnych wizerunku Matki Bożej Fatimskiej. „Można odnieść wrażenie, że władza komunistyczna bardzo na serio, może nawet bardziej niż wielu katolików, brała zapowiedzi fatimskie i robiła wszystko, żeby

ludzie nie dowiedzieli się o treści objawień” – zauważył arcybiskup.

Orędzie fatimskie było bardzo ważne dla Jana Pawła II, który w 2000 roku beatyfikował Franciszka i Hiacyntę oraz papieża Franciszka, który kanonizował pastuszków w miejscu objawień Matki Bożej. Abp Marek Jędraszewski cytując słowa papieża, pokazał aktualność objawień z Fatimy.

Podczas uroczystości beatyfikacyjnych Jan Paweł II mówił: „Tutaj w Fatimie, gdzie zostały zapowiedziane czasy udręki, Matka Boża domagała się modlitwy i pokuty. Kościół chce postawić na świecznikach te dwa płomyki, które Bóg zapalił, aby przyświecały ludzkości w jej ciemnych i niespokojnych godzinach”.

„Fatima jest płaszczem światła, które nas okrywa tutaj i w każdym miejscu na Ziemi, kiedy uciekamy się pod opiekę Najświętszej Matki. Pod jej płaszczem nie zagubią się, z jej ramion przyjdą nadzieja i pokój, których potrzebują i o których błagam dla wszystkich moich braci w chrzcie i w człowieczeństwie, zwłaszcza dla chorych i niepełnosprawnych, więźniów i bezrobotnych, ubogich i opuszczonych” – mówił podczas niedawnej pielgrzymki do Fatimy papież Franciszek.

„Takie rozłożenie akcentów, nieco inne ze strony ojca świętego Franciszka i Jana Pawła II, pokazuje, jak coraz bardziej wchodzimy w tajemnice objawień Matki Bożej, jak je odczytujemy w świetle współczesnych nam wyzwań. Jestem głęboko przekonany, że jest to też zadanie, jakie staje przed nami. Wpisuje się ono w to, o czym mówił Jan Paweł II, żegnając się w roku 2002 z naszą ojczyzną, o konieczności „wyobraźni miłosierdzia” – zakończył katechezę metropolita krakowski.

Pytania, na które odpowiadał abp Marek Jędraszewski, dotyczyły m.in. podobieństwa między przesłaniem Matki Bożej z Fatimy a objawieniem Bożego Miłosierdzia z Łagiewnik, Gietrzwałdu jako jedyne uznane oficjalnie przez Kościół objawienia maryjnego w Polsce, różnicy między patriotyzmem a nacjonalizmem oraz pomocy uchodźcom z Syrii.

Jeden z pytających prosił także o konkretną radę dotyczącą częstego odmawiania modlitwy różańcowej, stawiając sobie za wzór św. ojca Pio, który 30 razy dziennie modlił się na różańcu. „Dla ludzi zajętych swoimi sprawami rodzinnymi, domowymi, zawodowymi jest to niemożliwe – zauważył abp Jędraszewski. – Droga do świętości i pragnienie spotkania się z Matką Najświętszą niekoniecznie musi się wyczerpywać tylko w tym, że będziemy odmawiali bardzo wiele różańców każdego dnia. Chodzi o to, by spełniać swoje zadania, te które mamy wobec Boga, wobec najbliższych, wobec innych ludzi, w duchu miłości Boga i bliźniego. To jest nasza droga do świętości, to jest też ta droga, którą nam pokazała Matka Najświętsza” – przekonywał metropolita Krakowa.

Retransmisję ze spotkania można obejrzeć na oficjalnym kanale YouTube archidiecezji krakowskiej i na stronie Franciszkańska3.pl lub wysłuchać na nowohuckie.pl.

Kolejny temat „Dialogów u św. Anny” to posługa i dzieło miłosierdzia św. Brata Alberta.

Pytania do metropolity krakowskiego można nadsyłać przez specjalny formularz dostępny na stronie kolegiata-anna.pl, wysyłając mail na adres dialogi@kolegiata-anna.pl lub wrzucić do specjalnej skrzynki w kolegiacie. ■

Małopolski klub pracownika socjalnego

tekst i zdjęcia: Małgorzata Duda

W ramach Ogólnopolskiego Tygodnia Pracy Socjalnej w dniach 3–8 kwietnia br. Instytut Pracy Socjalnej przygotował szereg spotkań z myślą zarówno o środowisku akademickim, jak i o pracownikach socjalnych, innych osobach pracujących w sektorze wsparcia społecznego i wszystkich, którym problematyka działania na rzecz osoby, rodziny czy szerszego środowiska lokalnego nie jest obojętna.

Na szczególną uwagę zasługuje inicjatywa powołania Małopolskiego Klubu Pracownika Socjalnego przy Instytucie Pracy Socjalnej. Zamiarem inicjatorów jest, by comiesięczne spotkania stały się przestrzenią do szerokiej dyskusji i wymiany doświadczeń, przestrzenią do dawania wsparcia zawodowego i budowania szerszych relacji zawodowych. W trakcie spotkań będzie możliwość poszukiwania rozwiązań tych kwestii, które w odczuciu pracowników socjalnych są dla nich palącymi i wymagającymi uwagi. Będzie możli-

wość zaprezentowania dobrych praktyk, jak również spotkania z ciekawymi i charyzmatycznymi osobowościami, tak z obszaru pomagania systemowego, jak i pozasystemowego.

W trakcie pierwszego spotkania pochyłono się nad nowymi rozwiązaniami prawnymi, systemowymi i merytorycznymi dotyczącymi superwizji pracy socjalnej, poruszając szczegółowe kwestie wdrażania tego narzędzia w system pomocy społecznej.

Uczestnicy pierwszego spotkania odnieśli się przychylnie do idei utworzenia płaszczyzny spotkania oraz wymiany myśli i doświadczeń wszystkich, którzy pracują na rzecz wspierania osób przeżywających w danym momencie kryzysy życiowe, jak również docenili ideę budowania platformy inicjującej nowe rozwiązania w obszarze szeroko rozumianej pomocy społecznej. ■

Poradnia Bioetyczna – w służbie drugiemu człowiekowi

Pierwszy rok działalności

tekst: Justyna Gajos, ks. Andrzej Muszala

zdjęcia: Renata Laszko

Od roku przy Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie działa pierwsza w Polsce Poradnia Bioetyczna, w której można otrzymać informację lub poradę na tematy związane z bioetyką początku, trwania i końca życia. Z pomocy Poradni Bioetycznej korzystają osoby, które zmagają się z różnego rodzaju problemami, takimi jak: niepłodność, utrata nienarodzonego dziecka, przeszczepy narządów, opieka nad chorym itp.

W przypadającym 25 marca Dniu Świętości Życia odbyło się spotkanie z okazji pierwszej rocznicy powstania poradni. Jej siedzibę odwiedził w tym dniu abp Marek Ję-

draszewski, nowy metropolita krakowski. Arcybiskup wygłosił do uczestników spotkania – przedstawicieli zarządu Fundacji „Jeden z nas” i jej wolontariuszy, przedstawicieli władz UPJPII, pracowników Międzywydziałowego Instytutu Bioetyki i jego studentów, a także instruktorów Poradni Bioetycznej i jej współpracowników – specjalne słowo i wykład, którego tematem była wartość życia. Metropolita przypominał, że prawdziwą miarą człowieczeństwa jest troska o drugiego człowieka i jego życie.

Do poradni można zgłaszać się mailowo lub osobiście – jednak najczęściej wybieraną przez naszych klientów drogą

kontaktu z poradnią był do tej pory internet. Udzieliliśmy wsparcia wielu osobom, wśród których byli między innymi: studenci medycyny, lekarze, farmaceuci i kapłani spowiednicy. Przyjmowaliśmy w poradni także małżeństwa po stracie dziecka w fazie prenatalnej, kobiety po przebytej procedurze *in vitro* czy też osoby zmagające się z problemem niepłodności.

Zgłaszające się do nas osoby to przeważnie ludzie między 25 a 45 rokiem życia. Wśród nich przeważają kobiety oraz małżeństwa. Głównym obszarem zainteresowania naszych klientów było uzyskanie informacji odnośnie do stanowiska Kościoła oraz etyki personalistycznej w zakresie problemu, którego doświadczyli bądź z którym zetknęli się w sposób pośredni. Wiele z tych osób prosiło również o pomoc w rozeznaniu, jakie wyjście z danej sytuacji będzie najbardziej moralnie słuszne i dobre.

Najwięcej pytań dotyczyło takich zagadnień, jak: *in vitro*, niepłodność, inseminacja domaciczna, etyka lekarska, antykoncepcja i NPR, terapie komórkami macierzystymi, poronienie i pochówek dziecka nienarodzonego, etyczne szczepionki. Często problemowa jest kwestia, co zrobić z zamrożonymi po procedurze *in vitro* embrionami. Tematami, które dotychczas wiążą się z mniejszym zainteresowaniem, są przeszczepy narządów oraz opieka nad terminalnie chorym pacjentem.

Warto odnotować, iż w ciągu roku działalności odbyliśmy wiele ciekawych spotkań, na których opowiadając o działalności Poradni Bioetycznej, mieliśmy okazję promować bioetykę w duchu Jana Pawła II oraz wartości personalistyczne. Wśród nich można wymienić m.in. spotkanie z młodzieżą w ramach Świątowych Dni Młodzieży, konfe-

rencje naukowe czy też spotkanie ze środowiskiem lekarzy zrzeszonych w ramach Towarzystwa Lekarskiego.

Cieszymy się i za niezwykle cenną uznajemy nawiązaną w tym czasie współpracę z różnymi stowarzyszeniami i instytucjami. Są wśród nich m.in. Ogólnopolskie Centrum Troski o Płodność, które zrzesza środowisko naprotechnologów w naszym kraju, oraz Hospicjum Perinatalne działające w ramach Krakowskiego Hospicjum dla Dzieci im. ks. Józefa Tischnera. Współpraca z tego rodzaju środowiskami pozwala nam jeszcze pełniej pomagać zgłaszającym się do nas osobom, zapewniając im kompleksowość udzielanych porad.

Poradnia Bioetyczna świadczy swoje usługi nieodpłatnie i anonimowo. Poradę można uzyskać osobiście w siedzibie poradni przy ul. Bernardyńskiej 3 bądź elektronicznie przy pomocy formularza dostępnego na stronie www.poradnibioetyczna.pl.

Doświadczenie roku pracy Poradni Bioetycznej pokazuje, iż problemy natury bioetycznej dotyczą coraz większej części społeczeństwa. Na wiele z tych pytań nie ma gotowych odpowiedzi, natomiast zadaniem poradni jest przekazywać dostępne w danym zakresie wiedzę i naukę Kościoła, a także wspierać osoby i rodziny w przeżywaniu i dokonywaniu przez nich dobrych dla siebie decyzji, które będą budować cywilizację życia i miłości. ■

Sakralne Dziedzictwo Małopolski dostępne w internecie

tekst: Józef Skrabski, Justyna Kuska

zdjęcia: Rafał Nestorow, Tomasz Śliwiński, Maciej Jeżyk

Pracownia Inwentaryzacji i Digitalizacji Zabytków Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II realizuje projekt „Sakralne Dziedzictwo Małopolski”, dzięki któremu bezcenne dzieła sztuki sakralnej z obszaru archidiecezji krakowskiej i diecezji bielsko-żywieckiej w województwie małopolskim zostaną w pełni zdigitalizowane i udostępnione na powstającym w tym celu portalu internetowym.

Projekt „Sakralne Dziedzictwo Małopolski” zakłada stworzenie nowoczesnego repozytorium gromadzącego w formie cyfrowej dziedzictwo kulturowe w postaci zdjęć, opisów i analiz dzieł sztuki z kościołów małopolskich oraz archiwaliów z krakowskich archiwów kurii metropolitalnej, kapituły katedralnej oraz Archiwum Archidiecezji Lwowskiej w zbiorach UPJPII. Repozytorium będzie częścią portalu internetowego, gdzie obok atrakcyjnej prezentacji poszczególnych miejscowości z najważniejszymi zabytkami, rzetelnych naukowo wiadomości o dziejach pa-

rafii, będzie można znaleźć same dzieła, w ich różnorodnych kontekstach artystycznych, historycznych i religijnych, zapoznać się z sylwetkami wybitnych włodarzy tychże świątyń, przeczytać biografie znakomitych artystów i rzemieś-

ników oraz zasłużonych dla parafii fundatorów oraz nie-raz zapomnianych wiernych. Zaplanowano udostępnienie 3319 dzieł sztuki ze 168 obiektów sakralnych, które tworzyć będą swoiste wirtualne muzeum sztuki sakralnej, a towarzysząca mu aplikacja na urządzenia mobilne będzie doskonałym, rzetelnym pod względem naukowym wsparciem dla turystów odwiedzających Małopolskę. Realizacja tak ambitnego zadania stała się możliwa dzięki pozyskaniu przez UPJPII dofinansowania ze środków unijnych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Małopolskiego na lata 2014–2020. Całkowity koszt projektu jest szacowany na kwotę ponad 4,6 mln zł, z czego niemal 4 mln zł stanowią środki unijne (85% kosztów kwalifikowanych). 9 stycznia 2017 roku umowę w tej sprawie pod-

pisali ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak, rektor Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie oraz dr Stanisław Sorys, wicemarszałek województwa małopolskiego.

Digitalizacja najcenniejszych zasobów archiwalnych

W ramach projektu digitalizacji poddane zostaną również wybrane archiwalia z Archidiecezji Krakowskiej, w tym Akta Wizytacji Biskupich, Acta Officialia i Acta Episcopalia, spuścizna po abpie Józefie Bilczewskim oraz Akta dóbr stołowych arcybiskupów lwowskich. Udostępnienie w domenie publicznej tak dużej liczby dokumentów archiwalnych

Wspomnienie świątecznego spotkania

zdjęcia: Marta Mastyło

Święta Wielkanocne to czas wspólnego przeżywania tajemnicy Zmartwychwstania Chrystusa, piękny czas, gdy ożywa wszelka nadzieja, dodając sił do walki o prawdziwe życie. Czas, w którym odradzać się winny dobro, serdeczność i ludzka życzliwość. 11 kwietnia 2017 roku w budynku UPJPII przy ul. Bernardyńskiej 3 spotkał się przy wspólnym stole na tradycyjnym „jajeczku”, by złożyć sobie świąteczne życzenia, podzielić się dobрым słowem i radością płynącą z triumfu zmartwychwstania Pańskiego. ■

MASTER CLASS

LEADERSHIP WITH THE POPE

ZAPRASZAMY LIDERÓW
NA ŚWIATOWĄ PRAPREMIERĘ

15 ZASAD PRZYWÓDZTWA
PAPIEŻA FRANCISZKA

SZCZAWNICA, 6-9 KWIETNIA 2017
(premiera w październiku 2017 w Rzymie)

Spotkanie Master Class w Szczawnicy – „Leadership with the Pope”, 7–9 kwietnia 2017 roku

opracowała: Marta Mastyló
zdjęcia: Szymon Adamczyk

„Leadership with the Pope” to nowy program Fundacji Centrum Twórczości Narodowej oraz watykańskiej instytucji Papieskiej Rady ds. Kultury, skierowany do liderów z całego świata. W jego ramach dojrzały, jak i najmłodszy liderzy reprezentujący biznes, wspólnoty lokalne, rządy, szkoły, organizacje non-profit zmierzali się z wyzwaniami stawianymi przez współczesną cywilizację i kulturę w duchu nauczania papieża Franciszka. W głównej mierze zastanawiano się nad kwestią: jak zmieniać siebie i świat w dobie gwałtownego rozwoju technologii i nauki, nie zapominając przy tym o uniwersalnych wartościach? 350 liderów miało okazję spotkać się i porozmawiać ze znanymi osobistościami ze świata kultury, biznesu, nauki i religii, wśród nich znaleźli się m.in.: bp Tadeusz Pieronek i bp Grzegorz Ryś, przedstawiciel Stolicy Apostolskiej ks. Tomasz Trafny, Szymon Hołownia, Adam Sikorski (Unimot), Krzysztof Zanussi, Jerzy Trela, s. Małgorzata Chmielewska, Paweł Motyl (Harvard Business Review Polska), Paweł Konzal (Ruch 3 Maja oraz Good Society Institute), Szymon Midera (nowy serwis

społecznościowy Shumee), Jan Mela, Anna Dymna, Jerzy Werle (Warbud), Andrzej Zdebski (Krakchemia) Przemysław Kurczewski (Emitel) i inni.

Fragmenty rozmowy Bartka Dajnowskiego dla portalu ONET:

s. Małgorzata Chmielewska, przełożona Katolickiej Wspólnoty Chleb Życia

„Młodzi ludzie nastawieni są w tej chwili na indywidualizm, by dbać wyłącznie o swoją karierę. Nie wiedzą, nie patrzą i my nie pomagamy im w zobaczeniu tego, co jest złe, co jest sprawiedliwe”.

Krzysztof Zanussi, reżyser i scenarzysta

„Dzisiaj młodym jest ciężiej niż nam było, bo myśmy mieli się do czego odnieść. Wiedzieliśmy, kto żyje w sposób budzący podziw, a kto żyje w sposób budzący pogardę. Natomiast dzisiaj nie bardzo wiadomo. Jakieś głupkowate pop gwiazdy robią wrażenie bohaterów epoki, a są na ogół, no oczywiście nie wszyscy, ale są bardzo marnymi ludźmi i nie warto ich śledzić”.

Marek Ratajczak, prezes Fundacji Centrum Twórczości Narodowej

„Była światowa prapremiera w Szczawnicy *15 zasad przywództwa papieża Franciszka*, bo widzimy, że dzisiaj ten świat na każdym poziomie politycznym, społecznym, także w kulturze jest podzielony i trzeba byłoby znaleźć jakiś klej. I trafiliśmy na te 15 zasad papieża Franciszka, które mogłyby zjednoczyć ludzi.”

Jan Mela, założyciel fundacji Poza Horyzonty

„Tak jak powiedział kiedyś ojciec Leon Knabit: «Z miną jak cmentarz świata nie zmienisz», trzeba po prostu być dobrze nastawionym do życia, nawet gdy spotykają nas różne tragedie, i tak po prostu siać dobro. Siać dobro, bo ono się potem pomnaża”.

ks. Tomasz Trafny, Papieska Rada ds. Kultury

„W perspektywie czasu to zaowocuje tym, że będziemy rzeczywiście odkrywali to, co nas łączy, to co nas zbliża, a nie to, co nas dzieli i co sprawia, że nie potrafimy rozmawiać jedni z drugimi, zasłaniając się tarczą pewnych ideologii, pewnych sloganów, które nie są ewangeliczne ani które nie są tak naprawdę ludzkie”. ▶

Liderzy zostali zaproszeni także na światową prapremierę *15 zasad przywództwa papieża Franciszka*. Papież Franciszek wskazuje 15 „chorób”, na które często cierpią osoby zarządzające pracą innych: „Są to choroby i pokusy, które mogą w sposób niebezpieczny osłabić skuteczność każdej organizacji” – stwierdza papież.

15 zasad dobrego przywództwa według papieża Franciszka

1. Nie myśl, że jesteś nieśmiertelny lub niezbędny

Zdaniem papieża jeśli myślimy w ten sposób, „lekceważymy potrzebę regularnych kontroli” w zarządzanej przez nas organizacji. Zespół liderów musi być krytyczny sam wobec siebie, musi nadążać za nowościami i poprawiać swoją sprawność, bo inaczej taki zespół jest chory. „Jest to choroba osób, które zmieniają się w lordów i mistrzów, którzy wywyższają się ponad innych zamiast im służyć. Jest to patologia władzy, która wywodzi się z kompleksu wyższości, z narcyzmu” – stwierdził Franciszek.

2. Nie przepracowuj się

Franciszek podkreśla ważną rolę odpoczynku w pracy. Bez niego narażamy się na niepotrzebny stres. Papież podkreśla, by podchodzić do odpoczynku z powagą: czas wolny spędzać z rodziną i „doładowywać baterie”.

3. Nigdy nie trać wrażliwości

„Skostnienie mentalne i emocjonalne” to kolejne zagrożenie, na które wskazuje papież. Jeśli tracimy wrażliwość,

to jednocześnie tracimy też czujność i odwagę, aby potem „schować się za stosem papierów”. „Bycie ludzkim liderem oznacza posiadanie sentymentu, pokory i bezinteresowności, dystansu i hojności” – mówi papież.

4. Nie eliminuj spontaniczności

„Jeśli jesteś perfekcjonistą i wszystko zbyt dokładnie zaplanujesz, staniesz się księgowym” – ostrzega papież. Działania powinny być dobrze przygotowane, ale też odpowiednio elastyczne. Zdaniem Franciszka eliminujemy spontaniczność, bo jesteśmy przywiązani do naszego spokojnego i „siedzącego” trybu życia.

5. Dbaj o wspólnotę

Zdaniem papieża dobry lider musi łączyć grupę, z którą pracuje, być koleżeński, stawiać na pracę zespołową i dbać o dobrą atmosferę. Inaczej nastąpi spadek koordynacji i stracenie równowagi. W takim przypadku „orkiestra nie gra, tylko hałasuje” – mówi Franciszek.

6. Nie zapominaj o tych, którzy ci pomogli

Franciszek przestrzega przed „chorobą Alzheimera przywództwa”. Dobry lider nie może zapominać o osobach, dzięki którym jest teraz na swoim stanowisku, o tych, którzy mu pomagali i inspirowali.

7. Oceniaj innych lepiej, niż sam oceniasz siebie

Przestrzegając tej zasady, lider nigdy nie stanie się niewolnikiem rywalizacji i pyszałkiem. „Jako liderzy musimy dbać nie tylko o nasze własne interesy, ale również o interesy innych” – zaznacza Franciszek. ►

8. Nie trać kontaktu z rzeczywistością

Dobry lider nie może zapominać o tym, że wokół niego są ludzie pracujący na niższych stanowiskach oraz ludzie, którzy korzystają z usług organizacji. To właśnie dla nich wykonywana jest praca. Jeśli o tym zapomnimy, to zamknijemy się w biurokracji i doświadczymy „schizofrenii egzystencjalnej typowej dla miernoty i postępującej pustoty emocjonalnej”.

9. Nie plotkuj, nie narzekaj, nie kłóś się

Papież mówi, że ludzie tchórzliwi „zabijają dobre imię kolegów” z pracy poprzez obgadywanie słabości za ich plecami. Jaka jest na to rada? Mów wprost, bezpośrednio o wszystkim, co cię boli. „Bądźmy strażnikami zwalczającymi terroryzm plotki” – apeluje Franciszek.

10. Nie ubóstwiał swoich przełożonych

Papież przestrzega przed postawą oportunisty i dążenia do rozwoju kariery za cenę zdobycia przychylności swoich zwierzchników. Taka postawa charakteryzuje „osoby o ograniczonych umysłach, nieszczęśliwe i inspirowane tylko swoim własnym uśpionym egoizmem”.

11. Nie bądź obojętny na innych

Jeśli lider myśli tylko o sobie, to zapomina o szczerości i ciepłe prawdziwych relacji międzyludzkich. Papież podkreśla, że swoją wiedzę należy się dzielić z osobami mniej doświadczonymi, nie należy zazdrościć ani oszukiwać.

12. Uśmiechaj się!

Franciszek przestrzega przed pokazywaniem światu „ponurej i przygnębionej” twarzy. Jego zdaniem osoby „oschłe” traktują współpracowników rygorystycznie, szorstko i arogancko, bo uważają innych za gorszych. „Szczęśliwe serce promieniuje zaraźliwą radością – mówi papież. – Lider nie powinien nigdy tracić tego ducha radości, humoru, a nawet autoironii, który powoduje, że ludzie są przyjaźni nawet w trudnych sytuacjach. Jakże zbawienna jest dobra dawka humoru!” – dodaje.

13. Nie patrz na pieniądze

„Całun pośmiertny nie ma kieszeni” – mówi Franciszek i przestrzega przed zapatrzeniem w dobra materialne.

14. Nie zamykaj się w grupach

Franciszek ostrzega przed tworzeniem zamkniętych klik w pracy. Jego zdaniem przynależność do takich grup zawsze prowadzi do zła, bo „traktujemy kolegów jak obcych”.

15. Nie promuj się za wszelką cenę

Papież przestrzega przed nachalną autoreklamą i skupianiem się na sobie.

Taki też był cel spotkania – ludzie nauki, kultury i biznesu przedstawili 15 pozytywnych zasad, które dla każdego lidera, niezależnie w jakich okolicznościach przychodzi mu żyć, mogą pomóc uchwycić właściwy horyzont życia. Oto fragmenty niektórych z nich:

Wypowiedź bpa Tadeusza Pieronka, który odniósł się do zasady 7 – nie zapominaj o tych, którzy ci pomogli:

Polska od dawna, ale zwłaszcza od XIX wieku korzystała z emigracji. Dlaczego? Nie było chleba. Wyjątkowo zdarzały się takie okoliczności, że trzeba było uciekać przed śmiercią czy więzieniem. Wszyscy ci ludzie, przybywając do różnych krajów świata, począwszy od Brazylii, Stanów Zjednoczonych, Niemiec, Francji, byli przyjmowani raczej z radością, gdyż rynek pracy potrzebował ich obecności, potrzebował ich wysiłku. Przypomnę jeszcze sytuacje podczas stanu wojennego, gdy my byliśmy w wielkiej biedzie, a świat się otworzył na to, żeby nam pomóc. I ja słyszę dzisiaj, że my nie możemy przyjmować uchodźców i emigrantów, dlaczego? Bo przynoszą choroby, bo nam odbierają pracę, bo z nimi przyjdą terroryści i pozabijają nas. Kto to mówi? My, chrześcijanie. My, którzy mamy obowiązek, by otworzyć serca na biedę, na każdą biedę, nie patrząc nawet na to, kim ktoś jest.

s. Małgorzata Chmielewska, odnosząca się do zasady 8 – nie patrz na pieniądze

Oczywiście pieniądze są po to, żeby je wydawać. Ja jestem specjalistką od wydawania pieniędzy. Jak ktoś ma za dużo, to proszę mi wierzyć, załatwię to w parę minut. Pytanie, jak i na co je wydajemy. Pieniądze mogą przynosić nieszczęście, mogą także przynieść nadzieję. Ja żyję z ludźmi bezdomnymi, z ludźmi najuboższymi. Z tymi, których los, złe urodzenie, nieszczęście życiowe lub też choroba wyrzuciły

na kompletny margines życia... Często są to ludzie w waszym wieku, którym dajemy stypendia...

Jeśli zadałabym wam pytanie, czy ten świat wam się podoba, to oczywiście powiedzielibyście, że fajnie jest, mamy trochę kasy, więc możemy studiować, inni nie, więc jesteśmy szczęściarzami. Świat jest piękny. Nieprawda – rozejrzyjmy się wokół – świat jest piękny, ale świat jest także obrzydliwy i naszym zadaniem, ludzi, którzy mają to szczęście, jest działanie. Ja, będąc w waszym wieku, zastanawiałam się, dlaczego moja koleżanka jest chora, dlaczego ten człowiek żebrze na ulicy, dlaczego nie ja? To jest niesprawiedliwość. I w końcu któregoś dnia uzyskałam odpowiedź: Dziewczyno, zakaszą rękawy i latają te dziury!

Bp Grzegorz Ryś, zasady 3, 4, 5 – doceniaj inne punkty widzenia

W tej pierwszej części chciałbym przez moment zatrzymać się nad czterema zdaniami, które Franciszek napisał w *Evangelii gaudium*, to jest język kościelny, postaram się więc przełożyć potem na język ludzki. Niemniej te cztery zdania są jakąś syntezą tego, co Franciszek myśli o swojej roli w Kościele i przywództwie w ogóle. To dotyczy biskupa, przepraszam was, ale tak już jest, że biskup to przywódca. Te cztery zdania swego czasu były bardzo znane, bardzo sławne, debatowane na wszystkie strony, bo mówią także o węchu. Długo nie można było w Polsce ustalić, kto ma kogo wąchać, czy pasterz owce, czy owce pasterza... To są cztery zdania: Biskup powinien zawsze budzić komunie misyjną w swoim kościele diecezjalnym, dążąc do ideału pierwszych wspólnot chrześcijańskich, gdzie wierzących ożywiały jedno serce i jeden duch. Dlatego niekiedy stanie z przodu, aby wskazać drogę i podtrzymać nadzieje ludu, innym razem stanie zwyczajnie pośród wszystkich ze swą prostą, miłosierną bliskością, a w pewnych okolicznościach powinien iść za ludem, aby pomóc tym, którzy zostali z tyłu, a przede wszystkim dlatego, że sama owczarnia ma swój węch, aby rozpoznać nowe drogi. W swojej misji krzewienia komunii dynamicznej, otwartej i misyjnej powinien pobudzać oraz starać się o dojrzałość form uczestnictwa oraz innych form dialogu duszpasterskiego, pragnąc słuchać wszystkich, a nie tylko gotowych prawić mu komplementy, jednak celem tych działań nie będzie w pierwszym rzędzie organizacja kościelna, lecz realizacja misyjnego marzenia o dotarciu do wszystkich. Tyle ten tekst z *Evangelii gaudium*, 31 punkt.

Trzy zasady wynikają z tego tekstu: po pierwsze, że ważny jest nie biskup, ale Kościół, ważny jest nie przywódca, ale ważna jest wspólnota, której przewodzi. Po drugie ważny jest Kościół, ale papież mówi – nie jako struktura, nie jako organizacja, ale jako wspólnota ludzi, wspólnota, którą nazywa wspólnotą misyjną, i po trzecie ważny jest nie Kościół ostatecznie, ale ci, do których jest posłany. On mówi „wszyscy”, bo jest marzenie, żeby dotrzeć do wszystkich.

[...] Franciszek raz po raz mówi, że nie ma nic gorszego niż Kościół, który jest skupiony na sobie samym, to jest największy możliwy absurd, Kościół, który służy sobie samemu. I oczywiście takim samym absurdem jest biskup, który

służy w Kościele sobie, skoncentrowany na sobie. Więc nie biskup, tylko Kościół, nie Kościół jako struktura, tylko jako wspólnota i ostatecznie nie Kościół, tylko ci, do których jest skierowany. Oczywiście to nie są alternatywy, które się wykluczają...

Prezes Fundacji CTN Marek Ratajczak zapowiada, że to dopiero początek. W ciągu najbliższych trzech lat chcemy w duchu *15 zasad papieża Franciszka* przeszkolić milion młodych ludzi z całego świata, szczególnie z biedniejszych krajów. To oni przekażą potem swoją wiedzę i doświadczenie następnym pokoleniom – mówi. Przekazywaniem idei zajmie się 25 krajowych koordynatorów z Europy i USA.

Organizatorzy:

Papieska Rada ds. Kultury – potocznie zwana watykańskim ministerstwem kultury. Jest jedną z dykasterii Kurii

Rzymskiej działającej przy Stolicy Apostolskiej. Rada zajmuje się relacjami Kościoła ze światem kultury i nauki, promując szczególnie dialog między różnymi kulturami współczesnego świata. Od 2007 roku funkcję przewodniczącego Rady pełni kard. Gianfranco Ravasi.

Fundacja Centrum Twórczości Narodowej – w działalności Rady Fundacji na przestrzeni ostatnich 15 lat zaangażowali się m.in.: prof. Władysław Bartoszewski, prof. Leszek Kołakowski, Jan Nowak-Jeziorański. Celem CTN jest pomaganie ludziom, w szczególności młodym, w dochodzeniu do wielkości, do jakiej są przeznaczeni. W latach 2009–2014 Fundacja była organizatorem festiwalu Karuzela Cooltury, który w ciągu 6 lat odwiedziło blisko 800 tys. osób. Najbardziej medialnym wydarzeniem Fundacji, relacjonowanym przez 56 stacji telewizyjnych na całym świecie, był występ tancerzy breakdance przed Janem Pawłem II. ■

Międzynarodowa Konferencja Naukowa *Krajobraz i dziedzictwo kulturowe Europy – trwałość i przemijanie*

tekst: Magdalena Ficoń

zdjęcia: Katarzyna Nenko

Termin „dziedzictwo kulturowe” od dłuższego czasu stanowi przedmiot zainteresowania zarówno historyków, jak i przedstawicieli innych dyscyplin naukowych. Zakres pojęciowy tej jakże szerokiej kategorii nie jest powszechnie uzgodniony i jednoznacznie rozumiany, bowiem brak jednej przyjętej przez wszystkich definicji. Ogólnie można powiedzieć, że dziedzictwem kulturowym jest ta część dawnych dóbr kultury, która uznana została za wartościową przez kolejne pokolenia i dzięki temu dotrwała do chwili obecnej.

Nad problematyką krajobrazu i dziedzictwa kulturowego Europy pochylali się specjaliści z międzynarodowych i ogólnopolskich ośrodków naukowych podczas Międzynarodowej Konferencji Naukowej *Krajobraz i dziedzictwo kulturowe Europy – trwałość i przemijanie*. Organizatorami konferencji byli: Katedra Archiwistyki i Nauk Pomocniczych Historii Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego UPJPII w Krakowie, Gréckokatolícka teologická fakulta Prešovskej univerzity v Prešove, Univerzita Karlova Kato-

lická teologická fakulta, Saint Athanasius Greek-Catholic Theological Institute University of Nyíregyháza, Polska Akademia Nauk Sekcja Historyczna Oddział w Katowicach oraz Krakowski Instytut Rozwoju Edukacji. Konferencja miała miejsce 10–11 maja 2017 roku w gmachu budynku Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie przy ul. Bernardyńskiej 3.

Patronat honorowy nad wydarzeniem objął wiceprezes Rady Ministrów, minister nauki i szkolnictwa wyższego dr Jarosław Gowin oraz konsul generalna Węgier w Krakowie prof. dr hab. Adrienne Körmeny, konsul honorowy Republiki Czeskiej w Łodzi prof. zw. dr hab. Krzysztof Skotnicki i konsul generalny Niemiec w Krakowie dr Michael Groß. Konferencja zyskała również szereg patronatów medialnych.

Wydarzenie dedykowano ks. prof. zw. dr. hab. Józefowi Mareckiemu z okazji 30-lecia pracy naukowej i 60. rocznicy urodzin.

Uroczystego otwarcia konferencji dokonał Jego Magnificencja Rektor UPJP II ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak. Następnie przemówił Wiceprezes Rady Ministrów, Minister

Nauki i Szkolnictwa Wyższego dr Jarosław Gowin, który podkreślił dorobek i wkład jubilata w rozwój polskiej nauki w obszarze nauk humanistycznych i postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wręczył księdzu profesorowi Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski. Ksiądz profesor, wyrażając wdzięczność, zwrócił się z przesłaniem do młodych naukowców, mówiąc, iż warto jest ciężko pracować dla nauki, poświęcać się dla innych, mieć wokół siebie przyjaciół, ludzi dobrych i sprawdzonych. Podkreślił, że w czasie jego długoletniej pracy właśnie tacy gromadzili się wokół niego.

Laudację pod adresem jubilata wygłosił prof. zw. dr hab. Ludwik Frey. Adresy skierowali JM Rektor Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie prof. zw. dr hab. Włodzimierz Sady, prorektor Akademii Ignatianum dr hab. Filip Musiał, prof. AIK, dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska i Geodezji Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie prof. zw. dr hab. inż. Krzysztof Gawroński, prodziekan Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie dr hab. Mieczysław Różański, prof. UWM. Adres w imieniu JM Rektora Univerzita Prešovská v Prešove

wyłosił mons. prof. ThDr. Peter Šturák, PhD. Z ramienia Komisji Historycznej PAN Oddział w Katowicach oraz w imieniu dziekana Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach gratulował jubilatowi dyrektor Instytutu Historii UŚ prof. dr hab. Jerzy Sperka. Słowa prezesa Instytutu Pamięci Narodowej dr Jarosława Szarka odczytał prof. AIK Filip Musiał, z kolei w imieniu środowisk patriotycznych wystąpił Jan Wnuk, członek zarządu głównego Stowarzyszenia Żołnierzy Armii Krajowej. W imieniu macierzystego wydziału dziekan Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego UPJPII w Krakowie – ks. prof. zw. dr hab. Jacek Urban.

Następnie 30 prelegentów z 18 ośrodków naukowych reprezentujących 8 krajów (Polska, Słowacja, Czechy, Węgry, Niemcy, Szwecja, Wielka Brytania, Austria) podzieliło się swoimi badaniami z zakresu szeroko pojętego krajoznawstwa i dziedzictwa kulturowego Europy. Zgodnie z tematyką konferencji podkreślano zarówno ich trwałość, jak i przemijanie. Prelegenci w swych wystąpieniach poruszali wiele różnych kwestii, dzięki czemu konferencja miała charakter interdyscyplinarny. Niewątpliwie całe wydarzenie należy uznać za bardzo owocne. ■

XV Ogólnopolska Konferencja Naukowa z serii Duchowość Klasztorów Polskich: Przekaz i Komunikacja, *Pomóc uchwycić sens życia: dziedzictwo ks. Waleriana Kalinki CR*

Kraków, 8 marca 2017 roku

tekst i zdjęcie: s. Magdalena Tomasz Opryńska CR

Po zgłębianiu życia i duchowości współzałożycieli zmartwychwstańców: Bogdana Jańskiego, ks. Piotra Semenki CR i ks. Hieronima Kajsiewicza CR nadszedł czas, by przyjrzeć się członkom zgromadzenia, którzy od nich czerpali ducha paschalnego i formację. W tym celu już w poprzednim roku Katedra Duchowości Mediów i Relacji Społecznych Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II oraz Polska Prowincja Zgromadzenia Zmartwychwstańców zorganizowały sympozjum naukowe poświęcone ks. Stefanowi Pawlickiemu CR. Natomiast w tym roku, 8 marca, w ramach tej samej serii: Duchowość Klasztorów Polskich: Przekaz i Komunikacja, odbyła się XV Ogólnopolska Konferencja Naukowa *Pomóc uchwycić sens życia: dziedzictwo ks. Waleriana Kalinki CR*. Spotkanie miało miejsce w Centrum Resurrectionis, w krakowskim klasztorze Zmartwychwstańców.

Bohatera tego dnia ks. Semenka CR nazwał ważną osobistością, z natury przedsiębiorczą i przywykłą do inicjatyw, ze szczerą dobrą wolą. Słuszność tej oceny potwierdziły poszczególne wystąpienia. Konferencję rozpoczął powitaniem uczestników prowincjał zmartwychwstańców – ks. Krzysztof Swół CR, wyrażając radość i wdzięczność z kolejnego spotkania. Słowa powitania skierował do zgromadzonych także rektor Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II – ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak.

Zasadniczą część spotkania obejmowała dwie sesje wykładowe. Pierwszej z nich przewodniczył ks. prof. dr hab. Stefan Koperek CR. Poszczególne prelegenci przedstawiali różne aspekty z życia ks. Kalinki. Kolejne losów młodości, jak i późniejszych lat tego rodowitego krakowianina, który w wieku 42 lat wstąpił do zmartwychwstańców, przedstawił ks. dr Artur Kardaś CR (Komisja Historyczna Pol-

skiej Akademii Nauk w Katowicach) w referacie *Walerian Kalina: historyk i zmartwychwstańca*. Natomiast ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak (UPJPII) w wykładzie *Ojciec Walerian Kalinka o duchowości małżeńskiej* mówił między innymi o tym, jaką rolę świętych kobiet widział tenże zmartwychwstańca w życiu małżonków. Dr hab. Włodzimierz Osadczy (KUL) nakreślił lwowski etap życia bohatera spotkania, gdzie zakładał on internat dla Rusinów, Ukraińców i Polaków. Swoje wystąpienie zatytułował „*Kwestię ruską chciał miłością załatwić*”. *Ks. Waleriana Kalinki CR przemyślenia i działania na rzecz Kościoła ruskiego i Rusinów*. Część wykładową pierwszej sesji zakończył jeden z organizatorów konferencji, ks. prof. dr hab. Wojciech Miszał. W prelekcji *Pomóc uchwycić sens życia: przykład „Męczeństwa św. Stanisława” ks. Waleriana Kalinki CR* ukazał zmartwychwstańca jako człowieka mądrze patrzącego na rzeczywistość, poznającego ją poprzez rzetelne badania i ocenę.

Po przerwie uczestnicy usłyszeli wykład dotyczący życia modlitwy bohatera sympozjum, która była dla niego doświadczeniem osobistej relacji z Bogiem i otwarciem się na drugiego człowieka. Przedstawił to ks. prof. dr hab. Robert Nęcek (UPJPII) w wystąpieniu zatytułowanym *Modlitwa komunikacją z Bogiem. Na kanwie pism „Na Golgotę” i „Rozmyślenia nad konstytucjami” ks. Waleriana Kalinki*. Kolejny referat stał się okazją powrotu do kwestii wychowawczych u ks. Kalinki CR. Jego nieprzeciętny zmysł pedagogiczny nakreśliła dr Agnieszka Guzik (UJ) w prelekcji *Personalistyczna koncepcja wychowawcza ks. Waleriana Kalinki CR*. Natomiast ks. mgr lic. Maciej Gawlik CR (Polska Misja Katolicka w Wiedniu) jeszcze raz zajął się życiorysem Zmartwychwstańca, zwracając uwagę na jego powi-

zania z Krakowem. W przedłożeniu *Krakowskie wątki w życiu Waleriana Kalinki* ukazał między innymi jego osobę jako historyka. W ostatnim wykładzie: *Etapy drogi duchowej Waleriana Kalinki* ks. Wojciech Mleczek CR (UPJPII) zaprezentował wewnętrzny proces dochodzenia do życia od danego Bogu, w którym fundamentem stało się wypełnianie woli Bożej. Jak zauważył prowadzący drugą sesję wykładową ks. dr hab. Dariusz Tabor CR, całość konferencji pozwoliła uczestnikom przyrzeć się zasadniczym kwestiom dotyczącym osoby ks. Waleriana Kalinki CR – od historycznego

ujęcia faktów z życia poprzez przybliżenia duchowości aż do ukazania działalności apostołskiej.

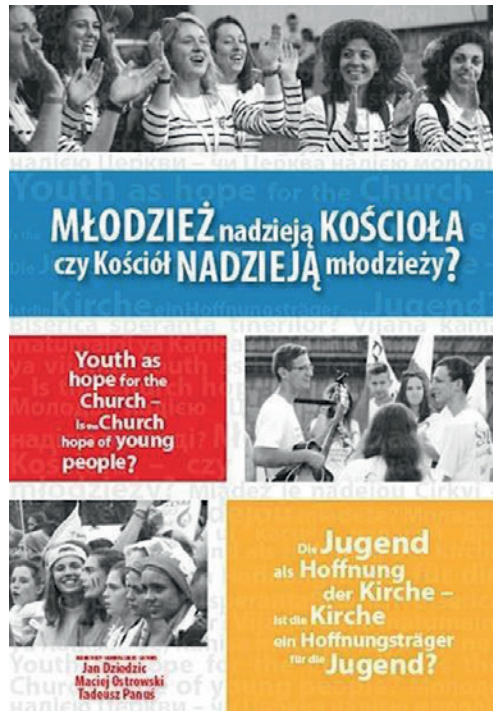
Pośród pism pozostawionych przez ks. Kalinkę można odnaleźć także te o powściągliwości w mowie. To sympozjum stało się czasem, w którym nie szczędzono słów o zmartwychwstańcu z początkowych lat zgromadzenia, ale przez to potwierdziło się to, co on sam podkreślił we wspomnianym tekście: „...dar mowy, roztropnie i z uwagą użyty, poucza drugich, wyrabia i uszlachetnia charaktery ludzkie, pobudza do czynów dobrych i wielkich...”. ■

35 lat współpracy pomiędzy UPJPII w Krakowie a Wydziałem Teologii Katolickiej Uniwersytetu Ruhry w Bochum

tekst: ks. Jan Dziedzic
zdjęcia: CNBiWM

W dniach od 16 do 20 maja 2017 roku profesorowie i studenci Uniwersytetu Jana Pawła II w Krakowie przebywali w Uniwersytecie Ruhry w Bochum w Niem-

czach. Tradycyjny już pobyt, obejmujący sympozjum naukowe i program kulturalny, zbiegł się z jubileuszem 35-lecia współpracy naukowej. ►

Współpraca z Wydziałem Teologii Katolickiej RUB sięga roku 1982. Wtedy to w Bochum umowę podpisali ówczesni rektorzy Uniwersytetu Ruhry – prof. Knut Ibsen i Papieskiej Akademii Teologicznej – ks. prof. Marian Jaworski, dziś kardynał. Przez ten długi czas zostało zorganizowanych wiele wspólnych spotkań i konferencji.

W ostatnich latach podjęliśmy debatę na takie tematy, jak: *Religia we współczesnej Europie*, *Starość. Problem czy szansa*, *Młodzież nadzieją Kościoła czy Kościół nadzieją młodzieży?* Konferencja zorganizowana 18 maja 2017 roku w Uniwersytecie Ruhry została zatytułowana: *Wir sind nur Gast auf Erden und wandern ohne Ruh* (Gotteslob 505) – *My jesteśmy tylko gośćmi na ziemi i wędrujemy bez odpoczynku*. Temat ten był cytatem z tradycyjnej pieśni, często śpiewanej w Kościele w czasie mszy świętej, a mającej przypomnieć, że celem każdego chrześcijanina jest życie wieczne.

Symposium składało się z trzech odsłon, a każda z nich obejmowała dwa referaty. Najpierw został poruszony problem chrześcijańskiego życia jako drogi (ks. prof. Maciej Ostrowski) i migracji w późnym antyku (ks. prof. Josef Rist). Następne dwa referaty dotyczyły migracji i jej wpływu na tożsamość (prof. Ludger Jansen) oraz przyczyn i skutków migracji Polaków (ks. prof. Jan Dziejdzic). W trzeciej części pokazano sylwetkę młodych pielgrzymów w czasie Światowych Dni Młodzieży (ks. prof. Tadeusz Panuś), a ze strony niemieckiej przybliżono duszpasterstwo na tzw. A1 (dr Florian Kleeberg). W symposium wzięli udział profesorowie i studenci z Polski i Niemiec, a także goście zainteresowani tematem.

Poza konferencją odbyło się wiele ciekawych spotkań, zarówno w gronie profesorskim, jak i studenckim. Już w pierwszym dniu po przyjeździe do Bochum studenci z Niemiec przygotowali grill powitalny, który był okazją

do zapoznania się wszystkich uczestników wymiany, zarówno profesorów, jak i studentów.

Na studentach z Krakowa duże wrażenie zrobiło zwiedzanie uniwersyteckiego miasta Münster. Z pewnością każdy z nich zapamiętał historię życia bł. kard. Klemensa Augusta von Galena, który był znany ze swoich antynazistowskich kazań oraz stanowczego sprzeciwu wobec praktyk eutanazji wykonywanych w III Rzeszy. Wyjątkowy był również wyjazd do Kolonii i zwiedzanie tamtejszej katedry. Oprócz podziwiania zabytków cenna była tam nasza wspólna modlitwa.

Myszę, że do niezapomnianych chwil będą zaliczać się niemiecko-polskie spotkania młodzieży, wspólne gotowanie, imprezy kulturalne, a także zwiedzanie muzeów czy wizyta w Browarze Privatbrauerei Moritz Fiege. W drodze powrotnej z Bochum do Krakowa miał jeszcze miejsce krótki pobyt w Berlinie. Tu podeszliśmy pod Reichstag, a następnie zwiedziliśmy Potsdamer Platz, Friedrichstrasse, Alexanderplatz. Zobaczyliśmy też fragmenty muru berlińskiego. Trzeba zaznaczyć, że nasz wyjazd miał również charakter religijny. Codziennie można było uczestniczyć w mszy świętej, w autobusie odmawialiśmy różaniec i koronkę do miłosierdzia Bożego.

Patrząc perspektywnie, w przyszłości chcielibyśmy jeszcze bardziej poszerzyć naszą współpracę. Chodzi nie tylko o kontakty naukowe profesorów, wspólne publikacje, ale przede wszystkim o podjęcie studiów obu stron w ramach programu Erasmus+ oraz wspólnej działalności społeczno-kulturalnej w ramach PNWM (Polsko-Niemieckiej Współpracy Młodzieży), Fundacji Współpracy Polsko-Niemieckiej (Stiftung für Deutsch-Polnische Zusammenarbeit) czy DAAD (Deutscher Akademischer Austauschdienst). ■

Symposium charytatywne dla Krzysztofa Broszkiewicza w Bibliotece Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie

tekst: Michał Pora

zdjęcia: Maciej Gradowski

W dniu 31 marca 2017 roku w Bibliotece Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie odbyło się sympozjum charytatywne *Człowiek... nie może odnaleźć się w pełni inaczej, jak tylko poprzez bezinteresowny dar z samego siebie...* – *Sympozjum charytatywne dla Krzysztofa Broszkiewicza*.

Organizatorami konferencji byli pracownicy Biblioteki UPJPII, a patronat nad zbiórką pieniędzy objęła Parafia św. Jana Pawła II w Krakowie.

Krzysztof Broszkiewicz, dla którego zbierano pieniądze, pochodzi z Rzezawy i ma 21 lat. W 2015 roku w drodze na egzamin maturalny uległ bardzo poważnemu wypadkowi drogowemu, w wyniku którego został częściowo sparaliżowany. Od tej pory porusza się na wózku inwalidzkim. Przez cały czas poddawany jest rehabilitacji w ośrodku AKSON we Wrocławiu, a teraz czeka na przeprowadzenie nowatorskiej operacji, która daje nadzieję na powrót do sprawności. Po operacji Krzysztof będzie potrzebował rocznej rehabilitacji, która miesięcznie kosztować będzie ok. 15 tys. zł. Krzysztof do czasu wypadku bardzo angażował się charytatywnie i zawsze był otwarty na pomoc potrzebującym. Działal jako wo-

lontariusz w hospicjum i Szlachetnej Paczce. Pomimo swojej niepełnosprawności był również wolontariuszem podczas Świątecznych Dni Młodzieży w swojej parafii.

Moderatorem sympozjum była Paulina Guzik. Zgromadzonych gości przywitała dyrektor Biblioteki UPJPII Magdalena Nagieć, a uroczystego otwarcia dokonał ks. dr Albert Wołkiewicz – patron honorowy sympozjum. Zachęcając do czynienia dobra i charytatywnej pomocy, mówił: „Niech to dobro zwycięża – jak pisał św. Paweł w liście do Rzymian – «nie daj się zwyciężać złu, ale zło dobrem zwyciężaj». Tym dobrem, które dzisiaj zwycięża i podbija serca wielu ludzi, jest właśnie działalność charytatywna, wolontariat. Wyjędźmy z tego spotkania zachęcenie i rozbudzenie tym, aby sobie jeszcze bardziej nawzajem pomagać”.

Pierwszym prelegentem był Jan Mela. Podróżnik i założyciel fundacji Poza Horyzonty, która podejmuje działania na rzecz osób niepełnosprawnych. Jako pierwszy niepełnosprawny zdobył oba bieguny Ziemi. Przypomniał podczas konferencji, jak ważne jest jednoczenie się dla pomocy bliźnim „Wiara bez uczynków jest martwa, wiara jest działaniem... Nie jesteśmy powołani do narzekania. Jesteśmy

powołani do kosmicznych rzeczy, jesteśmy powołani do zmieniania świata, jesteśmy powołani do współdziałania”.

Kolejnym prelegentem był Piotr Żyłka, chrześcijański dziennikarz, redaktor naczelny portalu DEON.pl. Dał on swoje świadectwo wiary. Opowiedział o własnych życiowych porażkach i zwycięstwach. Zaznaczył przy tym, że miał ogromne szczęście spotkać na swojej drodze osoby wartościowe, które swoje życie opierały przede wszystkim na Bogu i które dały mu siłę do działania. Mówił również, jak ważne jest pomaganie innym i w jaki sposób można to robić. Podał przykład zainicjowanej przez siebie akcji „Zupa na Plantach”, w którą włączyło się szereg osób chętnych do pomocy bezdomnym.

Następnie zabrał głos Krzysztof Skórzyński, dziennikarz „Faktów” TVN. Zachęcał uczestników do zadawania sobie pytania – czy Pan Bóg istnieje, tłumacząc: „...jeżeli

przestajemy sobie zadawać to pytanie, przestajemy wzrastać w wierze. Człowiek hamuje się w tym wzrastaniu, kiedy wychodzi z założenia, że wszystko jest oczywiste”. Jego zdaniem wzrastanie w wierze, czyli jej pogłębianie, pozwala na łatwiejsze poradzenie sobie z przeciwnościami, które pojawiają się w życiu każdego człowieka.

Z prelekcją wystąpił również ks. dr Tomasz Szarliński, prezes Stowarzyszenia Dobroczyńnego im. Mikołaja Zebrzydowskiego, działającego na rzecz osób chorych i niepełnosprawnych. Na początku swojego wystąpienia wspominał o liście papieża Franciszka na tegoroczny Wielki Post, w którym papież prosił o pochylenie się nad przypowieścią z Ewangelii św. Łukasza o bogaczu i Łazarzu. Poprzez tę przypowieść zachęcał do zauważania ludzi, którzy są w potrzebie, oraz wypełnienia dobrem przepaści między bogatymi a biednymi. Księdzu Tomaszowi Szarlińskiemu towarzyszyli Piotr Piecha, Grzegorz Piotrowski, Paulina Tomczykiewicz i Jan Góralczyk. Wszyscy skupieni są wokół projektu „Zebrzydowski 2017–2020”, który tworzą wspólnymi siłami wraz z osobami niepełnosprawnymi intelektualnie.

W drugiej części sympozjum wystąpili artyści – przedstawiciele chrześcijańskiego rapu – TAU oraz Hebda. Piotr TAU Kowalczyk na początku podzielił się swoim świadectwem wiary, opowiedział o doświadczeniach życiowych oraz o tym, jak powierzył swoje życie Bogu.

Natomiast freestyle'owy i bardzo żywiołowy koncert rapera Hebdy ożywił uczestników konferencji, a Biblioteka Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II na tę chwilę przestała być „cichą enklawą”.

Wydarzeniu towarzyszyła wystawa fotografii z planu filmu o lokacji Kalwarii Zebrzydowskiej *Tutaj stanie miasto*. Aktorami w nim są mieszkańcy Domu Pomocy Społecznej przy Konwencie Bonifratrów w Zebrzydowicach oraz uczestnicy warsztatów terapii zajęciowej prowadzonych przez Stowarzyszenie Dobroczyńne im. Mikołaja Zebrzydowskiego. W dniu sympozjum w Bibliotece UPJPII odbyły się również zajęcia z kaligrafii dla podopiecznych stowarzyszenia.

Organizatorzy sympozjum pragną szczególnie podziękować księdzu proboszczowi Franciszkowi Gruszcze z Parafii św. Jana Pawła II w Krakowie za objęcie patronatem zbiórki pieniędzy podczas konferencji oraz przeprowadzenie na terenie swojego kościoła kwesty na rzecz Krzysztofa Broszkiewicza.

Ponadto organizatorzy składają podziękowania sponsorom i wolontariuszom za zaangażowanie w zbieranie pieniędzy do puszek oraz pomoc przy organizacji wydarzenia.

W imieniu Krzysztofa Broszkiewicza, jego rodziny i własnym organizatorzy sympozjum pragną wyrazić głęboką wdzięczność wszystkim darczyńcom za życzliwy gest i ofiarowane wsparcie finansowe.

Zebrane fundusze w kwocie 10 137,31 zł wspomogą długą i bardzo kosztowną rehabilitację Krzysztofa.

Osoby, które chciałyby wesprzeć Krzysztofa Broszkiewicza, mogą przekazywać datki na jego subkonto w Alior Banku o numerze: 86 2490 0005 0000 4600 5159 4051. ■

ODWIEDZAM BIBLIOTEKĘ UPJPII, PONIEWAŻ...

wyniki konkursu internetowego

"...odnajduję tutaj święty spokój! :)
W pokoju do indywidualnej pracy
goszczę ostatnio bardzo często, bo
jest on idealną, długo przeze mnie
poszukiwaną, przestrzenią skupienia
i pisania pracy magisterskiej.
A serdeczne uśmiechy pań
bibliotekarek dodają mi przy tym
wszystkim otuchy."

Dominika Gil

"...znajduję w tym uroczym zakątku Krakowa
ciszę i dobrą atmosferę, w której mogę się
zagłębić w mądrość."

Antoni Kardas

"...jest to jedyne i słusne miejsce gdzie każdy kto tego
potrzebuje znajdzie inspirację
i natchnienie do rozwoju,
a w "świętym spokoju" znajdzie siły
by stawiać kolejne kroki na drogach życia."

Karolina Dzierżawska

nie tylko przyczyni się do ochrony ich substancji materialnej, ale także umożliwi korzystanie z nich szerokiemu gronu humanistów, naukowców, uczniów szkół krakowskich, polskich i europejskich uczelni. Opracowanie ich przez specjalistów (historyków, historyków sztuki) gwarantuje najwyższy poziom naukowy.

Pracownia u stóp Wawelu

Realizacją projektu „Sakralne Dziedzictwo Małopolski” zajmuje się zespół Pracowni Inwentaryzacji i Digitalizacji Zabytków UPJPII, złożony z doświadczonych historyków i historyków sztuki, archiwistów, fotografów i ska-

nerzystów. Mająca siedzibę w przyziemiu budynku przy ul. Bernardyńskiej 3 pracownia została utworzona w roku akademickim 2007/2008 w ramach Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego, pod opieką Instytutu Historii Sztuki i Kultury. Jej głównym zadaniem od samego początku było prowadzenie prac inwentaryzacyjnych w obiektach sakralnych oraz opracowywanie naukowe dzieł sztuki, kościelnych bibliotek i archiwów w poszczególnych dekanatach diecezji Kościoła polskiego, w pierwszej kolejności w archidiecezji krakowskiej. Celem organizowanych od 2007 roku wyjazdów inwentaryzacyjnych było również umożliwienie studentom historii sztuki i ochrony dóbr kultury wykorzystania w sposób praktyczny wiedzy nabytej podczas zajęć, ćwiczenie podstawowych metod badawczych,

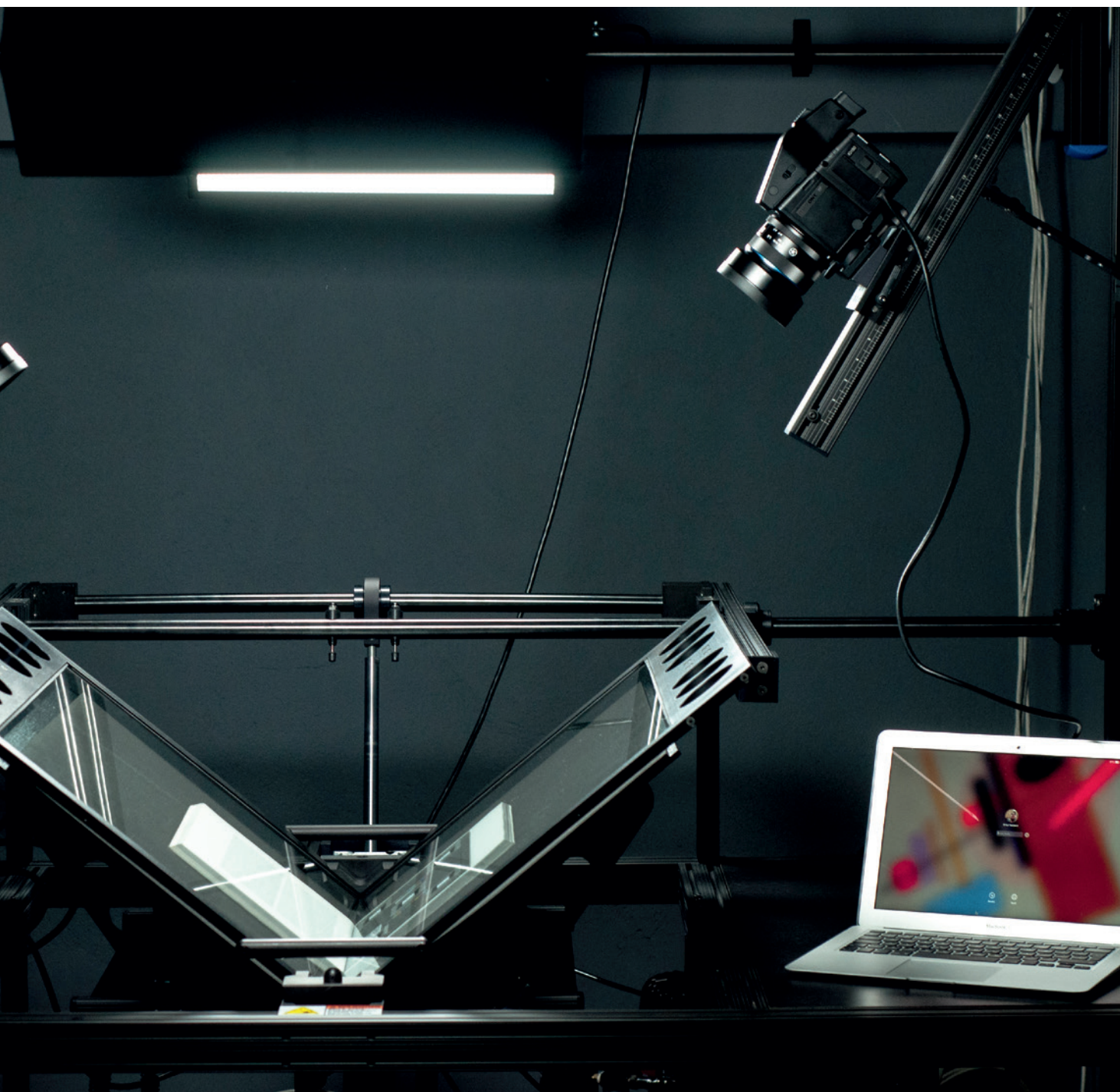
a także zapoznanie ich z nowoczesnymi sposobami digitalizacji różnego rodzaju dzieł sztuki. Rozwój pracowni stał się możliwy przy wsparciu finansowym uczelni z jego wielkim kanclerzem oraz Fundacji im. Świętej Królowej Jadwigi, dzięki której w 2010 roku uzyskano dotację z Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego na prace inwentaryzacyjne w powiecie niepołomickim z klasztorem Sióstr Benedyktyn w Staniątkach. Pracownia jest również zaangażowana w realizację grantu „Rzemiosło artystyczne w kościołach Archidiecezji Krakowskiej” w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. „Sakralne Dziedzictwo Małopolski” to pierwszy projekt tej skali realizowany przez pracownię i zarazem kolejny etap na drodze jej rozwoju. ►

Sprzęt jak w nowojorskim Museum of Modern Art

Na początku 2017 roku dzięki wsparciu władz uczelni pracownia zyskała nowe pomieszczenia w przyziemiu budynku przy ul. Bernardyńskiej 3. W marcu przeszły one gruntowny remont oraz prace adaptacyjne na potrzeby realizacji projektu. Aktualnie finalizowane są prace związane z zakupem wyposażenia oraz specjalistycznego sprzętu fotograficznego, komputerowego i digitalizacyjnego. W kwietniu pracownia wzbogaciła się o ultranowoczesny skaner przeznaczony do digitalizacji zbiorów specjalnych: archiwaliów i dokumentów, rękopisów, starodruków oraz książek. Skaner o wartości ponad 560 tys. zł, zakupiony ze środków unij-

nych, jest jednym z najnowocześniejszych tego typu urządzeń w tej części Europy i drugim tak zaawansowanym technologicznie skanerem w Polsce. Podobnego urządzenia używa m.in. Biblioteka Kongresu Stanów Zjednoczonych w Waszyngtonie, J. Paul Getty Museum w Los Angeles czy nowojorski Museum of Modern Art. W Europie urządzenia tego typu używane są głównie przez niemieckie i angielskie instytucje (londyńskie British Museum, John Rylands University Library w Manchesterze czy muzea na Berlińskiej Wyspie Muzeów). Urządzenie umożliwia wykonywanie cyfrowych reprodukcji archiwaliów w najwyższej dostępnej obecnie rozdzielczości, a samo skanowanie jest całkowicie bezpieczne dla bezcennych archiwaliów czy rękopisów (zaplanowano wykonanie minimum 205 tys. skanów). W ramach projektu zaku-

piono wysokiej klasy sprzęt fotograficzny oraz nowoczesną infrastrukturę gromadzącą i udostępniającą pliki cyfrowe.

Portal w 2019 roku

Portal Sakralne Dziedzictwo Małopolski zostanie udostępniony w internecie w 2019 roku. Do tego czasu będą trwały prace przygotowawcze, na które złożą się wyjazdy inwentaryzacyjne, skanowanie, opracowanie treści merytorycznych portalu, m.in. historii parafii i miejscowości, biogramów artystów i fundatorów oraz dzieł sztuki, które zostaną udostępnione w ramach projektu, a także obróbka cyfrowa liczącego kilkanaście tysięcy odbitek archiwum zdjęć, prezentujących dzieła sztuki sakralnej z terenu Małopolski, będącego w dyspozycji Pracowni Inwentaryzacji i Digitalizacji Zabytków.

W ramach projektu planowane jest również zorganizowanie warsztatów cyfrowych z udziałem ekspertów do spraw wykorzystywania cyfrowych repozytoriów do badań nad sztuką i kulturą oraz specjalistów w zakresie udostępniania kultury w internecie. W 2019 roku zorganizowana zostanie konferencja naukowa podsumowująca projekt, podczas której zaprezentowane zostaną jego wyniki oraz doświadczenia związane z digitalizacją obiektów zabytkowych i udostępnianiem dziedzictwa kulturowego. ■

Pracownia Inwentaryzacji i Digitalizacji Zabytków

<http://pracownia.ihszik.whidk.upjp2.edu.pl>

Sakralne Dziedzictwo Małopolski

<https://www.facebook.com/sakralnedziedzictwomalopolski/>, <https://www.instagram.com/sakralnedziedzictwo/>

Umowa medialna pomiędzy Uniwersytetem Papieskim Jana Pawła II a Telewizją Polską Oddział w Krakowie podpisana!

tekst: Marta Mastyló
zdjęcie: Justyna Kastelik

Efekty pracy studentów Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej z Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie będą jeszcze bardziej widoczne na antenie Telewizji Polskiej, i to nie tylko w jej regionalnym, krakowskim paśmie! A sprawi to podpisane porozumienie między UPJPII a TVP3 Kraków, które zakłada daleko idącą współpracę obu instytucji.

List intencyjny o współpracy medialnej podpisali: rektor UPJPII ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak, ks. dr hab. Michał Drożdż, prof. UPJPII, a zarazem dyrektor Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej tejże uczelni, oraz p. Marek Szczepanek, p.o. dyrektor TVP3 Oddział Kraków.

Współpraca pomiędzy obiema instytucjami nie jest czymś nowym; szczególnego wymiaru nabrała podczas Światowych Dni Młodzieży Kraków 2016, kiedy to studenci UPJPII nie tylko działali w przestrzeni uniwersyteckiej JP2TV, ale widoczni byli także na antenie TVP3 Kraków. Jak powiedział Marek Szczepanek, „praca młodzieży uniwersyteckiej podczas ŚDM-u była «modelowa». Teraz chce-

my to pomnożyć. W Telewizji Polskiej realizowane są duże formaty, otwierają się audycje realizowane dla programu I TVP. Będzie to dla młodych ludzi zintensyfikowany proces uczenia się dużej telewizji”. Ks. Michał Drożdż, kierujący Instytutem Dziennikarstwa, nie krył radości, że studenci będą zdobywać nowe kompetencje warsztatowe, a w zamian wniosą do TVP młodzieńczy potencjał i solidne podstawy do tej pracy; będą też mieli możliwość przekazywać piękne wartości w nowoczesny sposób. Ksiądz rektor zdobył pewność, jak mówił, łatwiejszego dostępu do praktyk studenckich pod okiem profesjonalistów, otworzyły się tym samym większe możliwości startu zawodowego dla absolwentów tego kierunku. Szczegółowo omówione zostały 3 projekty, jeden z nich już zrealizowano. Mowa o 12-odcinkowym cyklu „Wielkie nieba”, zamówionym przez Redakcję Katolicką I Programu Telewizji Polskiej jako część programu „Między Niebem a Ziemią”. Tym samym studenci UPJPII i ich praca stały się jeszcze bardziej widoczne, nawet w porównaniu z czasem ŚDM, na antenie publicznej telewizji. ■

Umowa między UPJPII a TBC Project Sp. z o.o.

opracowała: Marta Mastyló
zdjęcia: Agata Wróblewska

16 marca 2017 roku na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie, który reprezentowali ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak, rektor Uniwersytetu oraz ks. dr hab. Michał Drożdż, prof. UPJPII, dyrektor Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej, został podpisany list intencyjny o wzajemnej współpracy medialnej z TBC Project Sp. z o.o., reprezentowaną przez Wojciecha Olszowskiego – prezesa zarządu oraz Lidę Chmurę – członka zarządu.

„List ten stanowi deklarację woli współpracy obu instytucji w zakresie realizacji wspólnych przedsięwzięć medialnych i szkoleniowych praktyk studenckich na kierunku dziennikarstwo i komunikacja społeczna. Celem współpracy jest wykorzystanie potencjału informacji, doświadczenia, kompetencji i infrastruktury medialnej obu instytucji w tworzeniu wspólnych materiałów medialnych oraz kształcenie praktyczne studentów dziennikarstwa i komunikacji społecznej w zakresie warsztatu medialnego dziennikarskiego. Współpraca ta bazować będzie między innymi na potencjale młodzieńczego zaangażowania studentów, a także na kompetencjach merytorycznych wykładowców Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie oraz na doświadczeniu warsztatowym, promocyjnym, misyjnym i logistycznym TBC Project Sp. z o.o. w Krakowie.

TBC Project to spółka, która wyrosła na bazie doświadczeń zgromadzonych w trakcie przygotowań do Światowych Dni Młodzieży Kraków 2016 oraz działań komunikacyjnych w trakcie tego wydarzenia. Dysponuje profesjonalną kadrą grafików, specjalistów z zakresu *public relations* i *media relations* oraz nowoczesną infrastrukturą medialną”. ■

25-lecie sakry biskupiej biskupa Tadeusza Pieronka

rozmawiała: Marta Mastyló

zdjęcia: Marta Mastyló, Maciej Gradowski, archiwum prywatne

Gdy otrzymał ksiądz biskup sakrę biskupią, jako zawołanie swoje przyjął – „W prawdzie”. Skąd taki, a nie inny wybór? Wynikał z priorytetu w przekonaniach, z wykształcenia prawniczego...?

Wzięło się to po prostu z mojego podejścia do życia. Jeżeli żyjemy w kłamstwie, to bardzo źle się czujemy i taka postawa nigdy niczego dobrego nie rokuje. Prawda jest czasem trudna, czasem nawet bolesna, ale to jest droga, którą można iść, nawet z bólem, jaki niesie, dlatego że wtedy człowiek jest kryty z każdej strony. Co można mu zarzucić? Czasami, gdy się człowiek przyzna, to bywa źle, ale gdy skłamię, może być znacznie gorzej.

To się też rodziło na tle czasu, w którym żyliśmy. Przecież to aż przesiąkało kłamstwem – wszystko. Okres, kiedy zostałem biskupem, to jest 1992 rok, to już wprawdzie był dobry czas, ale trudno było zapomnieć o tym, co było przedtem. Jestem jednak przekonany, że w każdym czasie taka postawa jest dobra.

Kiedy było najtrudniej tą drogą prawdy iść, bywały jakieś naciski, by może niekoniecznie w ten sposób...? Pamięta ksiądz biskup momenty, kiedy kierując się taką postawą, znalazł się w sytuacjach... delikatnie mówiąc niekomfortowych?

Może lepiej byłoby na ten temat milczeć, bo trzeba byłoby mówić o sytuacjach, o ludziach... Ale sądzę, że to się zdarza także na co dzień, bo nie ma mniejszego i większego kłamstwa. Jak się ktoś ślizga po faktach, interpretuje je nie tak, jak trzeba... Z interpretacją to jest może sprawa prostsza, bo każdy ma i może mieć jakiś punkt widzenia, ale jeżeli idzie o fakty, to nie można się mylić, trzeba przyznać, że były takie, jakie były. Ja sądzę, że więcej miałem z tym trudności w życiu kościelnym niż w takim zwykłym świecie, ale nie poddawałem się, bo wtedy człowiek traci tożsamość, twarz. Były takie sprawy głównie w Konferencji Episkopatu, gdzie ja *de facto* byłem rzecznikiem. Nie mianowanym, bo nominacja rzecznika nastąpiła dopiero po moim odejściu, ale też miałem pewne wyobrażenie pracy tego rzecznika, że owszem, jest zobowiązany do pewnej dyskrecji, to jest jasne, ale także wiele rzeczy można i trzeba powiedzieć, by wytłumaczyć sytuację, w jakiej jesteśmy. Czy to w zachowaniu Kościoła, czy w kwestii jakichś pociągnięć prawnych, jakichś przywilejów, nie przywilejów, to wszystko jest bardzo zagmatwane i pokryte kłamstwem i dlatego trzeba było o tym mówić jasno. I ludzie mówili – rzeczywiście coś w tym jest. Kiedyś mnie zaczepił mój kolega i mówi „Ty niszczysz Kościół”, a ja pytam, o co chodzi, „O twoje wypowiedzi”. „O którą?” - zapytałem. „O wszystkie”. Zrozumiałem, że jestem w matni, że jestem człowie-

Pielgrzymka Jana Pawła II w 1997 roku

kiem, który szkodzi Kościołowi, jest na wysokim stanowisku i niech się zamknie. A ja się nie zamknąłem. Ale za to się płaci. Różnymi sposobami, takimi, powiedzmy – obcości, wyobcowania... Wyczuwalne krętactwa przy rozmowach – ja jestem tu, a wiem, że on jest tam. To były rzeczy trudne.

Trzeba mieć świadomość, że te wypowiedzi wpływały z przekonania, czasem ludzie są pewni, że tak ma być, a nie inaczej. Ja wcale nie twierdzę, że ja się nie mylę i czasem mi to było potrzebne, a czasem tego typu agresja była przesadzona i trzeba było się zamknąć w pokoiku i nie płakać, zacisnąć zęby.

Nigdy nie kusiła księdza myśl, żeby bardziej spolegliwie do pewnych rzeczy podchodzić, ot tak dla świętego spokoju?

Nie, bo musiałbym się samego siebie wstydzić.

Wszyscy pragniemy prawdy, dążymy do niej, nie chcemy żyć w kłamstwie, nie każdy ma jednak na tyle siły, by nie tylko tą drogą w pełni iść, ale w dodatku starać się ją wyznaczać. Z czego to wynikało – wyniesione z domu, z wychowania, z wrażliwości, że ksiądz biskup prawdą i prawem był zaszczerpiony, naznaczony od początku?

To w pewnym stopniu jest brak panowania nad sobą. Można się stulić i niech po mnie przejdą. Ja mam charakter trochę inny. Ja nawet wiem, że bywam czasem agresywny, ta agresja nie jest nieżyczliwością, ale często bywa tak odbierana. Ja sobie potrafię żartować z człowieka i wiem, że to jest nieładne, zwłaszcza kiedy mu się powie prawdę, no bo czasem

zaboli. To jest moja niedoskonałość prawdopodobnie, ale czasem się przydaje.

Sercem ksiądz biskup jest z Kościołem, więc niezrozumienie tym bardziej bolało, ale w tym świecie, jak go nazwaliśmy normalnym, czyli świeckim, też ostrze krytyki dosięgało księdza i dosięga niejednokrotnie, przecież inwektywy nieraz padały drastyczne, a ksiądz biskup jednak nie zrezygnował ze swojego zdania, ze swojego stanowiska w takich czy innych kwestiach.

...Ja już „jestem od dawna Żydem, mój brat jest Żydem”, bo gdy brat był sekretarzem miasta, doszukano się żydowskich korzeni, co oczywiście jest bzdurą, ale i tak zostałem Żydem. Przesyłano do sekretariatu listę, którzy biskupi są Żydami,

tak jakby ich to miało jakoś poniżyć. Ta lista przez jeden, drugi rok nie zawierała dwóch nazwisk – mojego i księdza arcybiskupa Kamińskiego z Lublina, mojego bliskiego kolegi, potem mieszkającego w Płocku, potem w Szczecinie, gdzie zmarł. W pewnym momencie się pokazały obydwaj. To wszystko było wycelowane w to, żeby ktoś był po jakiejś stronie, a jak nie jest, no to się mu dokłada. „Jestem ube-kiem”, bo przecież rozmawiałem z ubecją i mam papiery, które poznałem dopiero w czasie lustracji i mogę je każdemu pokazać. Wtedy dowiedziałem się, że jestem zapisany, choć się nie zapisałem, i że mam ksywę, której nie znałem. Ale w tej materii miałem poczucie zupełnego spokoju, bo jeszcze lustracji nie było, a ja już o tym mówiłem w kościele w Gorzowie, o prawdzie i o wolności. I ja właśnie zacząłem ten mój wykład od rozmowy ze „smutnym”, kiedy wyjeżdżałem za granicę. Tam też chodziło o prawdę, on mi zarzucił, że ja wyjeżdżam do Stanów Zjednoczonych i będę mówił o tym, że Kościół katolicki jest w Polsce prześladowany. A ja mówię, że to nie jest prawda, przecież według Marksa wolność to jest uświadomiona konieczność. Więc jakże można mówić, że Kościół jest prześladowany...? On to kupił i mówi, no właśnie, to dobrze, że Ksiądz tak myśli.

„Popieram pedofilów”, dlatego że kiedyś w wywiadzie z panią Moniką Olejnik, broniąc w pewnym sensie Benedykta XVI, któremu zarzucano, że jest mało stanowczy w stosunku do tych tragicznych przypadków, powiedziałem, że musimy sobie uświadomić, że pedofilia była, jest i będzie, to jest słabość ludzka, której się nie da wykorzenić jakimś dekretem czy mieczem poucinać głowy, nie da się w ten sposób. I przez to pani senator Nowicka oskarżyła mnie przed rzecznikiem praw dziecka, żeby mnie upomniał. Otrzymałem pismo z urzędu, nie odezwałem się, bo i po co.

Zarzuty dotyczyły też poglądów...

Ja uważam, że poglądy polityczne trzeba mieć. Nie wolno milczeć wobec naruszania pewnych praw podstawowych, którakolwiek by to była partia. I proszę bardzo, mam do dyspozycji chyba już około tysiąca felietonów, proszę przejrzeć. Dzisiaj na przykład posłałem taki felietonik *Ale hono-ru już nie ma*. Nie ma Boga, nie ma honoru i nie ma ojczyzny. Bo jeżeli nas się dzieli na taki sort i gorszy, to jesteśmy w niewoli.

I znowu będzie, że nazbyt odważnie.

Oczywiście, że będzie. Ale piszę też o uchodźcach. Dzisiaj mam również rozmowę z Moniką Olejnik, ja nigdy nie pytam o czym będziemy rozmawiać, ale przypuszczam, że właśnie o tym, bo ten temat jest bardzo rozogniony i tu też trzeba powiedzieć prawdę, że za Polskę się wstydzę. Takie zachowanie jest dramatem, żeby Polaków namawiać do tego, by się wyrzekli sumienia.

Sytuacja jest bardzo trudna. Dla naszej mentalności jest trudna. Z uwagi na konsekwencje, jakie obserwujemy

w Europie po przyjęciu uchodźców, jest trudna. Dla samych uchodźców z uwagi na brak przyzwolenia, a z drugiej strony na warunki socjalne, jakie można im tu zapewnić, też jest bardzo trudna. Jakie jest najlepsze rozwiązanie według księdza biskupa?

Wyjście z tej sytuacji polega na otwarciu. Nie ma innego. Bo tak czy owak oni tu będą, wcześniej czy później będą. Jeżeli będą sprowadzeni w jakimś sensie siłą, czy przez nacisk Unii Europejskiej czy jakąś inną drogą, bo coś się może jeszcze innego otworzyć, to wpadną w atmosferę walki, a my mamy być jako chrześcijanie przede wszystkim otwarci. My dzielimy ich na uchodźców i imigrantów, czyli tych, którzy uciekają przed bombami, i tych, którzy przychodzą po lepszą pracę. Proszę pokazać jednego człowieka w Polsce dzisiaj, który jest uchodźcą z jakiegoś kraju. Jednego! A miliony są migrantami za pracę i zawsze tak było. Emigracja polityczna miała miejsce w czasach zaborów, bo uciekali poeci i inni, żeby bronić Polskę z zewnątrz, no i potem za Solidarności trochę. A reszta? Miliony ludzi, w samym Londynie około miliona i my mamy prawo, żeby brać, a nie mamy obowiązku żadnego, by dać coś od siebie. Ani jeden człowiek z obszaru zagrożenia nie został przyjęty jako uchodźca. To jest po prostu wstyd. Namawianie ludzi do tego, żeby byli przeciwni, jest niemoralne. I to jest łamanie sumień.

Największe sukcesy, satysfakcja w ciągu tych 25 lat zaszczytnej, ale też trudnej posługi biskupiej czy jakaś porażka? Co by ksiądz biskup zmienił?

Nie wiem. Robiłem, co mogłem. Jakiejś totalnej wpadki nie pamiętam.

Wyzwanie największe?

Ja byłem zawsze do czegoś, do jakiejś roboty. Nie dostałem żadnej diecezji, którą bym kierował, ale nie mam o to żalu. Jak bym chciał, to bym pewnie miał. Idę za tym, co mi Kościół wskazuje i uważam, że na każdym miejscu mam co robić. Bardzo miły był ten okres, pobyt w Sekretariacie Episkopatu, dlatego że tam miałem dostęp do wielkich spraw – pracy przy konstytucji i przy konkordacie, przy polityce, pracy w mediach i od czasu do czasu jakieś przeżycie religijne, które jest dostępne dla tych, którzy są w Episkopacie. Potem, jeśli chodzi o rektorat UPJPII, to przede wszystkim była wspaniała atmosfera, stworzona zwłaszcza przez rektora Franciszka Ziejkę. Ciepło wspominam te wszystkie zjazdy rektorów i spotkania rektorów uczelni krakowskich i polskich. To były wspaniałe spotkania roboczo-towarzyskie.

Jeżeli chodzi o atmosferę tutaj, to ja niestety miałem słaby kontakt ze studentami, bo już nie uczyłem, ale uczyłem przecież przez wiele lat wcześniej. Gdy wróciłem z Warszawy, to już było trudne. Jak się odchodzi z pewnego nurtu naukowego, to trudno wrócić, ale to, co robiłem tam i później tu, to była głównie praca administracyjna, często kwestie prawne. Ale były problemy, których dzisiaj uczelnia nie ma. Nie dzięki mojemu przyjeździu, ale z jego chwilą

uczelnia dostała dotacje państwowe. Bez mojej żadnej zasługi. Władze długo zwlekały, a w tym momencie dały pieniądze i można było na coś liczyć, tyle że brak było kadry. Duża liczba młodych adeptów nauki siedziała latami nad pracą habilitacyjną i trzeba było ich pogonić. No, niemiła rola, ale konieczne było postawienie warunków, albo skończą do tego czasu,

albo do widzenia. I to pomogło. Taki jest los pewnych, określiłbym, nieprzemysłanych ambicji.

To był dobry okres w księdza biskupa życiu?

Bardzo dobry. Nie miałem jedynie wpływu na pieniądze, bo to było tabu, ale mnie to nie obchodziło. No bo, jak ktoś załatwia... Chociaż ja byłem za to odpowiedzialny.

Kwestia przekształcania PAT-u w uniwersytet też chyba wówczas już się zaczynała.

Ja się zdecydowałem, oczywiście z różnymi zezwoleniami i Senatu, i wyżej stojących ludzi, żeby stworzyć Uniwersytet Papieski. Miał być pewną powtórką próby zbliżenia krakowskiego Wydziału Teologicznego z jezuitami. To pierwsze zbliżenie też się przydało, bo myśmy się wtedy trochę podreperowali, ale to drugie musiało być już w tych czasach zrobione na innych zasadach. I dlatego po kilku rozmowach z Rzymem został przygotowany projekt statutu, w którym przewidywano, że będzie dwóch wielkich kanclerzy – metropolita krakowski i generał jezuitów. To wszystko w detalach zostało opracowane, ale nie zostało przyjęte. Przyznał się ktoś do tego, nie mam pretensji, to zostało uznane za przedwczesne, ale to tak, jak ktoś caracale zniszczył i nie wiadomo kto.

Są dwie konferencje ważne, w obu przypadkach ksiądz ma wiele wspólnego z ideą tych spotkań.

Obydwie konferencje są pomysłem ludzi. Także spoza nas. Konferencja Tischnerowska zrodziła się stąd, że był Tischner i był takim, jakim był. Miał swoich fanów w uniwersytetach krakowskich, głównie też w szkole teatralnej, gdzie wychodził do aktorów z różnymi sensownymi propozycjami,

oni go zaakceptowali, oni go polubili, oni mu dużo zawdzięczają, a myśmy go traktowali jako swojego wychowanka. Ja pamiętam Tischnera, nigdy mi to nie zniknie z oczu. On był o rok starszy na studiach. Pamiętam, że siedział w pierwszym czy drugim rządzie na Sikorniku, w dużej sali, którą wynajmowaliśmy od Uniwersytetu Jagiellońskiego, bo nas było bardzo dużo, gdzieś ponad setka. Tischner siedział w drugim rządzie i uczył się niemieckiego na wykładzie z metafizyki Klusowicza. To był ktoś, kto szedł swoją drogą, i szedł tą drogą bardzo konsekwentnie, pogłębiał sobie tę naukę i do czegoś doszedł. To była wyjątkowa osobowość, bardzo otwarta, z dużym poczuciem humoru, z dużą wrażliwością na człowieka.

Znalazła się grupa osób, która chciała iść za myślą Tischnera, kontynuować ją, twórczo dyskutować w duchu tej myśli, tym bardziej że coraz to nowe rzeczy udawało się odkrywać. Nawet na te 17. już Dni Tischnerowskie wydano kolejną premierową publikację z niedokończonych esejów, znalezionych w jego komputerze.

Także bliskie kontakty z nim miał Znak, no i oczywiście Uniwersytet Jagielloński nie chciał tego stracić, bo to są rzeczy, które tworzą historię nauki. No i podzieliliśmy się tak, że co cztery lata każda z tych uczelni biorących udział w tej akcji miała według założeń organizować ją na własny koszt, no i zająć się tym wszystkim, co potrzebne do zorgani-

wania takiego kilkudniowego spotkania. I to się sprawdziło i przyjęło.

A konferencja „Rola Kościoła w integracji europejskiej”?

Rozpoczęło się to, gdy przyszli do mnie dwaj mężczyźni, pan Budnik i pan Góra, ja ich wcześniej nie znałem, i mówią mi, że jest problem z postrzeganiem Unii i może warto się tym zająć i pomóc w zrozumieniu, że Unia jest nam potrzebna, bo jesteśmy Europejczykami. „A skąd jesteście?” – pytam. Mówią: „Ze Śląska”. „No to idźcie do swojego biskupa”. „Myśmy już byli, ale nie chcą tego”. A ja wiedziałem, że to jest dobra inicjatywa, natomiast ja jestem zależny od wielkiego kanclerza, muszę iść do ks. kard. Macharskiego, muszę mu przedłożyć tę sprawę, jeśli się zgodzi, zaczynamy. Poszedłem, Franciszek nie miał żadnych wątpliwości, mówi: „Róbcie, zobaczymy, co z tego wyjdzie”. No i pierwszym takim posunięciem było myślenie o Unii jako o takim pewnym dobrym miejscu pracy dla Polaków. Bo ten pierwszy rok miał polegać na wykładach w języku polskim i angielskim o Unii. To była jeszcze *tabula rasa*, myśmy jeszcze niewiele o tym wiedzieli. Zorganizowaliśmy to u zmarłych wstańców, w tym Malborku krakowskim. I ten rok się udał. Przyszli tam może nie ci, którzy chcieli być urzędnikami w Unii, a takich się spodziewaliśmy, ale przyszli przede wszystkim adwokaci i przedsiębiorcy. I ten rok sobie zaliczyli, a myśmy doszli do wniosku, że powinna temu towa-

Pielgrzymka Jana Pawła II w 1997 roku, podziękowanie za kanonizację św. Jadwigi Królowej

rzyszyć przede wszystkim konferencja, taka teoretyczno-motywacyjna, że Unię trzeba poznać. Zaczęło się od tego, co było pierwszym argumentem przeciw, czyli od tematu tożsamości. Tożsamość religijna, tożsamość państwa, bo te obie tożsamości miały być zżarte przez Europę. Nie kryliśmy, że to nie jest proste, że to nam grozi różnymi konsekwencjami, czasem te konsekwencje mogły być bolesne, ale warto tam być, bo tam, gdzie nas nie ma, o niczym nie możemy decydować. Drugi nurt taki krytyczny to byli rolnicy, że oni tracą, a najwięcej zyskali. Pierwsza konferencja jak na pierwszy raz była udana. Postawiliśmy warunki organizacyjne, że bierzemy ludzi z górnych półek. Od razu mieliśmy i nuncjusza, wtedy jeszcze przyszłego nuncjusza Celestina Migliorego, byli kardynałowie tacy jak Audrys Baczkis – arcybiskup Wilna, kard. Angelo Scola – patriarcha Wenecji, kard. Paul Poupard – przewodniczący Papieskiej Rady ds. Kultury, abp Tadeusz Kondrusiewicz – metropolita moskiewski. Byli ludzie z wysokiego szczebla Unii Europejskiej, jak Jacques Santer – prezydent Fundacji im. Roberta Schumana w Luksemburgu, dr Helmut Kohl – były kanclerz Niemiec i ci ludzie bardzo łatwo się przekonali, żeby to wesprzeć. Przede wszystkim była kwestia finansowania. Do dzisiejszego dnia nie wydaliśmy jednego grosza od siebie na te konferencje. Wszystko mamy zapłacone. Jedziemy po pieniądze tam, gdzie one są – do Fundacji Adenauera, Fundacji Roberta Schumana z Luksemburga, Unii Europejskiej i jej przedstawicielstwa w Warszawie, COMECE, czyli Komisji Episkopatów Biskupów Unii Europejskiej i Wydawnictwa „Wokół nas”.

Co w tym roku?

W tym roku mamy dość kłopotliwy temat, jako że Europa się sypie. Brexit, brak solidarności, a widzimy ten brak solidarności, chociażby w Polsce. Uchodźcy. Tak że musimy się zastanowić, dokąd ta Europa zmierza. Bo jest niebezpieczeństwo, że ona pójdzie naprzód, ale będzie Europą dwóch prędkości, tzn. ci, którzy będą w strefie euro, pójdą w górę, a reszta będzie się na ogonie płatać. Stoimy na stanowisku, że Europa musi być jednością i trzeba spokojnie i roztropnie przekonać ludzi, jak to można zrobić drogą dyplomatyczną, nie naporem, bo pewne rzeczy wymykają się spod kontroli. Jeśli te miliony uchodźców tak jak bandy Hunów nawiedzają Europę, to jest to samo zjawisko, które było wtedy. Ale okazuje się, że Europa wtedy bez tych Hunów czy innych jeszcze Germanów nie byłaby dzisiaj Europą. To normalna wymiana krwi.

Też dość odważne stwierdzenie...

Jeżeli w czasach Gierka milion Polaków wyjechało do Niemiec, tych z Opola, ze Śląska... Gierek to zrobił dla pieniędzy. A dlaczego to Niemcy zrobili? Żeby im się łatwiej żyło, bo ktoś musiał koło nich robić, pracować. Oczywiście nie dostali od razu wysokich stanowisk. Kamienie układali,

czyścili, naprawiali czy coś innego robili, coś się uciułało i żyją sobie swobodnie.

Tyle że my kulturowo, religijnie nie odbiegamy tak od siebie, pomijając oczywiście zaszłości historyczne.

Ale też mówimy o wcześniejszej niż nasza kulturze. Oczywiście, kiedy się mówiło, przyjmijmy chrześcijan z Bliskiego Wschodu, nie byłoby żadnego problemu. Ale wtedy się mówiło, a dlaczego tylko chrześcijan, to muzułmanów nie możecie przyjąć? Tak przecież mówiła PO, dzisiaj mówią, przyjmijmy chrześcijan, bo to byłoby do zaakceptowania. A tego naprawdę nie należy się bać. Nie należy tego traktować tylko w kategoriach negatywnych, bo to ma dużo pozytywów.

A goście tegorocznej konferencji będą równie zacy jak dotychczas?

Mamy dwóch przewodniczących Parlamentu Europejskiego, byłego – Hansa-Gerta Pötteringa i obecnego – Antonia Tajaniego – bardzo życzliwie nas przyjął. Jak tylko się dowiedział o tym, sprawdził w kalendarzu i powiedział – przyjadę.

A jak wygląda sytuacja z pozostałymi gośćmi? W ubiegłym roku bardzo zainteresowali się konferencją nasi wschodni sąsiedzi. Ukraina się bardzo zaangażowała w te spotkania.

Owszem, mamy fundusze na sprowadzenie Ukraińców, Białorusinów, Gruzinów, Armeńczyków.

Nam są ludzie potrzebni ze względu na autentyczność świadectwa, czyli w tym roku Brytyjczycy, żeby powiedzieć o Brexicie, czym to pachnie, czym to grozi.

Czekamy więc na kolejną konferencję „Rola Kościoła...”, jesteście po 17. Dniach Tischnerowskich, rozmawiamy o problemach, które najbardziej księdza biskupa zajmują, no ale mamy też piękny jubileusz – 25-lecie sakry biskupiej, znajdziemy jakąś optymistyczną puentę tej naszej rozmowy... Myśli jubileuszowe?

Wciąż jesteśmy w temacie Europy, musi się coś zmienić, ze strony Europy muszą być podjęte jakieś decyzje, które doprowadzą do większego jej zjednoczenia. Dotyczy to tych krajów, które są, i tych, które czekają. Jest otwarta droga, jest Serbia, która się zgłosiła. Nie możemy w świecie tak zglobalizowanym, jakim on jest, liczyć na to, że sami damy sobie radę, a w dodatku będziemy mocarstwem. Nie można myśleć o Polsce mocarstwowej, a poza tym, po co nam to? Spróbujmy zrobić taką politykę, o której niedawno zmarły prof. Zbigniew Brzeziński mówił – „To jest dążenie do tego, żeby ludzie się dobrze czuli i rozwijali, a państwo było moralne”. Moralności nam brakuje.

Dziękuję za rozmowę.

XVII MIĘDZYNARODOWA KONFERENCJA
Rola Kościoła katolickiego w procesie integracji europejskiej

DOKĄD ZMIERZA EUROPA?

XVII INTERNATIONAL CONFERENCE
Role of the Catholic Church in a process of the European integration

WHERE IS EUROPE HEADING TOWARDS?

Międzynarodowe Centrum Kultury w Krakowie
International Cultural Centre in Krakow

www.kosciol-europa.org.pl

27-28.10.2017
Kraków / Krakow

WSPÓŁPRACA

Srebrny jubileusz biskupa Wacława Świerzawskiego

zdjęcia: s. Danuta CHR

W dniu jubileuszu księdza biskupa odwiedzili rektor UPJPII ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak i dziekan Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego ks. prof. dr hab. Jacek Urban, który wygłaszając homilię podczas jubileuszowej mszy świętej powiedział: „Za Ciebie odprawiamy tę Eucharystię i wraz z Tobą śpiewamy *Te Deum* i *Magnificat* za wszelkie dobro, które przez Ciebie stało się udziałem Kościoła sandomierskiego, za prowadzenie nas do Chrystusa, za wskazywanie jego obecności w świętej liturgii i za Twoje życie chrześcijańskie”.

Biskup Wacław Świerzawski urodził się w Złoczowie w archidiecezji lwowskiej 14 maja 1927 roku. Święcenia kapłańskie otrzymał z rąk arcybiskupa metropolity lwowskiego Eugeniusza Baziaka 11 grudnia 1949 roku. Odtąd pełnił posługę kapłańską w duszpasterstwie i na polu naukowym. Magister teologii Uniwersytetu Jagiellońskiego i magister prawa kanonicznego Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie w 1975 roku uzyskał habilitację, został docentem oraz kierownikiem Katedry Teologii Liturgii, a także kuratorem Katedry Homiletyki na Papieskim Wydziale Teologicznym. W 1981 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, zaś siedem lat później profesora zwyczajnego, zostając dodatkowo kuratorem Katedry Teologii Życia Wewnętrznego. Wybrany w 1988 i ponownie w 1991 roku rektorem Papieskiej Akademii Teologicznej, pełnił ten urząd do momentu mianowania go przez ojca świętego Jana Pawła II biskupem diecezji sandomierskiej.

Biskup Świerzawski jest autorem 64 książek i około 1300 artykułów naukowych i popularnonaukowych z dziedziny teologii liturgii i duchowo-

ści, drukowanych w czasopiśmie polskich i zagranicznych. Jako dydaktyk jest promotorem licznych prac magisterskich, licencjackich i doktorskich. Jest członkiem towarzystw naukowych w kraju i za granicą. W 1975 roku został powołany na członka Komisji Episkopatu Polski ds. Uchwał Soboru Watykańskiego II. Od 1983 roku należy do zespołu redakcyjnego polskiej wersji „Communio”. Od 1980 roku jest członkiem, a od 1984 roku przewodniczącym Komisji Kultu Bożego

i Dyscypliny Sakramentów Episkopatu Polski oraz wydawcą i redaktorem pisma „Anamnesis”. Od 1994 roku jest członkiem watykańskiej Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, a od roku 1996 członkiem Komisji Episkopatu ds. Duszpasterstwa Ogólnego i Rady Naukowej Episkopatu Polski. Sakrę biskupią otrzymał 28 kwietnia 1992 roku w katedrze sandomierskiej z rąk nuncjusza apostolskiego abpa Józefa Kowalczyka. ■

★ Biblioteka UPJPII poleca ★

Mamy dla Ciebie. Zobacz i skorzystaj.

Od 12 maja 2017 r. do 15 lipca br. Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie posiada otwarty dostęp testowy do baz eBook Academic Collection oraz Literary Reference Center Plus. Można z nich korzystać w ramach uczelnianej sieci komputerowej. Dla użytkowników domowych przygotowano dostęp w ramach oprogramowania HAN.

szczegóły na stronie: <http://upjp2.edu.pl/biblioteka/biblioteka/zasoby-elektroniczne/bazy-danych>

Dołącz do nas! rekrutacja.upjp2.edu.pl

Studia w sercu Krakowa to dla naszych słuchaczy niepowtarzalna okazja kontaktu z kulturą i nauką w jednym z najpiękniejszych miast Europy. Dają one szansę na duchowy i intelektualny rozwój. UPJPII jest dynamicznie rozwijającą się uczelnią, a nasza oferta dydaktyczna jest ciekawą propozycją dla młodych ludzi. Na sześciu wydziałach wciąż otwieramy nowe kierunki i specjalności, dostosowane do potrzeb rynku.

Budujemy sieć kontaktów z zagranicą. Naszym studentom dajemy szansę rozwijania pasji. Działają u nas: wiele kół naukowych, chór Psalmodia, uczelniana gazeta, radio i telewizja. Dysponujemy nowoczesną i świetnie wyposażoną biblioteką oraz profesjonalnymi studiami radiowym i telewizyjnym... Jest **jeszcze więcej możliwości**.

Studia I stopnia

• **archiwistyka i zarządzanie dokumentacją** • **dziennikarstwo i komunikacja społeczna**, specjalności: edukacja medialna/media relations, dziennikarstwo 2.0, public relations, realizacja radiowo-telewizyjna, logistyka mediów • **filozofia** • **historia**, specjalności: doktryny polityczne i prawne, Europa Wschodnia, historia Kościoła • **historia sztuki** • **muzyka kościelna** • **nauki o rodzinie**, specjalności: poradnictwo i mediacje, niepełnosprawność w rodzinie, terapia zajęciowa • **ochrona dóbr kultury** • **praca socjalna**, specjalności: praca socjalna z osobą chorującą psychicznie, praca socjalna z bezrobotnym i bezdomnym, praca socjalna z osobą starszą • **technologia mediów i komunikowania** • **turystyka historyczna** • **turystyka religijna**

Jednolite studia magisterskie

• **prawo kanoniczne** • **teologia** (Kraków, Tarnów)

Studia II stopnia

• **dziennikarstwo i komunikacja społeczna**, specjalności: edukacja medialna/media relations, dziennikarstwo 2.0, public relations, produkcja radiowo-telewizyjna, logistyka mediów, zarządzanie w mediach i kulturze • **filozofia**, specjalności: filozofia systematyczna, etyka stosowana, filozoficzne podstawy nauk kognitywnych, filozofia a chrześcijaństwo, coaching • **historia**, specjalności: historia Kościoła, archiwistyka, Europa Wschodnia, doktryny polityczne i prawne • **historia sztuki** • **muzyka kościelna** • **nauki o rodzinie** • **praca socjalna**, specjalności: praca socjalna na rzecz animacji społeczności lokalnych, praca socjalna wobec sytuacji kryzysowych w społeczeństwie • **turystyka religijna**

Studia III stopnia

• **filozofia** • **historia** • **teologia**

Tradycja, w której jesteśmy zakorzenieni, zobowiązuje nas do dbania o wysoką jakość kształcenia oraz podejmowania nowych wyzwań badawczych zgodnie z myślą naszego patrona, św. Jana Pawła II, który podkreślał pozytywną rolę Kościoła w dziedzinie kultury i oświaty oraz przywiązywał wielką wagę do dialogu ze światem nauki. Mamy nadzieję, że Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie przyczynia się do zachowania tożsamości europejskiej poprzez wzmocnienie stosunków między sferą nauki i wiary oraz przypomnienie o chrześcijańskich korzeniach europejskiej kultury.

UPJPII ma bogatą ofertę **studiów podyplomowych**. Warto się z nią zapoznać:

Wydział Nauk Społecznych

- Podyplomowe Studia z Gerontologii Społecznej
- Podyplomowe Studia Zespołowej Opieki Duszpasterskiej św. Jana Bożego
- Podyplomowe Studia Praca z Rodziną w Kryzysie Psychospołecznym
- Podyplomowe Studia Podejście Skoncentrowane na Rozwiązaniach w Systemowym Pomaganiu
- Podyplomowe Studia z Wychowania Prorodzinnego
- Podyplomowe Studia Mediacje Rodzinne
- Podyplomowe Studia Edukacja Medialna/Media Relations
- Podyplomowe Studia Zarządzanie w Mediach i Kulturze
- Podyplomowe Studia Kreatywność w Social Media/Creative Social Media

Wydział Historii i Dziedzictwa Kulturowego

- Podyplomowe Studia z Archiwistyki i Bibliotekoznawstwa
- Podyplomowe Studia Semiologiczne „Symbolika w Kulturach Świata”

Wydział Filozoficzny

- Podyplomowe Studia z Filozofii i Etyki
- Studia Podyplomowe Nauka i Religia

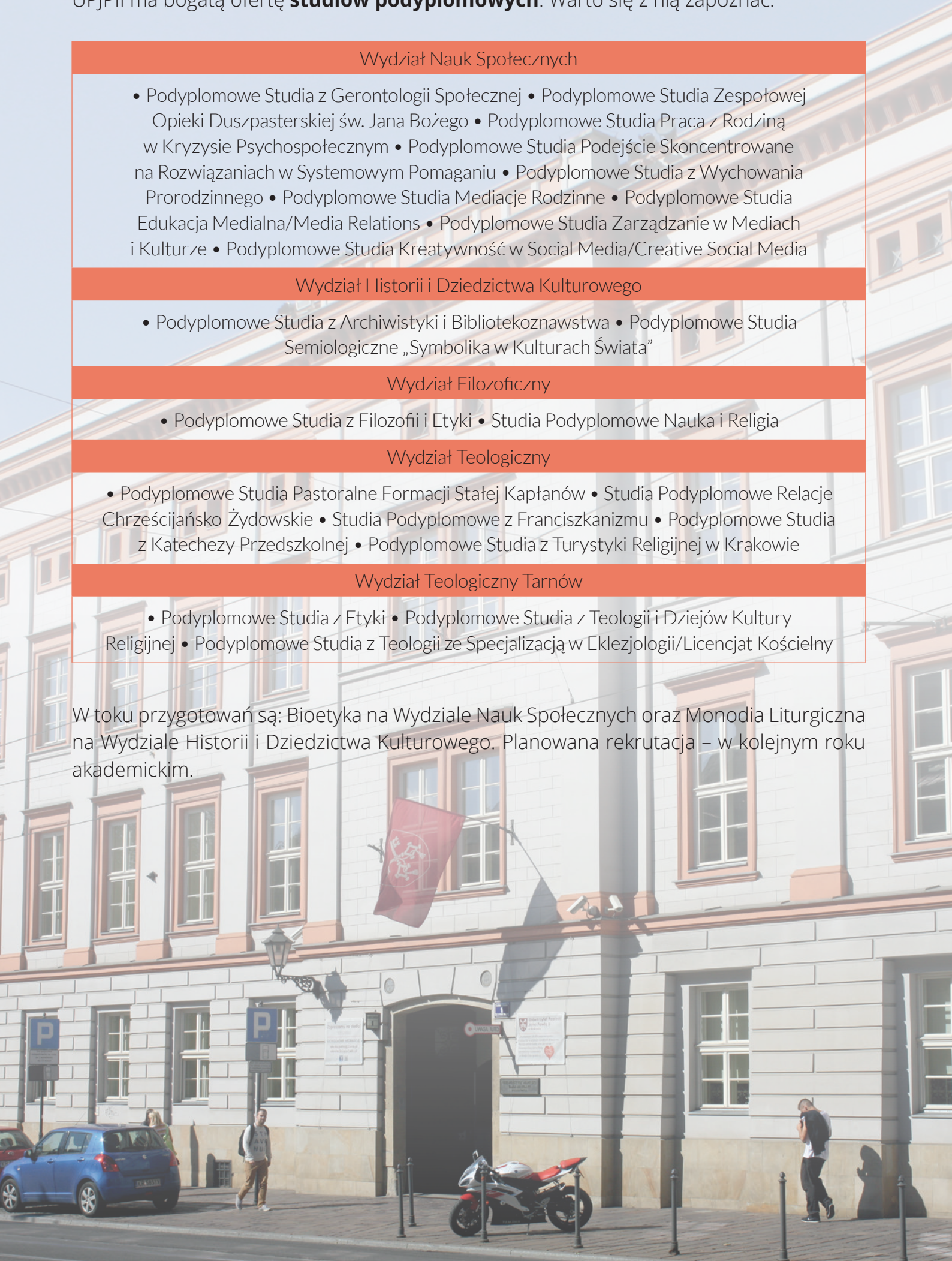
Wydział Teologiczny

- Podyplomowe Studia Pastoralne Formacji Stałej Kapłanów
- Studia Podyplomowe Relacje Chrześcijańsko-Żydowskie
- Studia Podyplomowe z Franciszkanizmu
- Podyplomowe Studia z Katechezy Przedszkolnej
- Podyplomowe Studia z Turystyki Religijnej w Krakowie

Wydział Teologiczny Tarnów

- Podyplomowe Studia z Etyki
- Podyplomowe Studia z Teologii i Dziejów Kultury Religijnej
- Podyplomowe Studia z Teologii ze Specjalizacją w Eklezjologii/Licencjat Kościelny

W toku przygotowań są: Bioetyka na Wydziale Nauk Społecznych oraz Monodia Liturgiczna na Wydziale Historii i Dziedzictwa Kulturowego. Planowana rekrutacja – w kolejnym roku akademickim.

Rok z życia erasmusa – spotkania z kulturą na UPJPII

tekst: Tomasz Książ, Martyna Kurek

zdjęcia: Tomasz Książ

Jednym z zadań Centrum Naukowo-Badawczego i Współpracy Międzynarodowej jest opieka nad przybywającymi co roku do naszej uczelni stypendystami programu Erasmus+. Dla większości z nich jest to pierwsza styczność z naszym krajem i miastem, więc aby pomóc studentom zagranicznym w odpowiednim zaaklimatyzowaniu się w nowym środowisku, CNBiWM zapewnia kompleksowe wsparcie ich przyjazdu, pobytu oraz wyjazdu. Pragnąc, by lepiej poznali i zrozumieli charakter naszej uczelni, jej misję i osobę patrona oraz specyfikę miasta, regionu i kraju, oferuje się studentom zagranicznym szereg spotkań, imprez i inicjatyw, organizowanych właśnie w tym celu.

Orientation Days organizowane są na początku każdego semestru i mają charakter imprezy inicjującej, podczas której studenci, pracownicy i władze UPJPII mają pierwszą szansę spotkania swoich zagranicznych gości i zaprezentowania naszej uczelni. Po części oficjalnej nasi studenci zabierają swoich zagranicznych kolegów na wycieczkę po obiektach uczelni oraz zabytkach Krakowa.

Kolejnym stałym punktem w harmonogramie jest wizyta w Wadowicach. Martyna Kurek, studentka Wydziału Teologicznego, która przyjechała do nas z Niemiec, tak opisuje wycieczkę do miasta naszego patrona: „W trakcie pobytu naszych zagranicznych studentów w Krakowie robimy wszystko, co w naszej mocy, aby im pokazać ziemię polską, jak to mówił św. Jan Paweł II, doświadczoną i piękną. Dlatego oprócz wycieczki do Fabryki Emalia Oskara Schindlera i do obozu koncentracyjnego Auschwitz-Birkenau, z naszą międzynarodową

grupą wyruszyliśmy w drogę do Wadowic, miasta Jana Pawła II. Tam zwiedziliśmy bazylikę ofiarowania NMP, gdzie został ochrzczony patron naszej uczelni. Po niezwykle ciekawej wizycie w muzeum domu rodzinnego Karola Wojtyły oczywiście nie mogło zabraknąć przerwy w cukierni, gdzie wszyscy zjedliśmy papieską kremówkę. Studenci byli pod wrażeniem i wcale nie chcieli wracać z tego wyjątkowego miejsca, więc zwiedziliśmy również klasztor Karmelitów Bosych w Wadowicach, a w drodze powrotnej wszyscy zgodnie wyrazili chęć kolejnej takiej wycieczki – tym razem do Kalwarii Zebrzydowskiej!”

Chcąc przybliżyć polskie tradycje świąteczne studentom zagranicznym studiującym na naszej uczelni, jak co roku zorganizowaliśmy świąteczną wieczerzę. Była to świetna okazja, by zaprezentować wyjątkowość polskich świąt, Nowego Roku i towarzyszących im obyczajów oraz usłyszeć od naszych gości, jak świętowane są w ich domach. Zwieńczeniem imprezy było wspólne odśpiewanie tradycyjnych kolęd z każdego kraju oraz wizyta gościa specjalnego, który wręczył wszystkim studentom prezenty.

Oprócz stałych punktów w programie, CNBiWM organizuje także wyjścia i wyjazdy do miejsc wskazanych przez studentów. Wspomniane powyżej wizyty w Muzeum Schindlera oraz Oświęcimiu są przykładami takich inicjatyw. Specyfika tych miejsc sprawiła, że nastroje studentów międzynarodowych nie były najlepsze, ale sami przyznali, że odwiedzenie miejsc związanych z tym okresem historii Polski było doświadczeniem bardzo wartościowym. Kolejnym miejscem na kulturalno-edukacyjnej mapie wyjazdowej studentów zagranicznych jest kopalnia soli w Wieliczce. Nasi zagraniczni goście byli zachwyceni spacerem po solnym labiryncie oraz rozsianych tam niezwykłych kaplicach i rzeźbach solnych.

Mamy nadzieję, że wydarzenia, wycieczki i imprezy organizowane dla naszych zagranicznych gości w ramach programu kulturalnego pozwoliły im lepiej poznać naszą uczelnię i kraj oraz sprawiły, że wspomnienia ze studiowania na UPJPII na długo pozostaną w ich pamięci. ■

Wykłady na Uniwersytecie w Huelvie (ERASMUS)

tekst i zdjęcie: ks. Robert Kantor

W dniu 24–28 kwietnia 2017 roku miałem okazję wygłoszenia wykładów na Uniwersytecie w Huelvie w ramach programu ERASMUS. Huelva to niewielkie miasto w południowo-zachodniej części Hiszpanii w regionie Andaluzji. Liczy około 150 tys. mieszkańców. Słynie głównie z muzeum Krzysztofa Kolumba i zabytkowych kościołów. Uniwersytet Huelvy (Universidad de Huelva) powstał w 1993 roku i liczy obecnie około 11 tys. studentów. Jest to uniwersytet świecki. Moja wizyta odbyła się na Wydziale Prawa. W ramach tego wydziału studenci mają w programie zajęcia z prawa kościelnego. Moje wykłady dotyczyły prawa wyznaniowego w Polsce, a konkretnie zapoznałem studentów IV roku z konkordatem z 1993 roku (ratyfikowanym w 1998) oraz z ustawą o wolności sumienia i wyznania z 17 maja 1989 roku. Oprócz tego miałem okazję prowadzić seminarium naukowe na temat małżeńskiego systemu konkordatowego w Polsce (chodzi o art. 10 konkordatu).

Moja wizyta w Huelvie zaowocowała nawiązaniem wielu kontaktów z kadrą profesorską Wydziału Prawa tegoż uniwersytetu. Miałem także okazję zaprezentować podczas spotkania z profesorami nasz periodyk „The Person and the Challenges”, w którym dwoje profesorów z tego uniwersytetu już opublikowało swoje artykuły.

Podczas pobytu w Huelvie uczestniczyłem (w miarę możliwości) w programie kolejnej edycji International Week organizowanej przez Uniwersytet Huelvy. Brałem udział

w kilku wykładach, panelach, spotkaniach ze studentami z wielu krajów świata. Odwiedziłem Palos de la Frontera, skąd Krzysztof Kolumb wyruszył w 1492 roku do Indii, oraz Rocio, gdzie znajduje się znane w całej Hiszpanii (i nie tylko) sanktuarium maryjne.

Mam nadzieję, że moja wizyta zaowocuje dalszą współpracą naukową między naszym uniwersytetem i Uniwersytetem Huelvy. ■

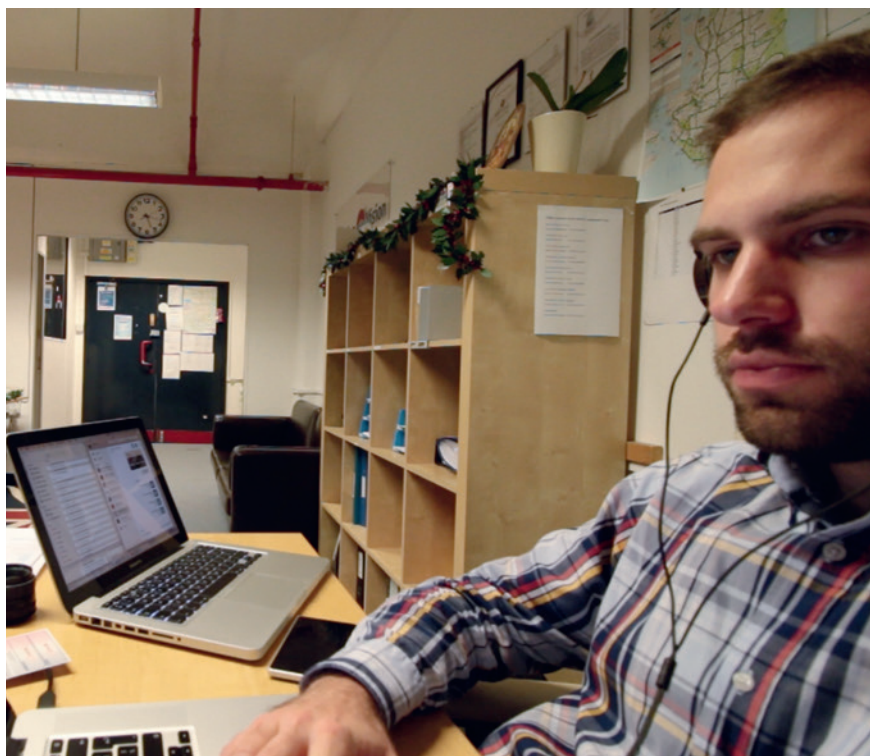
Praktyki absolwenckie w Wielkiej Brytanii w roku akademickim 2016/2017

tekst i zdjęcie: Michał Filuś

Dobry znajomy powiedział mi, że wyjazd na Wyspy Brytyjskie w okresie jesienno-zimowym nie jest najlepszym pomysłem, bo będzie ciągle padał deszcz. Nie wiedział jednak, że praktyki, które tam na mnie czekają, okażą się bezcennym przeżyciem, a pogoda... wcale nie będzie taka zła.

Dzięki pomocy Uczelnianego Koordynatora Erasmus+ i studentek, które były na praktykach we Włoszech, znalazłem praktyki w Training Vision, brytyjskiej agencji grupy Education and Training Network (ETN). Ta wywodząca się z Włoch firma ma agencje w sześciu krajach Europy, mogą więc powiedzieć, że przez dwa miesiące pracowałem w międzynarodowym środowisku. Training Vision mieści się w Portsmouth i jest agencją edukacyjną, która organizuje kursy językowe oraz staże dla nauczycieli i uczniów techników.

Portsmouth, popularnie zwane Pompejami, leży nad morzem na południu Anglii. Większość miasta znajduje się na wyspie zwanej Portsea Island. Takie położenie zapewnia nieustanny wiatr przez cały rok, szczególnie w pobliżu samego morza, gdzie też mieszkałem, a razem ze mną Andreia i Rui z Portugalii, w apartamencie zaofertowanym przez organizację przyjmującą. Świeże morskie powietrze jest idealne dla krakowskiego studenta i jego płuc skatowanych smogiem. Ludzie, którzy pamiętają Portsmouth z początku lat 90., mówią, że miasto nie ma już tej energii, co kiedyś, ale wciąż bez problemu można tutaj znaleźć pracę i zażyć rozrywki. W Portsmouth jest kilka polskich sklepów, w parafii rzymskokato-

lickiej pracuje polski ksiądz, a na ulicy nietrudno usłyszeć język polski.

Mój dzień pracy zaczynał się o 9. Do moich obowiązków należały prace biurowe i tłumaczenia. Myślę, że to dzięki zajęciom komputerowym oraz lektoratom z języka angielskiego, które tylko na naszej uczelni są przez prawie całe studia, nie miałem z tymi zadaniami najmniejszych problemów. Dodatkowo zajmowałem się uczniami i nauczycielami, którzy przyjeżdżali (często w weekendy, czyli dni wolne od pracy) z różnych krajów na praktyki do Portsmouth. Szefowie agencji, Włosi Federica i Domenico, zaraz po tym jak dowiedzieli się o moim zainteresowaniu fotografią i filmowaniem, dali mi możliwość pracy również w tej dziedzinie. O 13 był czas na lunch, zsynchronizowany z agencjami z pozostałych dwóch stref czasowych, a o 18 biuro pustoszało.

Nie do przecenienia jest możliwość podróżowania, którą dostałem. Setki kilometrów przemierzone taksówką, autobusem, pociągiem, samolotem i londyńskim metrem przerodziły się w materiały wideo z Winchester, Brighton, Bournemouth, Oksfordu, Londynu i irlandzkiego Cork. Mówi się, że podróże kształcą wykształconych, ale

dla mnie były wtedy przede wszystkim zaskoczeniem: czy kiedykolwiek mógłbym przypuszczać, że na pierwszej włoską pizzę, zamówioną u kelnera, który mówił wyłącznie po włosku, pójdę z Włochami, do restauracji prowadzonej przez Włochów... w centrum Londynu?

Dla wielu osób Erasmus to zawsze: beztroska, imprezy, orgie i pijaństwo, a uczestnicy wracają z wymiany jak Pinokio z krainy wiecznej zabawy – jako prawdziwe osły. Nie działa nawet wskazanie, że były to nie studia, a praktyki, czyli praca w konkretnym miejscu. Poczeka fakt, że krytycy to zwykle ignoranci i ludzie, którzy nigdy nie poszli na studia, a tym bardziej nigdy nie skorzystali z programu Erasmus+. Ja czas spędzony w Portsmouth zawsze będę wspominał jako pracowite dwa miesiące i pierwsze doświadczenie w pracy zagranicą.

Myślę, że 2017 rok to dobry czas, żeby zainteresować się praktykami. Pierwsze kroki kieruj do biura uczelnianego koordynatora Erasmus+ gdzie marzenia o wyjeździe na zagraniczne praktyki zamienią się w konkretne cele. Ani się obejrzyysz, a przyjdzie pora pakować walizkę z limitem 20 kg. ■

ERASMUS+

Drodzy Studenci, Absolwenci UPJPII
skorzystajcie z szansy jaką daje stypendium
w ramach programu Erasmus+!

TRWA REKRUTACJA NA WYJAZDY
(STUDIA I PRAKTYKI) W RAMACH PROGRAMU
ERASMUS+ W R.A. 2016/2017 ORAZ 2017/2018.

**ERASMUS+ ZMIENIA ŻYCIE, OTWIERA UMYSŁY
CNBiWM UPJPII**

Szczegółowych informacji udziela
Centrum Naukowe Badawcze
i Współpracy Międzynarodowej UPJPII
tel. 12 428 60 36, e-mail: erasmus@upjp2.edu.pl.

Pierwszy krok do kariery

tekst: Dawid Kaczmarczyk
zdjęcia: Adam Płonka

W dniach 15–17 marca 2017 roku odbyły się pierwsze Dni Kariery Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie. W czasie organizowanych spotkań i warsztatów studenci mieli okazję porozmawiać ze specjalistami o budowaniu swojej ścieżki zawodowej. Głównymi tematami były przedsiębiorczość i poszukiwanie pracy po studiach.

Wydarzenie podzielone zostało na trzy części: dzień przedsiębiorczości, targi kariery i indywidualne konsultacje z doradcą zawodowym. Organizatorzy podkreślają, że tego typu inicjatywy są dzisiaj bardzo potrzebne. „Rynek pracy się zmienia i samemu czasem trudno nadążyć i znaleźć miejsce dla siebie. Dlatego bardzo się cieszymy, że udało się zaprosić profesjonalistów, którzy od strony praktycznej opowiedzieli o formach zatrudnienia i możliwościach biznesowych dla młodych ludzi” – mówi Monika Pyrczak-Piega, kierownik Biura Karier UPJPII i doradca zawodowy.

Zatrudnienie i własna firma

Pierwszego dnia studenci wzięli udział w warsztatach przedsiębiorczości prowadzonych przez Sebastiana Kolisza – partnera zarządzającego siecią akademickich inkubatorów przedsiębiorczości. Poruszone zostały tematy rejestracji własnej działalności gospodarczej i możliwości prowadzenia firmy w programie AIP 2.0. Podsumowaniem był panel dys-

kusyjny *Szukanie inspiracji do rozwoju firmy. Oczekiwania a rzeczywistość*, w trakcie którego młodzi przedsiębiorcy dzielili się z uczestnikami doświadczeniem prowadzenia pierwszej działalności gospodarczej. „Przed założeniem firmy sama często brałam udział w takich spotkaniach” – mówi Kinga Górka, założycielka firmy Chemical World, prelegentka panelu dyskusyjnego. „To ważny, pierwszy krok w podjęciu decyzji o swojej przyszłości. Bardzo się cieszę, że takie spotkania są organizowane już na studiach, kiedy szukamy dalszych dróg dla siebie” – dodaje.

Dzień drugi obfitował w bezpośrednie spotkania z zaproszonymi instytucjami. W budynku UPJPII przy ul. Bernardyńskiej na stoiskach tematycznych zainteresowani mogli porozmawiać z przedstawicielami akademickich inkubatorów przedsiębiorczości, ochotniczych hufców pracy, urzędu pracy, ZUS, British Council, a także wziąć udział w indywidualnych konsultacjach dokumentów aplikacyjnych. Podsumowaniem wydarzenia były warsztaty doradczo-zawodowe, w czasie których studenci dowiedzieli się, jak profesjonalnie przejść rozmowę kwalifikacyjną, na co zwr-

cać uwagę, pisząc CV i list motywacyjny oraz gdzie i jakimi metodami poszukiwać zatrudnienia.

Spotkanie z praktykami

Uczestnicy Dni Kariery podkreślali przede wszystkim możliwość spotkania i zaczerpnięcia inspiracji od innych, młodych ludzi. „Najciekawsze w wydarzeniu były dla mnie konsultacje indywidualne, gdzie na wszystkie pytania od razu otrzymałem odpowiedź. Spotkanie z osobami, które już działają biznesowo, a są w naszym wieku, pokazuje, że można. Należy jedynie odpowiednio wcześniej zainteresować się tematem kariery i podążać w tym kierunku” – mówi Michał Niewodowski, uczestnik Dni Kariery, absolwent UPJPII.

W trakcie panelu dyskusyjnego studenci poznali studium przypadku rozwoju dwóch krakowskich start-upów: Chemical World i Prawos.pl. Uczestnicy poznali zasady prowadzenia własnej działalności, jak również trudności, z jakimi młodzi przedsiębiorcy najczęściej się spotykają.

Pierwsze, nie ostatnie

Zainteresowanie Dniami Kariery wśród studentów i absolwentów na pewno zaowocuje kolejnymi edycjami tego wydarzenia. Jak podkreślają organizatorzy, różnorodność tematyczna odpowiadała zarówno osobom poszukującym zatrudnienia, jak i młodym przedsiębiorcom, mającym już plany biznesowe. „Tego typu wydarzenia mają na celu przede wszystkim zainspirowanie studentów i pomoc im w odnalezieniu się na rynku pracy. Działające przy uniwersytecie Biuro Karier i Akademicki Inkubator Przedsiębiorczości cyklicznie organizuje warsztaty dla studentów, ale tego typu dni skoncentrowane na tematyce kariery, gdzie w jednym miejscu można spotkać wiele ciekawych osób, są o wiele bardziej inspirujące” – mówi Monika Pyrczak-Piega, kierownik Biura Karier UPJPII.

Dni Kariery organizowane są przez Biuro Karier i Akademicki Inkubator Przedsiębiorczości UPJPII. W programie znalazły się warsztaty, spotkania z przedsiębiorcami i targi pracy. Kolejna edycja Dni Kariery odbędzie się wiosną 2018 roku. ■

Wielkie nieba! Czyli studenci IDiKS na antenie TVP

tekst: Agata Karbowicz

zdjęcia: IDiKS

W rok 2017 weszliśmy z impetem. Zachęceni słowami papieża Franciszka – wstaliśmy z kanap, założyliśmy wyczynowe buty i zgodnie zdecydowaliśmy, że przedwcześnie emeryturka nie jest dla nas! W takich okolicznościach,

jako studenci UPJPII i reporterzy JP2TV, zyskaliśmy nowy tytuł – twórcy programu TVP „Wielkie Nieba”.

Na fali Światowych Dni Młodzieży płynęliśmy od lipca. Rok przygotowań do jednego z najważniejszych wyda-

rzeń 2016 roku dał nam w kość, ale z szaleńczą satysfakcją patrzyliśmy w przyszłość. Wiedzieliśmy, że ŚDM to dla nas już nie tylko przeżycie duchowe, ale wydarzenie, które zawojuje zawodowo – nikt się nie spodziewał, że w tak szybkim tempie. Koncepcja programu „Wielkie Nieba” przewidywała zaangażowanie w projekt studentów, którzy dzięki TVP3 Kraków włączyli się w medialną obsługę wizyty papieża w Polsce. Merytorycznie – kilkunastominutowy program o charakterze katolickim miał przedstawiać autorskie felietony, które ukazują inicjatywy zrodzone po ŚDM i ludzi, którzy wzięli sobie słowa Franciszka głęboko do serca – wstali z kanapy, to znaczy zaczęli działać, pomagać, motywować, inspirować. Chcieliśmy też zawojować social media i w części „#zarzućSIEĆ” przedstawialiśmy, co ciekawego dzieje się na Facebooku, co słychać na YouTube i kto ćwierka na Twitterze. Naszym marzeniem było dotarcie do młodych ludzi, którym w głowie kłębi się wiele pytań i jeszcze więcej różnych odpowiedzi. Powera – podobnie jak autorom serii – daje natomiast fakt, że są wokół nas ludzie, którzy żyją na pełnej petardzie, i choć często los nie był dla nich łaskawy, traumatyczne chwile potrafili przekuć w samo dobro. Teraz wyciągają pomocną dłoń do innych, a optymizmem i miłością do Boga mogliby zarazić cały świat. „Posteśdeemowe” spojrzenie na Kościół, który po lipcu 2016 jawi się jako młody, świeży i dynamiczny, pomogło nam poznać i przedstawić ludzi, dzięki którym w ten sposób możemy go definiować.

Nie zawsze było kolorowo. Początkowo mnogość pomysłów na to, jak ostatecznie powinien wyglądać program, wywoływała niemałą konsternację w nas wszystkich. Ale może

taki dreszczyk emocji i niepewności w połączeniu z ciężką pracą – żeby wszyscy zgodnie zaakceptowali odcinek pilotażowy – były potrzebne. Oficjalnie od 18 marca widzowie mogli nas oglądać na antenie TVP1. Wyprodukowaliśmy 11 odcinków serii. Byliśmy istotnie wzmacniani siłami TVP3 Kraków, pozostając pod opieką redakcyjną dr Pauliny Guzik i red. Urszuli Drukały. Ostateczny kształt, czyli felietony „Trudne Pytania”, segment social mediów „#zarzućSIEĆ” i felietony „Wstań z kanapy” wypełniały każdy nasz odcinek. Łączaliśmy się przez Skype z naszymi rozmówcami z Portugalii, Panamy, Teksasu czy nawet Jerozolimy!

To, z czego jako twórcy felietonów możemy być dumni, to spotkania z niesamowitymi ludźmi i pokazywanie wyjątkowych inicjatyw, które niewątpliwie są odpowiedzią na słowa Franciszka. I tak – sekcję „Wstań z kanapy” ubogacali historie ludzi, którzy podjęli realne działania, ukierunkowane przede wszystkim na drugiego człowieka. Grupa krakowian, którzy gotują bezdomnym zupę; niepełnosprawna modelka, która mimo ograniczeń fizycznych motywuje i inspirowała innych do życia na pełnych obrotach; młodzi lekarze, którzy po godzinach niosą poza szpitalne mury pomoc ubogim i bezdomnym; czy osoby, które ochoczo wyjeżdżają na misje do najodleglejszych zakątków świata. Poznaliśmy też historie prosto z Aleppo i odwiedziliśmy Włochy. Mieliśmy również sporo trudnych pytań, których nie baliśmy się zadawać. Bo kto w obecnych czasach nie zastanowił się nad dialogiem między chrześcijanami a muzułmanami? Kto czytał horoskopy i wierzył w inne czary, nie zastanawiając się, do czego może to doprowadzić? Kto nie rozmyślał o zwolnieniu tempa i życiu w zgodzie z naturą? I w końcu – co

z tym piątkiem? Odpowiedzi na te i inne pytania szukaliśmy u źródeł i u ekspertów. Było dużo radości, ale też wzruszeń. Wiele emocji wywołało przykładowo spotkanie z Rafałem Wilkiem – żuźlowcem, którego sportową karierę przerwał dramatyczny wypadek na torze. Po 3 latach wózek inwalidzki coraz częściej zamieniał na handbike, by w końcu zdobywać złote medale na igrzyskach paraolimpijskich i spełnić obietnicę, jaką dał swojemu ojcu, kiedy ten był na łożu śmierci – „Tato, kiedyś będę najlepszy”. Bez wątpienia jest, a Bóg mu w tym pomaga.

To, na czym nam zależało, to pokazanie Kościoła młodego i dynamicznego, a przede wszystkim jego ambasadorów – osób i ich autorskich inicjatyw, które z jakichś przyczyn nas poruszyły i były dla nas ważne. Chcieliśmy być przekaznikami dobrych treści, które rozpałałyby serca młodych ludzi i wzbudzały w nich chęć działania. Identyfikując się z naszymi widzami, bo przecież też obserwujemy świat,

patrząc na niego z perspektywy młodych i wiecznie poszukujących, chcieliśmy być wiarygodni w tym, co robimy, tak jak bohaterowie naszych felietonów. Tworzenie scenariuszy, wyjazdy na zdjęcia, rozmowy i godziny na montażu wymagały dużych nakładów pracy, cierpliwości, ustalania priorytetów, a co ważne – umiejętnej pracy zespołowej i niezatrącenia się w natłoku obowiązków, ale radości z tego, co tworzymy. „Wielkie Nieba” to bagaż doświadczeń – tych warsztatowych, ale też doświadczenie siebie w zderzeniu z pracą dziennikarza, czyli umiejętność współpracy, zaangażowanie, poświęcenie i wyrzeczenia. Po pół roku pracy wiemy jedno – z każdym kolejnym projektem rośniemy w siłę, a od czasu ŚDM w Krakowie stać nas na więcej i więcej. To, że udało nam się wyprodukować 11 odcinków programu emitowanego na ogólnopolskiej antenie, zasługuje na zdecydowany okrzyk – „Wielkie nieba!” ■

Trening public relations

tekst: Maria Szajny

zdjęcie: IDiKS

Trening public relations to cykl zajęć w ramach pierwszego stopnia studiów w Instytucie Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej UPJPII. Prowadząca je dr Klaudia Cymanow-Sosin oraz Anna Chmura z firmy TBC zaprosiły studentów na spotkanie z pracownikami tej agencji i zachęcały do skorzystania ze współpracy.

Trening czyni mistrza – te słowa studenci dziennikarstwa i komunikacji społecznej wzięli sobie mocno do serca i postanowili czym prędzej poszukać dla siebie nowych zawodowych dróg na krakowskim rynku medialnym. Naprzeciw studenckim oczekiwaniom wyszła agencja kreatywna To Be Continued, która jest owocem cięż-

kiej, lecz pięknej pracy Komitetu Organizacyjnego ŚDM 2016. Agencja TBC w swoich działaniach idzie jak burza, dlatego też poszukuje wśród studentów Uniwersytetu Papieskiego im. Jana Pawła II prawdziwych kreatywnych pereł. „Celem tej współpracy jest wykorzystanie potencjału informacji, doświadczenia, kompetencji i infrastruktury

medialnej obu instytucji w tworzeniu wspólnych materiałów medialnych oraz kształcenie praktyczne studentów dziennikarstwa i komunikacji społecznej w zakresie warsztatu medialnego dziennikarskiego” – czytamy w liście intencyjnym o współpracy uniwersytetu oraz agencji, który podpisali ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak, rektor Uniwersytetu Papieskiego, ks. dr hab. Michał Drożdż, dyrektor IDIKS oraz Wojciech Olszowski i Lidia Chmura z zarządu TBC.

Na odzew żaków nie trzeba było długo czekać. Podczas zorganizowanego 29 marca spotkania z Anną Chmurą i Małgorzatą Gadomską – przedstawicielkami To Be Continued studenci III roku ze specjalności public relations dowiedzieli się o funkcjonowaniu agencji i możliwościach, ja-

kie niosą ze sobą praktyki w biurze reklamowym. „Chcę połączyć pasję z pracą. Najlepiej czuję się w roli organizatorki różnych wydarzeń i cenię sobie kontakt z drugim człowiekiem. Możliwość odbycia praktyk w agencji zapewni mi zarówno wiedzę jak i praktykę konieczną do rozpoczęcia pracy pijarowca” – mówi Magdalena Tkacz, studentka III roku dziennikarstwa ze specjalności PR.

Współpraca studentów z profesjonalną agencją to wielka szansa na rozpoczęcie medialnej bądź marketingowej kariery. Całemu przedsięwzięciu przyświeca wyjątkowy cel – stworzenie dobrze prosperującej instytucji marketingowej i szkolenie adeptów sztuki public relations, a to wszystko w duchu katolickich wartości. ■

Konkursy, materiały i podróże, czyli rok akademicki 2016/2017 w Dziennikarskim Kole Naukowym

tekst: Marta Woźniak
zdjęcia: archiwum DKN

Dziennikarskie Koło Naukowe, bardziej znane pod skrótową nazwą DKN, skupia młodych dziennikarzy naszego uniwersytetu. Łączy ich nie tylko zainteresowanie mediami, ale także pasja i chęć ciągłego rozwoju. Swoje zawodowe marzenia spełniają w rozmaitych projektach. Jako że

koniec roku akademickiego zbliża się wielkimi krokami, nadszedł czas na małe podsumowanie działalności koła.

Rok akademicki 2016/2017 dla Dziennikarskiego Koła Naukowego był niezwykle pracowity. Studenci doskonalili swoje umiejętności na wielu polach. Zdobywali doświadczenie

i poznawali nowych znajomych. Przeżywali niezapomnianą dziennikarską przygodę.

Pierwszym wydarzeniem, w którego organizacji pomagali członkowie DKN-u, była styczniowa Kawiarenka Nowych Mediów. Koordynatorem spotkania był Mateusz Zelek, a głów-

nym tematem – produkcja filmów na VR. Dzięki Kawiarence studenci mogą poszerzać swoją wiedzę z zakresu nowych mediów i dziedzin pokrewnych.

Następnym przedsięwzięciem związanym z działalnością DKN-u była Nagroda Młodych Dziennikarzy im. Bartka Zdunka. Konkurs ten nieprzerwanie od kilku lat cieszy się popularnością i przyciąga uwagę wielu utalentowanych młodych ludzi. Koordynatorką konkursu i współprowadzącą galę była Sara Guzik, której towarzyszył Michał Niewodowski. Kolejną edycję koordynować będzie Joanna Gęborska.

Powodów do dumy dostarczyli DKN-owi jego dwaj prezesi. Odnieśli oni sukces w konkursie filmowym „Moje ŚDM”. W swoich pełnych pasji i emocji filmikach ukazali piękno Światowych Dni Młodzieży w Krakowie. Jakub Stoszek, poprzedni prezes Koła, zajął w konkursie pierwsze miejsce. Drugie natomiast przypadło obecnemu prezesowi Łukaszowi Krasnemu.

DKN może także pochwalić się wydaniem czasopisma „Szpalta”. W przeciwieństwie do poprzednich wydań, które były tematyczne, nowa „Szpalta” została podzielona na pięć działów. Można w niej poczytać o uczelni, dziennikarstwie i mediach, społeczeństwie, sporcie i kulturze. Redaktorem naczelną czasopisma jest Żaneta Wełna.

W tym roku akademickim, po raz pierwszy w historii istnienia koła, młodzi dziennikarze odbyli dwie podróże zagraniczne. W ramach Szkoły Dziennikarskiej w dniach 5–7 grudnia czterestu członków DKN-u odwiedziło Lwów. Dzięki przewodniczce poznali historię miasta i zwiedzili najważniejsze zabytki. Jeden dzień w całości poświęcili na zwiedzanie miejsca szczególnie bliskiego Polakom – cmentarza Łyczakowskiego. Lwów zaskoczył dziennikarzy bogactwem kultury i... iście zimową pogodą. W zamrzniętych rękach trzymali aparaty, kamery, dyktafony i długopisy. Jednak dali radę i z wyprawy przywieźli liczne materiały dziennikarskie, mnóstwo zdjęć i przede wszystkim gorące wspomnienia.

Zupełnie inaczej, jeśli chodzi o pogodę, było podczas podróży do Włoch.

Kwietniowe słońce przyświecało im przez cały tydzień. Ośmiu studentów pod opieką red. Bernadety Cich przejechało ponad 4 tys. kilometrów, aby uczestniczyć w 10. Międzynarodowym Festiwalu Dziennikarskim w Perugii. Podczas wyjazdu zatrzymali się w Wenecji, obserwowali wschód słońca w Rimini, podziwiali niezwykle widoki w San Marino, a także odwiedzili

Watykan i klasztor w Asyżu. Podczas podróży nabyli wiele nowych doświadczeń dziennikarskich, stworzyli materiały m.in. o winnicy i o przyszłym patronie internetu. Z tej wyprawy także przywieźli niezapomniane wrażenia.

Natomiast pod koniec maja członkowie koła wraz z jego opiekunem dr. hab. Krzysztofem Gurbą i z niektórymi wykładowcami z Instytutu Dzien-

nikarstwa spotkali się w ogrodzie na ul. Kanoniczej 9. Spędzili miły wieczór przy smakołykach z grilla, ładując akumulatory przed zbliżającą się sesją.

Teraz przed członkami DKN-u czas odpoczynku, ale już w nowym roku akademickim czeka na nich wiele wyzwań. Patrząc na ich zapał i energię, można mieć pewność, że wrócą z głowami pełnymi pomysłów. ■

Szczęśliwa szóstka nagrody młodych dziennikarzy

tekst: Joanna Gęborska

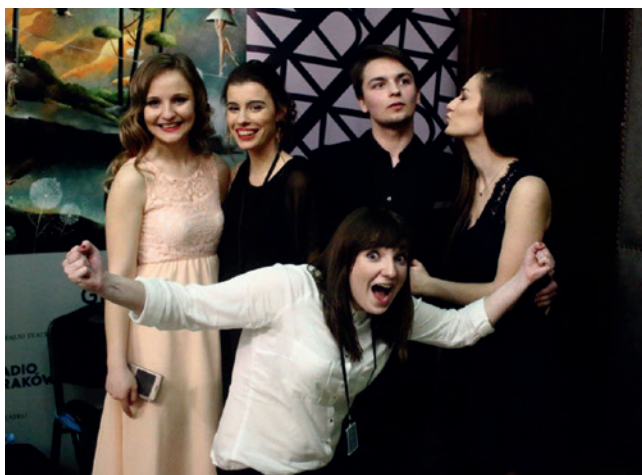
zdjęcia: Krzysztof Mlyczyński

Po raz szósty przyznano wyróżnienia w ramach Nagrody Młodych Dziennikarzy im. Bartka Zdunka. W gali, która odbyła się 14 marca w krakowskim Teatrze Groteska, uczestniczyło ponad 200 osób. Laureatami konkursu zostali: Sławomir Farbaniec, Urszula Chylaszek i Daria Marchewka, Marta Zdzieborska oraz Monika Skrzypczak i Maria Szajny. Swój debiut mieli nie tylko laureaci, ale i nowa kategoria – „Młodzi Twórcy Filmowi im. ks. Andrzeja Baczyńskiego”. Pula nagród wynosiła 3500 zł.

Tego wieczoru środowisko dziennikarskie z pewnością długo nie zapomni. Kiedy wybiła godzina 18, na deskach teatru zgasły światła, a na scenie pojawiły się nieprzypadkowo tańczące lalki. W końcu miejsce, w jakim odbyła się gala, to jedna z najstarszych i najbardziej renomowanych

scen lalkowych w Polsce. Po trzech miesiącach nadsyłania zgłoszeń wreszcie mogliśmy poznać nazwiska kolejnych młodych adeptów dziennikarstwa.

Studenci dziennikarstwa i komunikacji społecznej Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie przez pół

roku ciężko pracowali na sukces gali finałowej, a swoją pomysłowością i kreatywnością zachęcali do wzięcia udziału w inicjatywie. Jak to robili? Np. tworząc autorskie programy, jak *Okno inspiracji* czy *Pasja w Kadrze*, w których dziennikarze oraz filmowcy z ogromnym doświadczeniem i dorobkiem zawodowym mentorowali adeptów.

Nagrodę w kategorii „Debiut publicystyczny roku” odebrał Sławomir Farbaniec. Bohaterem jego zwycięskiej pracy był Bartosz Ostałowski, który pomimo swojej niepełnosprawności zdobył licencję kierowcy rajdowego. Nagrodę wręczył nowy przyjaciel Nagrody Młodych Dziennikarzy – Adolf Weltschek, dyrektor Teatru Groteska. – „Dzisiejsza scena medialna jest wrażliwa na działanie różnego rodzaju

«toksyn». Antidotum na nie może stanowić istnienie tego typu konkursów” – podkreślał dyrektor Weltschek.

„Inicjatywa Roku” zdominowana została przez pięć piękną. Przyjaciółki Urszula Chylaszek i Daria Marchewka zachwyciły kapitułę konkursową podróżniczym kwartałnikiem „Nomada”. Laureatki na scenę, niemalże w oscarowym stylu, wywołał Kamil Baleja, były dziennikarz radia RMF FM. „Dziennikarz to osoba, która powinna szukać własnej drogi. Najpiękniejsze w tym zawodzie jest jej odkrywanie i wytyczanie własnych ścieżek” – zaznaczył red. Baleja.

„Reportaż – po debiucie im. Pawła Migasa” – tę kategorię przejęła Marta Zdzieborska. Redakcja „Gościa Nie-

dzielnego” oraz kapituła konkursowa byli zgodni i docenili poruszającą historię kobiety, która padła ofiarą handlu ludźmi. Nagrodę za reportaż *Więcej niż jedno życie* wręczył ks. Marek Gancarczyk, redaktor naczelny „Gościa Niedzielnego”.

Najnowsza kategoria „Młodzi Twórcy Filmowi im. ks. Andrzeja Baczyńskiego” spotkała się z dużym zainteresowaniem, a wysoki poziom nadesłanych prac sprawił, że zwycięzca nie mógł być tylko jeden! Prof. Krzysztof Gurbas symbolicznie przełamał czek i wraz z Wojciechem Szumowskim – reżyserem i dokumentalistą nagrodzili dwie laureatki – Marię Szajny za filmowy *Życiorys Alojzego Frosa* oraz Monikę Skrzypczak za reportaż *Drużyna z Zespołem*.

Finałowa gala zgromadziła ponad 200 gości: doświadczonych dziennikarzy i filmowców, medialnych debiutantów, wykładowców akademickich i studentów. Galę poprowadzili Sara Guzik – koordynatorka konkursu i Michał

Niewodowski – dziennikarz TVP3 Kraków. W organizację Nagrody Młodych Dziennikarzy im. Bartka Zdunka zaangażowany był blisko 40-osobowy zespół studentów Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie. O oprawę muzyczną zadbał zespół Kamil Sarnicki Band, bawiąc gości największymi muzycznymi hitami granymi na żywo.

Nagroda Młodych Dziennikarzy im. Bartka Zdunka – konkurs dziennikarski organizowany od 2011 roku przez Koło Młodych krakowskiego oddziału Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich, Stowarzyszenie Absolwentów Dziennikarstwa Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie i Dziennikarskie Koło Naukowe UPJPII. Nagrody przyznawane są kategoriach: „Debiut Publicystyczny Roku”, „Inicjatywa Roku” i „Reportaż – po debiucie”, a od VI edycji nagradzani są również „Młodzi Twórcy Filmowi”. ■

Filozofia w Górach 3 – konferencja naukowa studentów Wydziału Filozoficznego UPJPII

tekst: Klaudia Miśkovicz

W dniach 21–23 kwietnia 2017 roku wykładowcy i studenci Wydziału Filozoficznego po raz trzeci wyruszyli w górskie tereny, by wspólnie ubogacić się wiedzą oraz radością. Zmienna kwietniowa pogoda zapewniła niesamowite wrażenia – wyjechaliśmy z zielonego Krakowa, a dotarliśmy do białego Kościeliska, przedzierając się przez kilkudziesięciocentymetrowe warstwy śniegu. Nie ostudziło to jednak naszego zapału do zdobywania wiedzy i górskich szlaków. W piątek wyruszyliśmy na wędrowkę szlakiem bajkowej Doliny Chochołowskiej – nie zobaczyliśmy, co prawda, żadnego krokusa, ale widok nieskazitelnie białych połączył nas równie mocno. Wieczorem odbył się wykład s. dr hab. Teresy Obolovitch na temat filozofii rosyjskiej, który spotkał się z wielkim zainteresowaniem całego grona.

Następny dzień przeznaczony był na konferencję naukową, w czasie której każdy uczestnik wygłaszający referat mógł pochwalić się swoimi zainteresowaniami filozoficznymi i zachęcić innych do pogłębiania tematu. Po każdym referacie następowała ożywiona dyskusja, zdecydowanie wykraczająca poza wyznaczone ramy czasowe. Wygłoszone referaty:

- dr Jakub Synowiec, *Etyczna kariera*;
- Klaudia Miśkovicz, *Jean-Luc Marion koncepcja ikony jako sposób na przewyciężenie zarzutów przeciw religii wysuniętych przez L. Feuerbacha*;
- Bartosz Jaźwa, *Znaczenie języka religijnego w filozofii Innocentego Bocheńskiego. Wybrane zagadnienia*;
- Karol Petryszak, *O rzekomej nowoczesności Kulturowej Teorii Literatury*;

Projekt: Wpływ Jana Pawła II na życie w Chorwacji

tekst: Pracownicy CNBiWM

zdjęcie: Tomasz Kniaż

31 maja 2017 roku ks. prof. dr hab. Józef Stala, prorektor UPJPII wraz z Pawłem Włodarczykiem, konsulem honorowym Republiki Chorwacji w Krakowie, odwiedzili ks. kard. Stanisława Dziwisza, aby omówić planowany wspólnie projekt organizacji dwóch międzynarodowych konferencji zatytułowanych *Wpływ papieża Polaka, św. Jana Pawła II na życie w Chorwacji* – w rocznicę dwudziestolecia pobytu Jana Pawła II w Chorwacji. Pierwsza z konferencji odbędzie się w Krakowie w październiku 2017 roku, a druga w Splicie w maju 2018 roku. Konferencje są planowane ku pamięci i zbliżeniu narodów: chorwackiego i polskiego – dwóch narodów umiłowanych przez ojca świętego Jana Pawła II. Organizatorem konferencji są Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie i Konsul Honorowy Republiki Chorwacji w Krakowie, zaś współorganizatorami: Katolicki Uniwersytet w Zagrzebiu, Uniwersytet w Splicie, Urząd i Prezydent Miasta Krakowa, Urząd i Burmistrz Miasta Split.

Powyzsze konferencje to już kolejny wspólny projekt realizowany przez UPJPII i Konsulat Honorowy Republiki Chorwacji w Krakowie. Przed dwoma laty z inicjatywy konsula honorowego w rektoracie UPJPII gościli rektorzy trzech chorwackich uniwersytetów, którzy z ks. prorektorem Józefem Stalą omawiali możliwości współpracy – zostały podpisane stosowne umowy. Następnie w listopadzie 2015 roku UPJPII zorganizował dwie międzynarodowe konferencje (1. Biblioteka UPJPII: *Pedagogy and Theology for the Future of Europe*; 2. PWSZ w Tarnowie: *The Family and Education in the Struggle for the Future of Europe*), w których aktywnie uczestniczyło sześć profesorów z Uniwersytetu w Splicie ugoszczonych przez konsula honorowego Republiki Chorwacji.

Ojciec święty Jan Paweł II w 1998 roku odbył 84. podróż apostolską, podczas której nawiedził Chorwację – była to pielgrzymka świadectwa 2000 lat chrześcijaństwa. „Będziecie moimi świadkami” – te słowa zmartwychwstałego Jezusa stały się hasłem pielgrzymki. Wówczas odbyła się beatyfikacja Alojzjego Stepinaca, męczennika z czasów komunistycznych. Papież uczestniczył także w obchodach 1700-lecia Splitu. Ówczesna pielgrzymka w 1998 roku papieża Jana Pawła II do Chorwacji spowodowała przerwanie izolacji Chorwacji na arenie międzynarodowej. W czasie pielgrzymki ojciec święty zachęcał do wierności prawdzie, a także nawoływał do przebaczenia i pojednania, które jako jedyne mogą przerwać przemoc na Bałkanach. ■

Kodeks wojskowy Piotra I z 1716 roku – promocja publikacji w Archiwum Narodowym w Krakowie

tekst: Monika Smyth

zdjęcie: Małgorzata Multarzyńska-Janikowska

Dnia 31 marca bieżącego roku w Archiwum Narodowym w Krakowie przy ul. Siennej 16 odbyła się promocja wydanej pod koniec 2016 roku publikacji źródłowej *Kodeks wojskowy Piotra I z 1716 roku*, która została dofinansowana przez dwa ośrodki akademickie – Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie oraz Uniwersytet w Białymstoku

(Wydział Historyczno-Socjologiczny). Spotkanie otworzył i serdecznie powitał przybyłych gości dyrektor krakowskiego Archiwum – instytucji, która jest partnerem publikacji – dr hab. Wojciech Krawczuk. Władze Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego UPJPII reprezentował wicedyrektor Instytutu Historii dr Marcin Rzepka. ►

Dyrektor Archiwum po krótkim wprowadzeniu przekazał głos historykom, którzy opracowali, tłumaczyli i przygotowali dzieło do druku – dr. Pawłowi Krokoszowi z Instytutu Historii Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie i dr. hab. Karolowi Łopateckiemu z Instytutu Historii Uniwersytetu w Białymstoku. Pierwszy z wymienionych przybliżył okoliczności związane z powstaniem samego wydawnictwa źródłowego oraz zarysował przebieg modernizacji rosyjskiego wojska, jaką przeprowadził car Piotr I na przełomie XVII i XVIII wieku. Zbudowana niemal od podstaw armia carska musiała funkcjonować według odpowiednich regulacji prawnych, a taką był właśnie wprowadzony w 1716 roku kodeks wojskowy. Jego podział i zawartość w bardzo ciekawy sposób omówił dr hab. Karol Łopatecki, skupiając uwagę na księdze II Kodeksu wojskowego – Artykułach wojskowych, które w owym czasie były bardzo nowatorskim kodeksem karnym obowiązującym żołnierzy. Promocję zakończyły pytania dotyczące poruszanej tematyki, skierowane do autorów opracowania od osób przybyłych na spotkanie. W ostatnim słowie autorzy zapowiedzieli, iż Piotrowy Kodeks wojskowy jest pierwszym tego typu opracowaniem, a kolejne przygotowane przez nich publikacje poświęcone ustawodawstwu wojskowemu doby nowożytnej będą publikowane w ramach serii wydawniczej *Corpus Iuris Militaris* (pod redakcją Karola Łopateckiego), we współpracy z Archiwum Narodowym w Krakowie.

Przygotowana przez historyków edycja źródłowa *Kodeksu wojskowego Piotra I z 1716 roku* przypadła w 300. rocznicę jego wprowadzenia w życie. Ta sporządzona na polecenie cara Piotra I kodyfikacja wojskowa bazowała na ówczesnych nowatorskich rozwiązaniach przyjętych w armiach krajów Europy Zachodniej i stanowiła ważne osiągnięcie w zakresie rosyjskiego oraz ogólnoeuropejskiego prawodawstwa wojskowego XVI–XVIII wieku. Wyjątkowość Kodeksu wojskowego sprawiła, iż stał się on fundamentalnym aktem

prawnym regulującym funkcjonowanie armii w Imperium Rosyjskim w XVIII, a nawet w XIX stuleciu. Ów jubileusz skłonił obydwu naukowców do podjęcia trudu polegającego na przetłumaczeniu, opracowaniu i wydaniu tego niezwykle ważnego aktu normatywnego. Impulsem do podjęcia tych prac było odnalezienie przez nich równocześnie w zbiorach Archiwum Głównego Akt Dawnych w Warszawie (Karol Łopatecki) i Archiwum Narodowego w Krakowie (Paweł Krokosz) przetłumaczonych w XVIII wieku na język polski rosyjskich Artykułów wojskowych z 1715 roku – II księgi Kodeksu wojskowego. Zestawienie dawnych polskich tłumaczeń z przełożonym tekstem pozostałych dwóch ksiąg (I i III) stanowi jednorodną całość i pozwala polskim odbiorcom – nie tylko specjalistom z zakresu historii i prawa – poznać tego XVIII-wiecznego zabytku rosyjskiej myśli wojskowej i prawnej.

Trud podjęty przez dwuosobowy krakowsko-białostocki zespół badawczy został doceniony przez recenzentów publikacji, wybitnych znawców wojskowości XVIII wieku z Polski i Rosji – prof. dr. hab. Tomasza Ciesielskiego z Instytutu Historii Uniwersytetu Opolskiego i prof. Pawła Krotowa z Instytutu Historii Uniwersytetu Państwowego w Sankt Petersburgu. W odniesieniu do omawianego źródła pierwszy z wymienionych zauważył: „[...] Wspólna praca obu wymienionych powyżej historyków zaowocowała powstaniem niezwykle interesującego, a co więcej nowatorskiego w polskiej historiografii wojskowej wydawnictwa źródłowego”. Drugi z recenzentów po zapoznaniu się z zawartością książki stwierdził: „[...] Na chwilę obecną dzieło Pawła Krokosza i Karola Łopateckiego jest najbardziej znaczącym studium w światowej historiografii Kodeksu wojskowego 1716 roku. Zawarte zostały w nim zarówno ustalenia poczynione przez historyków i prawników badających ten pomnik myśli prawnej w minionych stuleciach, jak i nowe spostrzeżenia”. ■

Nie mogło nas zabraknąć na Festiwalu Nauki i Sztuki, który odbywał się w Rynku Głównym dniach 25–27 maja 2017 roku.

I Ogólnopolski Konkurs Wiedzy o Świętej Siostrze Faustynie

zdjęcia: Marta Mastyło

7 kwietnia 2017 roku w krakowskich Łagiewnikach odbył się finał Ogólnopolskiego Konkursu Wiedzy o Świętej Siostrze Faustynie. Zainteresowanie młodzieży tematem przerosło oczekiwania siostr Zgromadzenia Matki Bożej Miłosierdzia, które po raz pierwszy podjęły się zorganizowania takiego konkursu. Patronatem honorowym objął wydarzenie Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Kra-

kowie przekazał 10 indeksów dla finalistów konkursu. W imieniu Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie dyplomy uprawniające do odbioru indeksów wręczył ks. prof. Antoni Świerczek, dziekan Wydziału Nauk Społecznych UPJPII. Konkurs przygotowany został wysmienicie. Finaliści, jak i wszyscy, którzy choć na moment mogli poczuć jego atmosferę, pozostali z nadzieją, że będzie kontynuowany. ■

Ten konkurs to Boże dzieło...

tekst: s. Maria Faustyna Ciborowska ZMBM

Pomysł zorganizowania Ogólnopolskiego Konkursu Wiedzy o Świętej Siostrze Faustynie zrodził się w domu macierzystym Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia, do którego wstąpiła św. siostra Faustyna. Otóż w maju ubiegłego roku do Warszawy przyjechały siostry posługujące w szkołach jako katechetki. Omawiały sprawy związane z katechizacją i ewangelizacją młodego pokolenia. Wówczas zadały sobie pytanie: co jeszcze możemy zrobić, by podziękować Bogu za Nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia, za Światowe Dni Młodzieży i za orędzie o Bogu bogatym

w miłosierdzie, które przekazała światu św. siostra Faustyna. Wówczas s. Pauletta, Małgorzata Gójska, wyznaczona później przez matkę generalną s. Petrę Kowalczyk na koordynatorkę konkursu, podała hasło: konkurs, konkurs o naszej świętej! I tak się stało.

W sierpniu powstał regulamin, a w październiku już były pierwsze zgłoszenia. Konkurs przerosł wszelkie nasze oczekiwania. Zgłosili się uczniowie z ponad 330 szkół. Nieraz nawet osobiście dzwonili do sióstr koordynatorek czy na furtę klasztorną w Krakowie, aby upewnić się, czy właś-

ciwie rozumieją poznawany zakres materiału, czy właściwie odczytują pojęcia itd. Okazało się, że nie tylko nauki ścisłe są ważne dla tych osób, ale również sprawy wiary. Kolejny już raz miałyśmy możliwość przekonać się, że młodzi noszą w sobie pragnienie „czegoś więcej”, pragnienie Boga, pragnienie miłości i świętości; że siostra Faustyna nadal przyciąga, że *Dzienniczek* pochłania...

Z kolei dla mnie układającej testy dla poziomu ponadgimnazjalnego był to czas jeszcze bliższego spotkania z tajemnicą miłosierdzia i ze św. siostrą Faustyną. Przyznam, że nie spodziewałam się tego. Kiedy po raz pierwszy zabrałam się do układania testu do etapu szkolnego, wyznaczyłam sobie karteczkami zakres i z góry przeznaczyłam czas, w którym powinnam się uporać ze zleconym mi zadaniem do wykonania. Aż tu nagle, ku mojemu zaskoczeniu, okazało się, że przy okazji układania pytań wiele razy jakby Ktoś pociągnął za struny mojego serca i siłą rzeczy musiałam się nad danym tekstem *Dzienniczka* zatrzymać... To był błogosławiony czas, jakby modlitwa pracą i przy pracy...

W chwilach kryzysowych, bo i takie były, kiedy zmęczenie brało górę, Bóg dawał wyraźne znaki, by kontynuować dzieło. Wśród nich, dla nas sióstr, znakiem potwierdzających zgodność konkursu z wolą Bożą była współpraca z wyższymi uczelniami w Polsce, m.in. z Uniwersytetem Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, który objął konkurs patronatem honorowym i przyznał 3 indeksy, Uniwersytetem Papieskim Jana Pawła II w Krakowie, który przyznał aż 10 indeksów na swoją Uczelnię, Papieskim Wydziałem Teologicznym we Wrocławiu, który przyznał 4 indeksy i Wyższą Szkołą Kultury Społecznej i Medialnej z indeksem na dziennikarstwo. Dzięki tej wspierającej współpracy konkurs zyskał rangę i jeszcze bardziej zmotywował uczniów. Również wielkim darem okazały się media promujące nasz konkurs, ponad 20 redakcji radiowych i telewizyjnych włączyło się w tę akcję.

Oczywiście miałyśmy parę niedociągnięć, ale *summa summarum* konkurs okazał się Bożym dziełem i czasem

wielkiej współpracy wielu ludzi, którym bliskie jest orędzie Bożego Miłosierdzia. Wyczuwało się pokój i radość u osób, z którymi przyszło nam się spotkać, współpracować czy też nawet tylko telefonicznie porozmawiać. Jeszcze raz z serca składam Bóg zapłać wszystkim, którzy zaangażowali się w Ogólnopolski Konkurs Wiedzy o Świętej Siostrze Faustynie!

Mam nadzieję, że to zasiane ziarenko dobra będzie wznosić na większą chwałę miłosiernego Boga! ■

Święta siostra Faustyna i święty Jan Paweł II pomogli mi zdobyć indeks UPJPII

tekst: Klara Żbik

We wrześniu 1939 roku moja prababcia dostała od księdza katechety obrazek z podpisem „Jezu, ufam Tobie”. To, co ksiądz powiedział wtedy dzieciom, moja dziewięćdziesięcioletnia prababcia zapamiętała tak: kto będzie miał przy sobie ten obrazek, przeżyje wojnę. Prababcia chwyciła się tej myśli z całą swoją ufnością. Jej przeżycia zapełniłyby gruby tom. Zarówno ona, jak i jej rodzice i siostry przeżyli okupację Warszawy, Powstanie Warszawskie i niemiecką niewolę, po której wrócili do rodzinnego miasta. Obrazek towarzyszył jej cały czas i towa-

rzyszy do dziś. Prababcia przez całe życie opowiada wszystkim swoją historię, a jej dzieci, wnuki i prawnuki od zawsze jej słuchają.

Stopniowo odkrywano w mojej rodzinie historię niezwykłego obrazka i niezwykłej siostry, której Pan Jezus go objawił. Od kilkudziesięciu lat rokrocznie moi dziadkowie, a potem rodzice i my pielgrzymujemy do Łagiewnik. Ja sama nie pamiętam czasów, gdy nie było jeszcze Sanktuarium Miłosierdzia Bożego, ale za to pamiętam wszystkie etapy budowy Centrum Jana Pawła II. Mogłam śledzić, jak z ro-

ku na rok rósł dom świętego. Jan Paweł II i Siostra Faustyna byli nieodłącznymi towarzyszami moich wakacji, i nie tylko wakacji. W gimnazjum wzięłam udział w konkursie „Santo Subito”. Nie było to łatwe przedsięwzięcie, ale dzięki niemu osoba Jana Pawła II stała się mi jeszcze bliższa. Siostrę Faustynę wybrałam w zeszłym roku na patronkę bierzmowania. Toteż kiedy zobaczyłam we wrześniu zaproszenie do konkursu jej poświęconego, nie mogłam pozostać obojętna, bo to przecież „moja” siostra. Prawdę mówiąc, od razu wyobraziłam sobie, jak wspaniale będzie pojechać w ulubione miejsca, żeby pisać finał tego konkursu. Dopiero później przyszła refleksja, że to może nie być takie proste... I wcale nie było.

Teraz, kiedy wspominam przygotowania do konkursu, kojarzą mi się z pływaniem w ogromnym oceanie – faktów i myśli. Pierwszy etap był stosunkowo najłatwiejszy, mogłam przygotowywać się do niego wieczorami i w soboty, a towarzyszyła mi atmosfera życzliwości rodziny, zwłaszcza babcia mnie mocno wspierała, i pani katechetka.

Kolejne etapy okazały się trudniejsze, szczególnie z powodu presji czasu. Kilka razy, niestety, musiałam wybierać między nauką do sprawdzianu (w szkole nie było taryfy ulgowej) a przygotowaniem do konkursu. Wybrałam konkurs i teraz jestem zadowolona, ale bywało trudno. Atmosferę drugiego etapu zapamiętałam jako atmosferę rywalizacji. Pytania konkursowe okazały się bardzo trudne. Szczególnie zapamiętałam niewinnie wyglądającą krzyżówkę. Do dziś nie wiem, jak nazywa się po łacinie postawa leżenia krzyżem na dziesięć liter.

O atmosferę finału zadbały siostry ze Zgromadzenia Matki Bożej Miłosierdzia. Były niesamowite, przeżywały wszystko na pewno nie mniej niż uczestnicy i ich opiekunowie, interesowały się każdym i widać było, jak bardzo cieszą się, że to pionierskie przedsięwzięcie udało się zrealizować. Atmosfera finału była atmosferą modlitwy i mimo zimna i deszczu odebrałam ją jako niezwykle ciepłą i rodzinną. A pytania okazały się jeszcze trudniejsze, gdyż dotyczyły praktycznie tylko *Dzienniczka* siostry Faustyny. Podziwiałam pomysłowość układających je.

Kiedy odczytano moje nazwisko jako zdobywczyni indeksu, odczułam przede wszystkim szaloną lekkość i ulgę. Duma, zadowolenie i satysfakcja przyszły później.

Gdy patrzę na pieczęć z napisem „Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie”, to zachwycam się brzmieniem każdego słowa z osobna. Po pierwsze – Jana Pawła II. Czuję się tak, jakby dwoje moich przyjaciół – Jan Paweł II i siostra Faustyna – pomogło mi zdobyć ten indeks. Po drugie – w Krakowie. Studia filozoficzne w Krakowie to taka kwintesencja studiów w ogóle, w dodatku, dzięki królowej Jadwidze, z kilkusetletnią tradycją. Obecnie chodzę do LO Królowej Jadwigi w Warszawie. Święta królowa Jadwiga to moja trzecia przyjaciółka z Krakowa i wyraźnie czuję, że na jej pomoc też mogę liczyć. I wreszcie – samo słowo „uniwersytet”, a ja dopiero w przyszłym roku zdaję maturę! To bardzo, bardzo przyjemne uczucie, że już mogę „pochwalić się” indeksem! To niesamowite, jak wszystko do siebie pasuje. Niedawno na ulicy Kanoniczej zwiedzałam Muzeum Świętego Jana Pawła II – to samo, które teraz

ma swoją siedzibę w Centrum na Białych Morzach. Bardzo mi się to miejsce podobało, ponieważ czułam, jakby każda klepka w podłodze pamiętała kroki świętego papieża. Nawet nie przypuszczałam, że w tym samym miejscu będę mogła studiować.

Konkurs o św. siostrze Faustynie był wspaniałą, choć absorbującą przygodą, a jej zakończenie odpowiada wszystkim pięknym wyobrażeniom. ■

Czułam obecność siostry Faustyny

tekst: Karolina Wycisk

Ogólnopolski Konkurs Wiedzy o Świętej Siostrze Faustynie – brzmi niezłe! Tak pomyślałam, kiedy nasza pani katecheta ogłosiła w klasie konkurs. Święta siostra Faustyna od kilku lat jest bliska mojemu sercu, bowiem 3 lata temu, przyjmując sakrament bierzmowania, przyjąłam imię Faustyna i obrałam ją jako patronkę mojego dalszego, dojrzałego życia chrześcijanina. Pomyślałam – dlaczego nie? Może uda mi się jeszcze bardziej przybliżyć do jej osoby, a z drugiej strony sprawdzić, czy dobrze znam „moją duchową przyjaciółkę”. Zgłosiłam się. Nie przygotowywałam się do etapu szkolnego, poszłam z marszu. Ogromne zdziwienie, kiedy okazało się, że poszło mi naprawdę niezłe. Wiedziałam, że siostra Faustyna była przy mnie, i ten test był jakby rozmową z nią o jej życiu. Etap rejonowy był stresujący, widziałam gros młodzieży, tak bardzo przygotowanej, a ja skromnie trzymałam w ramionach *Dzienniczek* i powtarzałam sobie kilka słów: „Ty wiesz, siostrze Faustyno, jak dobrze Cię znam, niech się stanie wola Boga”. Kilka dni później otrzymałam wiadomość, że otwarto się przede mną

drzwi na Ogólnopolski Konkurs Wiedzy o Świętej Siostrze Faustynie. Niedowierzenie, satysfakcja, radość... A może po prostu zwykły uśmiech pod nosem. Postanowiłam, że nie będę katować się nauką, dzień przed konkursem postanowiłam sprawdzić stronę internetową i przeczytałam, że najlepsimi mogą otrzymać szansę na studia na wybranym kierunku. Oczywiście przejrzałam je, ale szybko tę stronę zamknęłam. Konkurs był dla mnie po prostu zbliżeniem się do Boga, pogłębianiem świadomości o Jego miłosierdziu, które spływa na mnie każdego dnia. Był po prostu ostoją i ucieczką od szarej rzeczywistości. Jak się później okazało, stał się dla mnie szansą. Kiedy przyjechaliśmy do Łagiewnik, czułam obecność Boga, ale szczególnie obecność siostry Faustyny. Kiedy pisaliśmy test, uśmiechałam się do samej siebie, czułam, że przelałam całą swoją wiedzę na papier, a kiedy usłyszałam, że znalazłam się w gronie 17, moja radość nie miała końca. To było wzruszenie i niedowierzenie, że to właśnie ja. Wybrałam Uniwersytet Papieski w Krakowie na kierunku Nauki o rodzinie, bo czuję, że rodzina jest wartością zani-

kającą w dzisiejszym świecie. Ważne jest, byśmy byli przy potrzebujących nas małżonkach, dzieciach, byśmy pomagali. Wierzę, że jestem powołana do bycia posłannikiem

Boga – tak jak św. siostra Faustyna. I wierzę, że to właśnie na tych studiach spełnię swoje marzenia, ideały i będę głosiła miłosierdzie na cały świat i na całe życie. ■

Ruszyła Studencka Promocja Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie

tekst i zdjęcie: Celina Budzowska

Działając w ścisłej współpracy z Biurem Promocji, nasi studenci dołożyli wszelkich starań, aby jak najlepiej przygotować się do promocji naszego uniwersytetu. Z każdego wydziału wyłoniliśmy kilku przedstawicieli. Należy podkreślić, że chętnych do dzielenia się atutami studiowania na naszej uczelni nie brakuje.

Dobrze przygotowani merytorycznie, wyposażeni przez Biuro Promocji w atrakcyjne zakładki, foldery, ulotki, filmik i cukierki krówki – oczywiście z uniwersyteckim logo, studenci wyruszyli do liceów. W pierwszej kolejności odwiedzili patronackie LO w Centrum Edukacyjnym „Radosna Nowina” w Piekarach, a następnie katolickie LO im. Stanisława Kostki w Kielcach. Dzięki ogromnemu zaangażowaniu i życzliwości ks. dr. Bartłomieja Pierona studenci dodatkowo promowali nasz uniwersytet w I LO im. Stefana Żeromskiego oraz VII LO im. Józefa Piłsudskiego w Kielcach. Chętnie przyjęto też studencką delegację w Zespole Szkół im. Hugona Kołłątaja w Jordanowie, w LO im. Tadeusza Kościuszki w Krzeszowicach oraz w Katolickim LO im. Świętej Rodziny w Krakowie. Z uwagi na fakt przekazania indeksów UPJPII laureatom Ogólnopolskiego Konkursu Wiedzy o Świętej Siostrze Faustynie, którego finał odbył się w Łagiewnikach, tam również otrzymaliśmy szansę na krótką promocję.

Z uśmiechem i radością studenci przybliżali licealistom najciekawsze i najbardziej praktyczne aspekty każdego wydziału. Zaczęli od najstarszego Wydziału Teologicznego, poprzez Wydział Historii i Dziedzictwa Kulturowego, Wydział Filozofii, najliczniejszy Wydział Nauk Społecznych, aż po najmłodszy, ale obiecująco zapowiadający się Wydział Prawa Kanonicznego. Studenci podkreślali atuty studiowania na UPJPII. Wybierali najbardziej interesujące wykłady, dzielili się z licealistami własnymi doświadczeniami i przeżyciami. Mówili o prężnie działających kołach naukowych. Podkreślali możliwość wyjazdów do państw Unii Europejskiej w ramach programu Erasmus+, mówili także o odbywaniu praktyk zagranicznych i równoczesnym podnoszeniu kompetencji językowych. Zachęcali przyszłych studentów wysokimi stypendiami naukowymi i socjalnymi. Wskazywali na możliwość uczenia się języków obcych w niewielkich grupach i nowoczesnych laboratoriach językowych oraz podkreślali możliwości uzyskania indywidualnej organizacji studiów czy też indywidualnego toku studiów dzięki prostudenckiemu charakterowi naszej uczelni.

Doceniali przede wszystkim godne traktowanie studenta i niepowtarzalną atmosferę studiowania w samym sercu królewskiego miasta Krakowa.

Licealiści wykazali duże zainteresowanie. Zadawali wiele pytań, chętnie zabierali nasze ulotki. Otwartość, ogromna życzliwość, a nawet gościnność, z jaką spotkaliśmy się ze strony dyrekcji szkół, zachęciła nas do odwiedzania kolejnych liceów. W najbliższym czasie planujemy odwiedzić patronackie IX LO w Krakowie oraz licea w Nowym Sączu i Tarnowie.

Jako koordynatorka przedsięwzięcia uważam, że akcja pod hasłem „Studencka Promocja UPJPII” jest warta kontynuowania. ■

Warsztaty Historyczne UPJPII 2015/2016

Uczennice Zespołu Szkół Ogólnokształcących nr 2 im. Św. Jadwigi Królowej w Nowym Targu z promesami indeksów Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego UPJPII

tekst: Danuta Smółka-Sroka

zdjęcie: Zespół Szkół Ogólnokształcących nr 2 im. św. Jadwigi Królowej w Nowym Targu

Celem warsztatów historycznych organizowanych przez UPJPII jest popularyzowanie historii i rozwijanie zainteresowania tą dziedziną wiedzy wśród młodzieży ponadgimnazjalnej. Tym razem odbywały się pod hasłem „Świat na wyciągnięcie ręki” i podobnie jak poprzednio miały charakter wykładów, warsztatów i lekcji muzealnych. Cały cykl spotkań wieńczył konkurs polegający na przygotowaniu eseju historycznego pod tytułem *Nad Wilią, Prypecią i Smotryczem – magia Kresów Wschodnich*. Laureaci konkursu mogli zdobyć indeksy na Wydział Historii i Dziedzictwa Kulturowego UPJPII.

Podczas warsztatów młodzież kilkakrotnie spotkała się z pracownikami UPJPII na wykładach, które dotyczyły m.in. takich zagadnień jak znaczenie przewodników turystycznych (*Z przewodnikiem przez świat* – dr Paweł Krokosz), tworzenie dokumentacji audiowizualnej (spotkanie w Bibliotece Głównej UPJPII prowadzone przez dr. Sławomira Cebulę), znaczenie terminu „Kresy Wschodnie” na przestrzeni dziejów (*Kresy Wschodnie* – dr Marek Hałaburda), relacje między Polakami i muzułmanami na kre-

sach (*Swoi i obcy. Muzułmanie na kresach Rzeczypospolitej* – dr Marcin Rzepka).

Szczególnie interesujące dla uczestników warsztatów były dwa spotkania w terenie. W Pałacu Biskupa Erazma Ciołka młodzież zapoznała się z wielokulturowym dziedzictwem dawnej Rzeczypospolitej, podziwiając cenne zabytki sztuki sakralnej Kościołów katolickiego i unickiego oraz Cerkwi prawosławnej. Lekcję muzealną przeprowadzili pracownicy Muzeum Narodowego w Krakowie. Uczniowie, oprowadzani przez zakonnik, zwiedzili też klasztor Benedyktynów – jeden z najstarszych w Polsce.

23 kwietnia 2016 roku w gmachu UPJPII przy ul. Franciszkańskiej 1 odbył się finał konkursu historycznego. Uczestnicy, biorący też udział w zajęciach, w okresie od 21 listopada 2015 do 31 marca 2016 roku przygotowywali eseje poświęcone Kresom Wschodnim. Laureatkami konkursu zostały uczennice klasy II E z Zespołu Szkół Ogólnokształcących nr 2 im. św. Jadwigi Królowej w Nowym Targu, Aleksandra Bochnak i Katarzyna Jachna. Otrzymały cenne nagrody książkowe i zaświadczenia o przyznaniu in-

deksów na Wydział Historii i Dziedzictwa Kulturowego UPJPII.

Wręczenie promes indeksów odbyło się w Zespole Szkół 28 kwietnia tego roku, podczas uroczystości zakończenia szkoły dla abiturientów. Na zaproszenie dyrektora Zespołu Szkół, dr Beaty Tarnowskiej, przybyli na uroczystość – dr Tomasz Graff, prodziekan Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego oraz dr Paweł Krokosz, jeden

z koordynatorów warsztatów historycznych w roku szkolnym 2015/2016. Wręczając promesy, pogratulowali laureatom nagród, życząc im sukcesów na egzaminie dojrzałości i podczas studiów. Przekazali też informacje o planowanej na rok szkolny 2017/2018 kolejnej edycji warsztatów, która jest w trakcie przygotowań, zachęcając jednocześnie młodzież do uczestnictwa i rozwijania zainteresowań i pasji. ■

Dni otwarte IDiKS

tekst i zdjęcia: IDiKS

16 marca odbyło się ostatnie tego roku spotkanie z cyklu dni otwartych Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej UPJPII w Krakowie. W wydarzeniu uczestniczyło ok. 200 osób, które odpowiedziały na zaproszenie skierowane do 14 szkół. Gościliśmy młodzież z opiekunami z Nowego Targu, Chrzanowa, Sosnowca i kilku liceów z Krakowa.

Dzięki dniom otwartym od kilku lat odnotowujemy rekordowy nabór na kierunek dziennikarstwo i komunikacja społeczna. W 2015 roku przyjęto 90 osób na studia dzienne i 24 osoby na niestacjonarne, a już w roku 2016 – 98 osób na studia dzienne i 30 na niestacjonarne.

Należy przypomnieć, że były lata, kiedy na pierwszym roku studiowało zaledwie ok. 60 osób. Warto więc organizować dni otwarte także za rok. ■

Targi edukacyjne 2017

tekst: Agata Wróblewska

zdjęcia: Marta Mastyło, Krzysztof Mleczek, Justyna Kastelik

Od 20 stycznia do 25 marca mieliśmy możliwość zaprezentowania oferty dydaktycznej UPJPII na licznych targach edukacyjnych. Były to zarówno imprezy organizowane w wielkich halach wystawowych z liczbą odwiedzających sięgającą kilkudziesięciu tysięcy (Warszawa, Rzeszów, Gdańsk, Kraków), jak i niewielkie, jednodniowe spotkania z lokalną młodzieżą (Oświęcim, Wieliczka, Cieszyn, Mikołów, Nowy Sącz).

Targi edukacyjne to dla zwiedzających znakomita okazja, by wybrać najbardziej odpowiedni kierunek kształcenia i dowiedzieć się, jak zaplanować karierę. Wystawcy nato-

miast mają możliwość zaprezentowania oferty dydaktycznej i porównania jej z propozycją konkurencji.

To, co najważniejsze, na co najbardziej liczyliśmy, planując wyjazdy promocyjne, to okazja rozmowy i bezpośredniego kontaktu z młodymi ludźmi, którzy dokonują wyboru dalszej ścieżki kształcenia – kierunku studiów i uczelni. Mamy jeszcze w pamięci dylematy i pytania tegorocznych maturzystów, którzy odchodzili z naszego stoiska nie tylko hojnie obdarowani folderami, ulotkami i uczelnianymi gadżetami, ale przede wszystkim zapewnieni, że „studia w sercu Krakowa” to propozycja dająca wiele możliwości. ►

Targi to także znakomita okazja do nawiązywania kontaktów i zawierania znajomości. Tak było w Kielcach, gdzie nasz zespół był aktywnie wspierany przez kleryków z tamtejszego Wyższego Seminarium Duchownego. Nasi wspaniali towarzysze tych dni z sąsiedniego targowego stoiska „odsyłali” do nas owieczki (głównie płci pięknej) oraz tych niekoniernie przekonanych do kapłaństwa jako drogi ży-

ciowej. Zachowamy w serdecznej pamięci ich radosną obecność, która te targi uczyniła wyjątkowymi.

W tym roku Biuro Promocji było aktywnie wspierane przez pracowników naukowych z poszczególnych wydziałów, a także studentów. Za poświęcony czas, zaangażowanie i pomoc serdecznie dziękujemy. ■

- Łukasz Mazur, *Znaczenie archetypu w kontekście fenomenu teorii spiskowych* Daniel Milewski, *Metafora w filozofii*;
- Kornelia Dorynek, *Koncepcja człowieka w filozofii Meraba Mamardaszwili*.

W czasie wyjazdu nie zabrakło również czasu na wspólne rozmowy i gry. Popularnością cieszyła się słynna Mafia, która przeszła już do tradycji naszych wyjazdów, a także różne inne gry (z Carcassonne i bierkami na czele). Ciekawym pomysłem okazały się filozoficzne kalambury – które od

dziś, mamy szczerą nadzieję, wykładowcy uznają za podstawowy sposób egzaminowania.

Wyjazd pozwolił nam odkryć, jak wartościową tworzymy wspólnotę i jak wiele możemy wspólnie osiągnąć (choćby ulepić bałwana z logo uczelni na piersi czy urządzić bitwę na śnieżki, przypominając sobie radość dzieciństwa). Z nowym zapałem oraz odrobiną żalu opuściliśmy białe Kościelisko, już dziś planując kolejny wyjazd. ■

PTTK zawitało również na naszej uczelni

tekst: Anna Urbańczyk

zdjęcia: Szymon Kawalec, Karolina Kopeć, Anna Urbańczyk

Od listopada zeszłego roku oficjalnie działamy jako Akademickie Koło Turystyczne Pellegrino, podlegając pod Oddział Akademicki PTTK w Krakowie. Jeśli jesteś już członkiem Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego – odezwij się! Jeśli nie, nic straconego, najlepsze przed Tobą!

PTTK to najstarsze w Polsce stowarzyszenie skupiające turystów i krajoznawców. Powstało przeszło sześć-

dziesiąt lat temu z połączenia Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego (1873) i Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego (1906), stając się ich prawnym następcą, spadkobiercą ich tradycji, dorobku ideowego, a także majątku. Od powstania w 1950 roku PTTK rozwija i upowszechnia krajoznawstwo i turystykę kwalifikowaną we wszystkich jej formach, od turystyki pieszej górskiej i nizinnej począwszy, poprzez kolarską, kajakową, żeglarską, konną

i narciarską aż po motorową. Struktury PTTK tworzy m.in. Oddział Akademicki w Krakowie, który skupia studentów, pracowników naukowych oraz inne osoby, którym góry i turystyka są szczególnie bliskie. Zrzesza 11 kół i klubów PTTK, w tym dwa przewodnickie: beskidzkie – SKPG Kraków i tatrzańskie – AKPT oraz siedem uczelnianych: przy AGH, UJ, AWF, UEK, PK, UP, UPJPII, a także dwa terenowe: koło w Zabierzowie oraz między-

pokoleniowe koło nr 13 i nowo powstały Akademicki Klub Organizatorów Turystyki.

Od niedawna OA PTTK tworzymy i my – AKT Pellegrino. Cieszymy się, że udało nam się wystartować. Pierwsze wyjazdy i slajdowiska mamy już za sobą. Nie zwalniamy jednak tempa! Mamy nadzieję, że wesprze naszą działalność swoim udziałem w kolejnych wydarzeniach. Liczymy na Was! Sami zobaczcie, jak wiele do tej pory udało nam się zrobić.

W dniach 8–9 października 2016 roku odbył się pierwszy wyjazd integracyjny pod hasłem: „Wracamy do korzeni!”, zorganizowany przy współpracy z Samorządem Studenckim UPJPII. Zdecydowaliśmy się na fragment Szlaku Papieskiego, malowniczy Beskid Mały, a dokładnie jego wschodnie pasmo, tzw. Grupę Łamanej Skały, z Gronią Jana Pawła II i Leskowcem na czele. Nie zraziły nas ni deszcz, ni śnieg, ni skromna liczba osób. Nocowaliśmy w studenckiej Chatce pod Potrójną. Pierwszy wyjazd był dla nas bazą doświadczeń, zmierzeniem się z nowymi wyzwaniami i superprzygodą! Miesiąc

później (5–6 listopada) znów spotkaliśmy się na Papieskim Szlaku. Tym razem trasa biegła z Krościenka na Przehybę, a zejście zostało zaplanowane do Starego Sącza. Szlak ten często jest nazywany „powtórką z geografii”. Ustanowiony został po kanonizacji bł. Kingi – patronki ziemi sądeckiej, na pamiątkę wędrówek Karola Wojtyły po Beskidzie Sądeckim. Wyjazd cieszył się dużo większym zainteresowaniem niż pierwszy, obfitując w jeszcze większą dawkę niezaplanowanych przygód.

9 listopada spotkaliśmy się w kinie ARS, gdzie mieliśmy okazję obejrzeć film Jana Matuszyńskiego *Ostatnia rodzina* oraz wysłuchać prelekcji Szymona Jarosińskiego i Mateusza Chramca dotyczącej głównych bohaterów seansu. Dla wielu było to pierwsze spotkanie ze Zdzisławem, Tomaszem i Zofią Beksińskimi. Organizatorem akcji „Bilet za 6 zł” był Samorząd Studencki UPJPII przy współpracy z Kołem. Natomiast 19 października wysłuchaliśmy wykładu Wiesława Banacha, dyrektora Muzeum Historycznego w Sanku, który gościł w Nowohuckim Centrum Kultury, bowiem choć obrazy

to najbardziej znane dzieła Zdzisława Beksińskiego, nie można jednak zapominać o jego rysunkach, fotografiach, a nawet opowiadaniach, które pisał, zanim oddał się malarstwu. Część rysunków i fotografii ma powrócić do Białej Sali w Nowohuckim Centrum Kultury, którego wystawę bardzo gorąco polecamy. W opowiadania można za to zapoznać się w prawie każdej księgarni. Naprawdę warto!

Zaledwie kilka dni później, 17 listopada, zorganizowaliśmy pierwsze slajdowisko: *Tam i z powrotem, czyli Izrael za 500 zł*, na którym nasz kolega Kamil Krzemień opowiadał o swojej

spontanicznej podróży do tego kraju. Miła atmosfera, pyszne ciasto czekoladowe i co najważniejsze: pełna sala ludzi sprawiły, że wydarzenie śmiało możemy zaliczyć do tych udanych w 300 procentach. Sześć dni później, 23 listopada, miało miejsce kolejne wydarzenie – wyjście do Centrum Jana Pawła II w Krakowie, gdzie nasz kolega i kustosz wystawy Krzysztof Sadło wygłosił ponaddwugodzinny wykład dotyczący całunu turyńskiego oraz wystawy stałej prezentowanej w Łagiew-

nikach. Powód czy dowód? „Znak, któremu sprzeciwić się będą” czy Ikona Kerygmatu? Kim jest Człowiek z Całunu? Na te pytania staraliśmy się znaleźć odpowiedź. Chyba nawet z pozytywnym skutkiem...

Pierwszego dnia grudnia Martyna Kurek, studentka naszego uniwersytetu, opowiadała nam o swoim dziewięciomiesięcznym wolontariacie w Ameryce Południowej. Gościem wieczornego slajdowiska był także o. Jan Koczy SVD, polski misjonarz, założyciel

fundacji San Jose Freinademetz SVD – Fu Shen Fu, który dwanaście lat spędził w mieście Ventanas w Ekwadorze. Dołożyliśmy wszelkich starań, by spotkanie było przygotowane jak najlepiej. Całość przeszła nasze oczekiwania, o czym świadczą pękające w szwach podziemia przy Kanoniczej 9 i prawie dwugodzinne spotkanie, które z powodzeniem mogłoby trwać drugie tyle...

17 stycznia Karol Adamski – redaktor strony Czarnobyłcy, wielokrotny uczestnik wypraw do czarnobyłskiej strefy, przygotował dla nas slajdowisko *Czarnobył. Piękno pustki*. Jak naprawdę wygląda życie w Czarnobyłu? Jak silna jest radioaktywna siła przyciągania, która zachęca do przyjazdu tysięcy turystów? Jak zorganizować rowerową wycieczkę na Ukrainę? Na te i wiele więcej pytań uzyskaliśmy odpowiedź podczas tego wieczoru.

11–12 marca odbył się rajd „Kobiety GÓRA”, zorganizowany z myślą o naszych studentkach (i nie tylko!) i ich święcie. Za cel obraliśmy sobie Beskid Sądecki: Krynica Zdrój–Hala Łabowska–Piwnicza Zdrój. Był śnieg, słońce, ognisko, gitary i dużo świętowania!

Kilka dni później, 16 marca, wraz z Samorządem Studenckim UPJPII współorganizowaliśmy wyjście do kina za jedyne 6 zł! *Maria Skłodowska-Curie* – seans, na który się wybraliśmy, okazał się trafionym pomysłem. W wyjściu uczestniczyło blisko 60 kinomaników, a całość poprzedziła prelekcja naszego kolegi Sławka Piskożuba, który przybliżył nam temat kobiet i ich wynalazków w XIX wieku.

22 marca w ramach naszych cyklicznych slajdowisk (organizowanych pod czujnym okiem Moniki Graczyk) gościliśmy na naszej uczelni Roberta Szydłę, który w barwny i bardzo zachęcający do wyjazdu sposób przedstawił nam Indonezję. „Indonezja to kraj magiczny, do którego trafiłem niejako przez przypadek. Po raz pierwszy, gdy wybierałem się na praktyki, to właśnie stamtąd najszybciej odpisali. Po przyjeździe początki były dziwne – inna kultura, ludzie, język, mentalność... Jednak po dłuższym czasie zauważyłem, że w tym szaleństwie jest

GÓRY

ZWIEDZANIE

ZABAWA

TERMIN:
8-9 października

WBIJAMY NA CHATĘ!
WIELKA INTEGRACJA DLA WSZYSTKICH
PIERWSZOROCZNYCH STUDENTÓW
STUDENCKA CHATA POD POTRÓJNĄ

**Beskid
Mały**

**WPISOWE
10 ZŁ**

ZAPISY:

akt.pellegrino@gmail.com

POZNAJMY SIĘ!

INTEGRACJA

WARSZTATY

SPOTKANIA

Uniwersytet Papieski
Jana Pawła II
w Krakowie

Odwiedź nas na fb! fb.com/akt.pellegrino

metoda i zakochałem się w tym kraju. Obecnie jest to moja druga ojczyzna, o której chciałbym wszystkim opowiedzieć. Na prelekcji będą nie tylko zdjęcia, a nawet bardziej opowieści, przykłady, stroje i różne ciekawe artefakty z tego niesamowitego kraju. Sampai jumpa lagi!” – zapowiadał przed spotkaniem Robert. Trzygodzinna indonezyjska przygoda minęła nam tego wieczoru zaskakująco szybko, a w głowie pozostawiła chęć zakupu biletu i podróży w ten kolorowy świat.

W dniach 3–5 kwietnia współorganizowaliśmy akcję DKMS na terenie

naszej uczelni. Wydarzenie poprzedziły: szkolenia, kręcenie filmów promocyjnych, spotkania, przygotowywanie materiałów marketingowych itd. Przez te 3 dni uczelnia tętniła życiem. Grupa superbohaterów, którą tworzyli nasi wolontariusze w kolorowych przebraniach, zachęcała do dołączenia do bazy potencjalnych dawców szpiku i komórek macierzystych. Była nawet ściana gwiazd, gdzie każdy nowy superbohater mógł złożyć swój autograf.

Kolejne slajdowisko (26 kwietnia) przybliżyło nam rejon baśniowej Kapadocji. Podróż do Turcji zapewniła

nam studentka naszej uczelni Paulina Talik. Kapadocja ze swoim księżycowym krajobrazem (również kosmicznie piękna) przyciąga tłumy turystów, którzy chcą zobaczyć ten jedyne w swoim rodzaju kawałek świata. Prelegentka wprowadziła nas w granice tego nietypowego miejsca, mówiąc m.in. o Dolinie Gołębi, muzeum pod odkrytym niebem, jak również przeprowadziła nas przez podziemne korytarze miasta, które skrywają w sobie setki lat historii.

Przed nami spora lista planów do realizacji. Żeby wszystko poszło zgodnie z założeniami, potrzebujemy Was. Jeśli lubisz podróżować, chciałbyś podzielić się z innymi swoimi wspomnieniami z wyjazdu, masz ochotę gdzieś pojechać, a nie masz z kim – odezwij się! Im będzie nas więcej, tym więcej uda się zrobić. Namiary na nas: www.pellegrino.oakrakow.pttk.pl. Odpowiadamy również na maile: akt.pellegrino@gmail.com i facebookowe wiadomości: fb.com/akt.pellegrino. Zachęcamy do udziału w naszych wydarzeniach. Do zobaczenia na szlaku!

Z turystycznym pozdrowieniem! ■

Droga krzyżowa dla słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego Wieku

tekst: Irena Szlachta

zdjęcia: Jerzy Dominik Snopiński

W okresie Wielkiego Postu słuchacze UTW UPJPII uczestniczą w spotkaniach religijnych charakterystycznych dla tego okresu. W ubiegłych latach były to dni skupienia, a w bieżącym roku droga krzyżowa.

Nabożeństwo drogi krzyżowej należy do najbardziej popularnych nabożeństw wielkopostnych. Jego początki sięgają okresu wypraw krzyżowych (XI–XIII wiek), kiedy nasilił się kult miejsc związanych z męką Chrystusa i wzrosła liczba pielgrzymek do Ziemi Świętej.

Z czasem zostały wyodrębnione stacje drogi krzyżowej, obrazujące poszczególne zdarzenia z ostatniego etapu ziemskiego życia Jezusa. Początkowo liczba ich wahała się od 7 do 18. Obecnie męka Chrystusa rozważana jest w 14 symbolicznych stacjach.

Swoją wspólnotową drogę krzyżową słuchacze UTW odprawili 23 marca 2017 roku w kaplicy przy ul. Bernar-

dyńskiej 3. Przygotowali ją uczestnicy warsztatów liturgicznych, prowadzonych na UTW przez mgr. Dawida Czaickiego. Nabożeństwu przewodniczył prodziekan Wydziału Teologicznego, a zarazem kierownik UTW ks. dr hab. Jan Dziedzic, prof. UPJPII. Na wstępie przypomniał słowa Chrystusa: „Jeśli kto chce iść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech co dnia bierze krzyż swój i niech Mnie naśladuje” (Łk 9, 23). Uczeń decydujący się naśladować Jezusa musi wyrzec się swoich planów i przyjąć ten przygotowany dla niego przez Boga. Łączność z Chrystusem pozwala łatwiej dźwigać codzienne krzyże. Rozważania dotyczące poszczególnych stacji prowadzili słuchacze, podchodząc kolejno do mikrofonu, podczas gdy troje studentów z krzyżem i świecami przechodziło do obrazów symbolizujących czternaście stacji drogi krzyżowej. Przy pierwszej modlono się, abyśmy jako chrześcijanie potra-

fili być świadkami miłości i prawdy. Przy drugiej proszono o odwagę w niesieniu krzyża, który jest znakiem miłości i odkupienia. Rozważając upadek Chrystusa, modlono się o siłę powstawania z grzechu. Rozważania przy kolejnych stacjach dotyczyły takich problemów jak potrzeba dostrzeżenia ludzkiego cierpienia, niesienia pomocy potrzebującym czy umiejętność przebaczenia. Pocieszenie płaczących niewiast przez Chrystusa miało nam uświadomić, że płacz nad sobą to pierwszy krok do nawrócenia, uznania swoich grzechów i żalu z powodu ich popełnienia. Rozważanie przy stacji dziesiątej było przypomnieniem o godności ciała ludzkiego, które jest świątynią Ducha Świętego. Śmierć Jezusa to moment, kiedy zło zostaje pokonane. Ostatnia stacja miała umocnić nasze przekonanie, że grób to tylko etap w spotkaniu z Bogiem, który stworzył człowieka do zmartwychwstania i do życia wiecznego.

Oprawę muzyczną nabożeństwa zapewnił chór słuchaczy UTW, prowadzony przez mgr Alicję Wolińską. W modlitwie aktywnie uczestniczyli zebrani, odpowiadając na wezwania kapłana i śpiewając intonowane przez niego pieśni. Pomocą były śpiewniki, przygotowane z tej okazji przez sekcję liturgiczną UTW. Na zakończenie ks. Jan Dziędzic przypomniał, że w okresie Wielkiego Postu szczególnego znaczenia nabierają trzy praktyki pokutne: modlitwa, post i jałmużna, których wypełnianie jest drogą do świętości. Następnie udzielił zebranych błogosławieństwa, a chór wykonał jeszcze dwie pieśni wielkopostne.

Aktywne uczestnictwo w nabożeństwie sprawiło, że droga krzyżowa była dla zgromadzonych słuchaczy UTW głębokim przeżyciem religijnym i stanowiła element przygotowania się do pełniejszego udziału w obchodach zbliżających się świąt Zmartwychwstania Pańskiego. ■

Sukcesy

Profesor dr hab. Andrzej Napiórkowski OSPPE laureatem Feniksa za książkę *Maryja jest piękna. Zarys mariologii i maryjności*

tekst: Jan Kalniuk MS

zdjęcia: Marta Mastyło, Wydawnictwo Naukowe UPJPII

Autorem nagrodzonej książki *Maryja jest piękna. Zarys mariologii i maryjności* jest o. prof. dr hab. Andrzej Adam Napiórkowski, kapłan zakonu paulinów. Nieprzerwanie od marca 2001 roku kieruje Katedrą Eklezjologii na Wydziale Teologicznym Papieskiego Uniwersytetu Jana Pawła II w Krakowie. Ponadto pełni funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Teologii Fundamentalnej, Ekumenii i Dialogu tegoż uniwersytetu.

Jako teolog specjalizuje się zwłaszcza w eklezjologii integralnej (fundamentalnej i dogmatycznej). Jego badania naukowe dotyczą szczególnie tematów z dziedziny eklezjologii i chrystologii, zagadnień ekumenicznych w szerokim ujęciu, dialogu katolicko-luterańskiego, problematyki wolności, łaski, usprawiedliwienia oraz mariologii i tematyki pastoralnej i okolicznościowej.

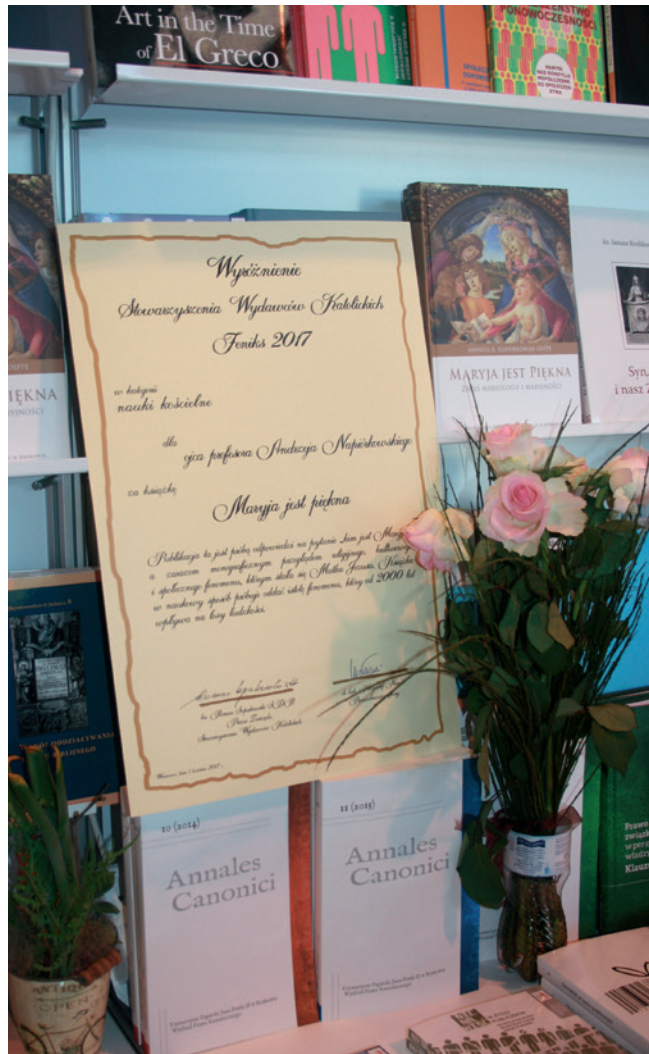
Książka *Maryja jest piękna* to dojrzały owoc pełnej zapалу, pasji i żmudnej pracy naukowej o. Andrzeja Napiórkowskiego. Odznacza się niewątpliwą wartością naukową i dydaktyczną. Myślę, że szybko znajdzie uznanie na rynku wydawniczym. Nieustannie będzie zyskiwała nowych czytelników. Jest starannie przygotowana przez Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie.

O ile łatwa jest ogólna, na wskroś pozytywna i pełna zachwyty ocena tej pozycji książkowej, o tyle trudniej jest szczegółowo wymienić wszystkie jej zalety, przede wszystkim ze względu na ogromne bogactwo merytoryczne.

Niemniej jednak trzeba przynajmniej podkreślić bogaty, wielowątkowy charakter dzieła i przejawiającą się w nim zdrową otwartość na współczesne badania mariologiczne i nowe kierunki w mariologii. Ojciec Napiórkowski nie tylko wszechstronnie opisuje różne aspekty podejmowanych zagadnień, ale w sposób jasny i zdecydowany dochodzi do konkretnych wniosków, dając mocne wrażenie ich pewności. Nie należy to przecież do zadań łatwych, albowiem w dziejach mariologii pojawiło się wiele wątków, przynoszących wielość różnorodnych opinii.

Dziękując o. Andrzejowi Napiórkowskiemu za tak wartościową pozycję książkową, należy mieć nadzieję, że zainteresują się nią nie tylko mariolodzy, lecz także ci, którzy swoje wysiłki naukowe realizują choćby na polu zgłębiania moralności inspirowanej Ewangelią (piszący te słowa jest teologiem moralistą). Każdy czytelnik ma szansę znaleźć tutaj wiele materiału do teologicznej czy religijnej analizy i refleksji. Pod tym względem szczególnej wymowy nabiera ukazane w książce piękno życia Maryi, jej czystość i bezgrzeszność oraz służebna, macierzyńska rola wobec Boga – Człowieka i każdego człowieka.

Dyplom laureatowi tak ważnej nagrody wręczył w gabinecie rektora UPJPII ks. prof. dr hab. Józef Stala, prorektor ds. potencjału naukowego i współpracy międzynarodowej UPJPII. ■

Ksiądz dr hab. Robert Nęcek laureatem nagrody Feniksa Specjalnego, dostrzeżony także na Targach w Turynie

opracowała: Marta Mastyló

Zarząd Stowarzyszenia Wydawców Katolickich na posiedzeniu w dniu 14 marca 2017 roku podjął uchwałę o przyznaniu ks. dr. hab. Robertowi Nęckowi nagrody Małego Feniksa Specjalnego 2017, „za wkład w tematykę medialną, a zwłaszcza za książkę *Edukacja medialna w nauczaniu społecznym papieża Franciszka*, za promowanie mediów katolickich i wartości katolickich, w sposób szczególny za promowanie wiary i kultury w programach radiowych, telewizyjnych, felietonach prasowych, przybliżając odbiorcom, słuchaczom, społeczeństwu duchowe i intelektualne dziedzictwo chrześcijaństwa”. Książka była recenzowana przez naukowców z KUL-u i Uniwersytetu Wrocławskiego z wprowadzeniem kardynała Luisa Hectora Villalby z Argentyny. W roku 2016 włoskie wydanie *L'educazione mediale nell'insegnamento sociale di Papa Francesco* (IF Press) zostało zauwa-

żone na Międzynarodowych Targach Książki w Turynie (12–16.05.2016).

Ogłoszenie wyróżnienia nastąpiło podczas konferencji prasowej zorganizowanej w ramach XXIII Targów Wydawców Katolickich w dniu 28 marca br. o godz. 12 w Sali Kinowej Zamku Królewskiego w Warszawie, Plac Zam-

kowy 4. Uroczystość wręczenia nagród odbyła się 1 kwietnia 2017 roku o godz. 19.30 w Bazylice Katedralnej św. Michała Archanioła i św. Floriana Męczennika w Warszawie przy ul. Floriańskiej 3, podczas koncertu Orkiestry Polskiej Opery Kameralnej. ■

Pracownicy IDiKS w Komisji Medioznawczej PAU

tekst i zdjęcia: IDiKS

W skład Komisji Medioznawczej PAU, której pierwsze posiedzenie odbyło się we wtorek 21 marca 2017 roku w gmachu PAU przy ul. Sławkowskiej 17 w Krakowie, weszło troje pracowników Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji

Społecznej UPJPII – ks. dr hab. Michał Drożdż, prof. UPJPII, dyrektor Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej, prof. dr hab. Kazimierz Wolny-Zmorzyński oraz dr Klaudia Cymanow-Sosin. Podczas spotkania odby-

ła się dyskusja na temat kierunków działalności komisji, a także dokonano wyboru prezydium. W jego skład zostali powołani ks. dr hab. Michał Drożdż, prof. UPJPII oraz

prof. dr hab. Kazimierz Wolny-Zmorzyński. Obaj będą pełnić funkcję wiceprzewodniczących komisji. ■

Pracownicy IDiKS w prezydiach Rad Programowych Radia i Telewizji

tekst: IDiKS

22 marca odbyło się pierwsze posiedzenie rady programowej spółki Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Krakowie, podczas którego odbyły się wybory prezydium rady. Dr Klaudia Cymanow-Sosin została wybrana na wiceprzewodniczącą rady. Tydzień później, 29 marca br., miało miejsce pierwsze posiedzenie rady programowej spółki Telewizja Polska Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie Oddział w Krakowie. Tym razem do prezydium jako wiceprzewodniczącą zostali wybrani ks. dr hab. Michał

Drożdż, prof. UPJPII, dyrektor Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej UPJPII oraz dr hab. Krzysztof Gurba, prodziekan ds. rozwoju WNS. Pracownicy IDiKS zostali powołani na te stanowiska, ciesząc się opinią niezależnych ekspertów ds. mediów oraz ze względu na ciągłe wzrastającą renomę Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej, który reprezentują. Gratulujemy i życzymy owocnej pracy. ■

Klaudia Cymanow-Sosin zastępcą dyrektora Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej UPJPII

tekst i zdjęcie: IDiKS

Dr Klaudia Cymanow-Sosin jest absolwentką studiów dziennikarskich, filologicznych oraz europeistyki, a także stypendystką Fundacji im. Stanisława Pigonia oraz Fundacji im. Poku-

sów i uczestnikiem programu „Młodzież dla Europy”. Doktorat w zakresie teorii komunikacji obroniła na podstawie pracy *Funkcje metafory we współczesnym przekazie reklamowym*.

Ma doświadczenie dziennikarskie (m.in. TVP, Radio Kraków, RDN Małopolska) i w zarządzaniu – pełniła funkcję prezesa Wydawnictwa Edukacyjnego, a także na stanowiskach eksperckich (m.in. doradca ds. mediów w trakcie ŚDM).

Obecnie jest członkiem Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej, Komisji Medioznawczej PAU, a także wiceprzewodniczącą Rady Programowej Radia Kraków.

Od kilku lat prowadzi na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II zajęcia związane z *public relations*, komunikacją wizerunkową, marketingiem medialnym i reklamą. W związku ze swoimi zainteresowaniami będzie wspierać ks. dr hab. Michała Drożdża – dyrektora Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej oraz dr Katarzynę Drąg – jego zastępcę w kwestiach związanych z rozwojem kierunku, a także w obszarze promocji zarówno w obrębie jednostki, jak i w środowisku zewnętrznym. ■

Zmarł profesor Jerzy Vetulani

Wspólnota akademicka Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie wyraża głęboki żal z powodu śmierci prof. Jerzego Vetulaniego – wybitnego uczonego, neurobiologa, biochemika, psychofarmakologa.

Prof. Vetulani był członkiem Polskiej Akademii Nauk i Polskiej Akademii Umiejętności, członkiem honorowym Indian Academy of Neuroscience i Oxford Neurological Society. Doktorem *honoris causa* Śląskiego Uniwersytetu Medycznego i Uniwersytetu Medycznego w Łodzi.

Od lat 50. związany był z Instytutem Farmakologii PAN w Krakowie. Współpracował także m.in. z Collegium Medicum UJ, Państwową Wyższą Szkołą Teatralną w Krakowie i Uniwersytetem Papieskim Jana Pawła II w Krakowie. Studenci Wydziału Filozoficznego naszej uczelni mieli szczęście uczestniczyć w jego niezwykle ciekawych wykładach, których głównym tematem były neurologiczne podstawy zachowań.

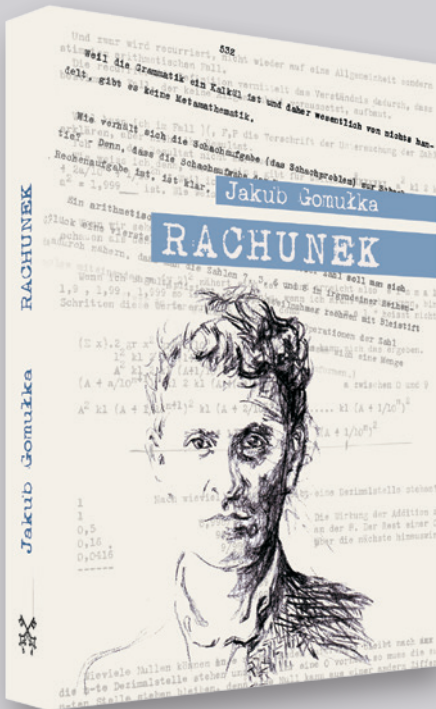
Prof. Jerzy Vetulani jest autorem wielu prac badawczych o międzynarodowym znaczeniu. Jest także współ-

autorem hipotezy β -downregulacji dotyczącej działania leków przeciwdepresyjnych. Przez ponad 20 lat był redaktorem naczelnym czasopisma „Wszechświat”. W 1983 roku za badania nad mechanizmami działania elektrowstrząsu został uhonorowany Międzynarodową Nagrodą Anna Monika II klasy. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Prof. Jerzy Vetulani był wielkim miłośnikiem sztuki, współzałożycielem kabaretu Piwnica pod Baranami, konferansjerem, osobowością sceniczną.

W 2002 roku był kandydatem na prezydenta Krakowa w wyborach samorządowych.

Rodzinie i wszystkim bliskim profesora pogrążonym w żałobie przekazujemy wyrazy współczucia. Dziękując Panu Bogu za to, że i z naszą społecznością akademicką zechciał się spotkać, by dzielić się swoją wiedzą i talentem, polecamy go Bożemu miłosierdziu. ■

Jakub Gomułka, *Rachunek*, Kraków 2016

Ludwig Wittgenstein to Sokrates dwudziestego wieku – postać, która wywarła ogromny wpływ na filozofię współczesną. Świadczy o tym między innymi wielka liczba komentarzy do jego tekstów – zarówno tych opublikowanych za jego życia, jak i tych, które ukazały się już po jego śmierci. Dość duża liczba publikacji ukazała się także w Polsce. Jakub Gomułka zna doskonale całą tę literaturę, na co wskazuje przegląd dotychczasowych publikacji, zamieszczony w wielu miejscach książki, a jeszcze bardziej kompetencja, z jaką korzysta ze źródeł, opracowań i interpretacji we wszystkich rozdziałach książki. Dzięki temu proponuje bardzo wyrafinowane studium z zakresu filozofii współczesnej.

Książka *Rachunek* dotyczy zasadniczo okresu przejściowego w twórczości Wittgensteina, a więc koncepcji powstałych pomiędzy napisaniem *Traktatu logiczno-filozoficznego* a początkiem prac nad *Dociekaniami filozoficznymi*. Rozważania filozofa z końca lat dwudziestych i wczesnych lat trzydziestych, w których próbuje przezwyciężać ograniczenia koncepcji *Traktatu*, są stosunkowo mało znane nawet czytelnikowi wprowadzonemu w jego myśl. Gomułka poświęca zatem wiele szczegółowych analiz okresowi *Traktatu* i stosunkowi jego autora do myśli Bertranda Russella i Gottloba Fregego, których idee krytycznie rozwijał. Znaczące miejsce zajmują w *Rachunku* rozważania koncepcji dotyczących matematyki, np. sprawa wpływu poglądów Luitzena Brouwera na kształtowanie się stanowiska filozoficznego Wittgensteina. Okazuje się, że w tej kwestii sformułowano cały szereg różnorodnych opinii. Gomułka opisuje też ważną i słabo

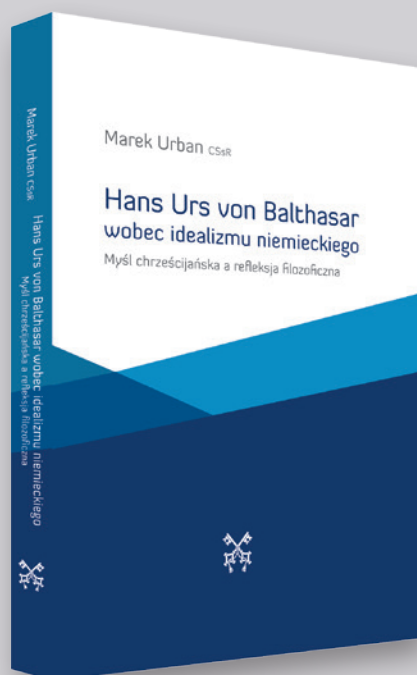
znaną doktrynę „starszego” dziewiętnastowiecznego formalizmu w filozofii matematyki, która była istotnym punktem odniesienia dla „średniego” Wittgensteina i dla rozwijania przez niego – wbrew dominującemu podejściu i w sposób nierzadko irytujący matematyków – konsekwentnie finitystycznej interpretacji matematyki. (z recenzji prof. Stanisława Krajewskiego)

„Boże ku wspomnieniu memu wejźrzy”. *Godzinki staropolskie*, wydanie i wprowadzenie Anna Gašior, ks. Janusz Królikowski, Kraków 2017

Publikacja jest kolejnym tomem poświęconym staropolskim godzinkom. Wszystkie rodzaje godzinek składają się z siedmiu części oznaczonych nazwami godzin kanonicznych: jutrznia, pryma, tercja, seksta, nona, nieszpory i kompleta. Zawierają wezwanie, hymn, wersety i responsoria, modlitwy oraz antyfonę. W prezentowanym tomie znajdują się godzinki o Trójcy Świętej, opatrności Bożej, o najśłodszym Imieniu Jezusa, o Przenajświętszym Sercu Jezusowym, do Serca Pana Jezusa, Officium o pięciu ranach Pana, Zbawiciela naszego, o męce Chrystusa Pana, o Duchu Przenajświętszym, o Przenajświętszym Sakramencie, o świętym Aniele Stróżu, o bolesnej Matce Chrystusowej, o siedmiu boleściach Panny Maryi. Wśród godzinek staropolskich spotykamy godzinki o świętych, będące stałym elementem kultu świętych, rozpowszechnionym w bractwach. W prezentowanej antologii znajdziemy godzinki o św. Annie Samotrzeciej, o św. Antonim z Padwy, o św. Barbarze, o św. Bazylim Wielkim, o bł. Bogumile, o św. Bonifacym, św. Iotrze Dyzmasie, o św. ojcu Franciszku, o św. Franciszku Ksawerym, o św. Grzegorz, o św. ojcu Ignacym, o bł. Janie Duklanie, o św. Janie Nepomucenie, o Franciszce de Chantal, o bł. Jozafacie, o św. Józefie, o św. Kajetanie, o św. Marii Magdalenie, o św. Stanisławie Kostce, o św. Tekli. Przykładem *ars moriendi* są godzinki za zmarłych. Zebrane w tym tomie godzinki od wieku XVI–XVIII są odzwierciedleniem bogatego życia religijnego epoki staropolskiej. Tak nasi przodkowie zwracali się w godzinkach do Opatrzności: „Tyś jest pasterzem łaknących, / Tyś wodzem jest błądzących, / Lekarzem tych, co chorują, / I gwiazdą, którzy żeglują. / Tyś nadzieją jest stroskanym, / Opiekunem zaprzędanym, / Ty nas i w szczęściu ratujesz, / I w złym razie opatrujesz. / Z dary ku ubogim spieszysz, / Zbierasz przychodnie i cieszysz, / Sieroty, wdowy ratujesz, / Wszystkimi się opiekujesz”. (Renata Dulian)

recenzje

Marek Urban, *Hans Urs von Balthasar wobec idealizmu niemieckiego. Myśl chrześcijańska a refleksja filozoficzna*, Kraków 2017

Książka o. dr Marka Urbana stawia sobie za zadanie ocenę idealizmu niemieckiego z perspektywy myśli chrześcijańskiej Hansa Ursa von Balthasara. Zadanie to jest trudne z kilku powodów: po pierwsze sam idealizm niemiecki jest kierunkiem bardzo różnorodnym i niełatwym do ogarnięcia. Po drugie spuścizna Hansa Ursa von Balthasara jest niezwykle bogata i obejmuje kilkadziesiąt tomów dzieł. Autor, konfrontując niejako nowożytność ze starożytnością, zadaje ważne pytanie o centrum ludzkiego świata. Czy wyznacza go obecność Boga, czy samego człowieka? Balthasar ukazuje piękno jako fundamentalny rodzaj więzi łączącej to, co absolutne, z tym, co skończone; łączącej to, co boskie, z tym, co ziemskie. W ten sposób piękno staje się podstawową kategorią zarówno metafizyczną, jak i religijną. Praca bez cienia wątpliwości wypełnia postawione cele zarówno w ocenie dorobku myśli samego Ursa von Balthasara, jak i interpretacji idealizmu niemieckiego. Konstrukcja pracy, a także niezwykle kompetentne ujęcie bardzo rozległego materiału sprawiają, że praca ta odznacza się wybitnymi walorami poznawczymi. (dr hab. Jaromir Brejdek, prof. US)

Andrzej A. Napiórkowski OSPPE, *Maryja jest piękna. Zarys mariologii i maryjności*, Kraków 2016

Książka *Maryja jest piękna. Zarys mariologii i maryjności* prowadzi do odkrycia Maryi nie tylko jako wyjątkowej kobiety, ale również do zachwytu Jej duchowością. Wszystko dlatego, by od zauroczenia przejść do naśladowania. Nauka o Matce Jezusa nie może być zatem czystą teorią, lecz musi przemieniać naszą codzienność. Takie ujęcie maryjnej doktryny i duchowości będzie generować wiarygodność i poprawność całej teologii systematycznej. Zwrócił na to uwagę Sobór Watykański II: „Maryja, która wkroczywszy głęboko w dzieje zbawienia, łączy w sobie w pewien sposób i odzwierciedla najważniejsze prawdy wiary, gdy jest sławiona i czczona, przywołuje wiernych do Syna swego i Jego ofiary oraz do Miłości Ojca” (KK 65).

Wcześniej przypominał o tym Michael Schmaus († 1993), pisząc, że w mariologii zbiegają się prawie wszystkie teologiczne ścieżki chrystologiczne, eklezjologiczne, antropologiczne i eschatologiczne. Dodał też, że to właśnie w mariologii uwydatniają się z całą wyrazistością i ostrością pytania o metodę teologii. W mariologii skupiają się – akcentował monachijski profesor młodego ks. Josepha Ratzingera – wszystkie dyskusje teologiczne współczesności. W takiej mariologii znajdą potwierdzenie najważniejsze wypowiedzi teologiczne. (prof. dr hab. Andrzej A. Napiórkowski OSPPE)

Ojciec A. A. Napiórkowski, kapłan zakonu paulinów od ponad 26 lat, realizuje charyzmat pauliński w sposób integralny, łącząc refleksję naukową z szeroko rozumianą aktywnością na polu duszpasterskim. Celem, jaki autor stawia w publikacji, jest dostarczenie czytelnikowi wszystkich podstawowych i niezbędnych informacji dotyczących osoby Najświętszej Maryi Panny i Jej miejsca w Bożym planie zbawienia. Umiejscawia ją w kontekście, w jakim znajduje się współczesny czytelnik, zwracając uwagę zarówno na wyzwania powszechne, wynikające ze współczesnego feminizmu, jak również specyficzne dla polskiego czytelnika, uwypuklając kontekst polskiej mariologii. Wreszcie wskazuje na miejsce mariologii w całości historii rozwoju dogmatów katolickich, na jej specyfikę w ramach teologii dogmatycznej i jej podstawowe źródła. (ks. dr hab. Janusz Lekan, prof. KUL)

